CÂINII RĂZBOIULUI

BRUCE WALLACE

Răzbunarea Justițiarilor

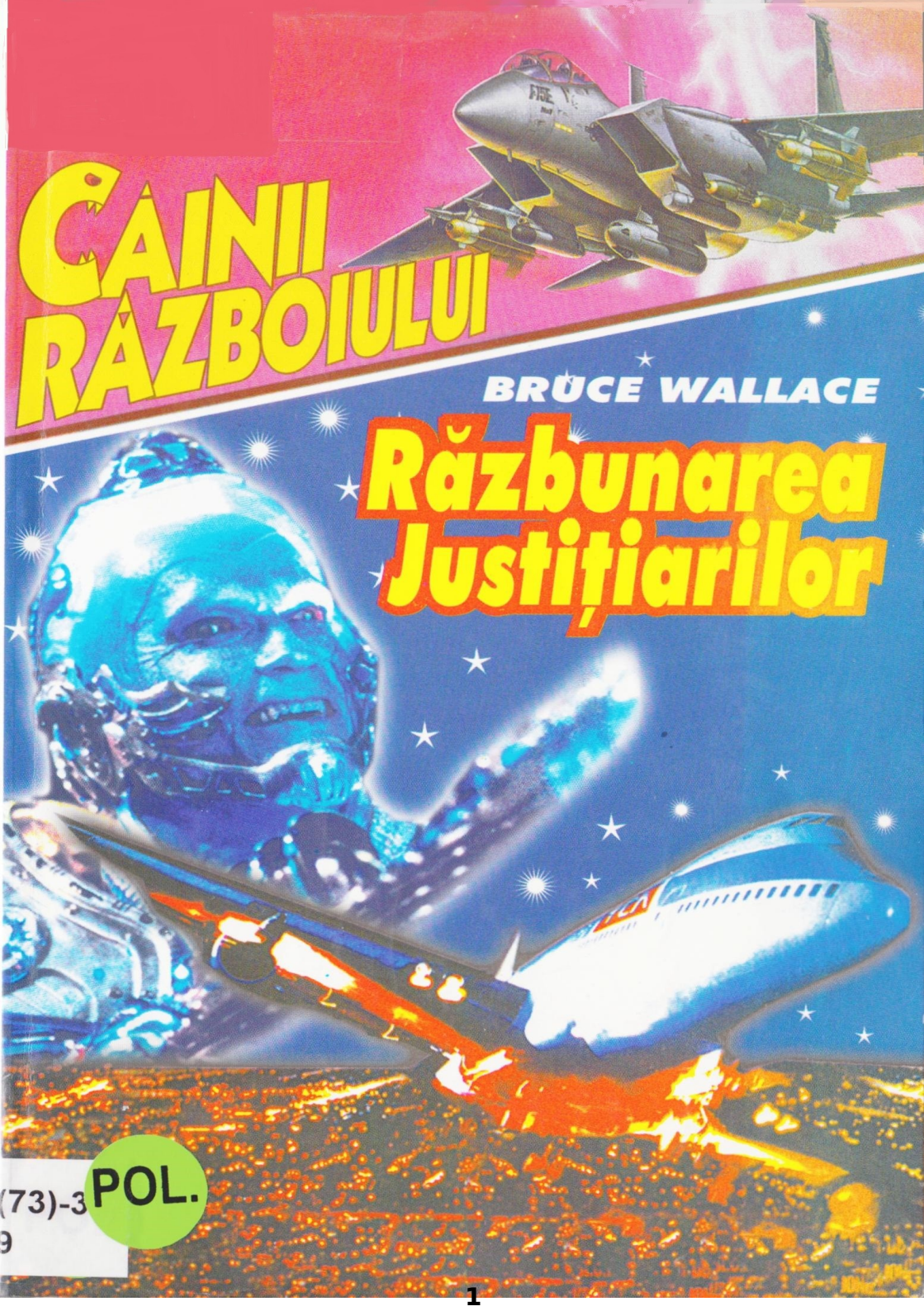

(73)-3 POL.
9

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

Bruce Wallace

RĂZBUNAREA JUSTIŢIARILOR

Traducere de Radu Timnea

Editura Z 2000
2000

Partea I

„Libertatea este tot timpul periculoasă, dar e cel mai sigur lucru pe care îl avem."

Harry Emerson Fosdick

1

Vântul rece al toamnei îi lovea pe cei patru care îşi târau picioarele prin mlaştină.

— O să ningă în curând, spuse tipul înalt cu barbă.

— Nu prea cred, îl contrazise mongolul care nu prea avea păr pe cap.

— Ai încredere în mine, replică la rândul lui uriaşul cu părul roşu. Familia tatălui meu e de prin părţile astea. Mi-a spus foarte multe despre cum e vremea pe aici.

— Îmi place de tatăl tău, interveni un tip înalt şi blond cu părul plin de spumă şi o tunsoare de prin anii cincizeci, la fel ca şi tot ce am moştenit de prin locurile astea. Dar zăpada? Nici vorbă. Suntem până la gât în mocirlă.

— Eu nu l-am iubit pe taică-miu, spuse bărbosul cu înfăţişare de titan. Poate că din cauza asta am ajuns aici.

— Scuteşte-mă de psihologia asta de doi bani, murmură blondul. Începe să mi se facă silă.

— Poate că ar fi bine dacă am încerca să ne calmăm cu toţii, spuse unul din membrii grupului, care nu mai avea decât un ochi şi să ne punem speranţa în Cel de Sus.

— O să ne ia vântul pe sus, murmură gigantul.

Cei patru oameni, cu armele în mâini şi îmbrăcaţi cu haine de blană furate, se poticneau prin mlaştină ca nişte turişti sezonieri.

Bărbatul zvelt îşi trecu mâna prin tunsoarea perfectă.

— Şi asta e un fel de misiune?

— Misiune? întrebă brunetul slăbănog a cărui cicatrice mergea de la linia părului până la ochiul de sticlă. Asta nu e misiune. Asta e *supravieţuire.*

— S-a pus un preţ pe capetele noastre, băieţi, întări uriaşul cu părul de culoarea portocalei. Federaţia Statelor Europei a oferit zece mii, pentru fiecare dintre noi, cel puţin aşa am auzit. Trebuie să ajungem în partea liberă a Europei.

— E logic ce spui tu, spuse şi mongolul chel.

Chiar atunci vântul se înteţi şi îi lovi în faţă cu putere.

— Rahat prăjit, zise nervos roşcatul. Fiţi atenţi. Vânturi puternice. Nori cumulus. Sunt zero grade. Va urma o zăpadă zdravănă.

— Băi, vă spun eu, replică printre dinţi subţirelul cu părul plin

de spumă, n-o să cadă nici un fulg nenorocit.

Cerul se întunecă rapid, din albastru devenind purpuriu. Iar purpuriul devenea din ce în ce mai ameninţător.

Norii purpurii păreau să coboare pe piscurile muntelui, lipindu-se de coaste cu înverşunare. Iar piscurile, la rândul lor, păreau să despice norii. Vântul se înteţi. În câteva secunde, norii purpurii începură să reverse valuri de fulgi micuţi şi albi.

Cei patru munteni se îngrămădiră unul în altul, luaţi cu asalt de vânt şi de căderea zăpezii.

— V-am spus eu, zise uriaşul roşcat, vârându-se mai bine în camarazii lui.

— Ghinion, ce să-i faci, replică individul cu spumă în cap.

— Nici aici, nici acolo, se răsti mongolul. Trebuie să acţionăm împreună.

— Allah fie slăvit! interveni bărbatul cu cicatrice şi cu un ochi de sticlă. Asta *trebuie* să ne oblige să lucrăm împreună ca o echipă.

— Tot timpul am fost o echipă, zise musul.

— Nu şi când a trebuit să facem pe călugării, replică mongolul.

— Bine, bine, admise tipul cu spumă în păr. Le-am *învăţat* pe câteva din fetele de acolo *mai mult* decât trebuia. Nu aveam altceva de făcut. Mă plictiseam de moarte. Eşti mulţumit?

— Nu, mormăi gigantul. Trebuia să te gândeşti la o cale de evadare. O mulţime de oameni din SUA sunt siguri că am murit şi că acum hălăduim prin veşnicele plaiuri ale vânătorii.

— Păi nici prea departe nu suntem. Maximov ne vrea morţi. A pus pe capul nostru recompensa aia care ar face din orice ţărănoi de pe aici un adevărat prinţ. Nu, chiar rege!

— Nu trebuie să renunţăm la speranţă, îi sfătui calm mongolul.

— Mă şterg la cur cu speranţa, declară sus şi tare „înspumatul”.

— Atunci ar trebui să ne părăseşti chiar acum şi să începi să meditezi la sinucidere, interveni şi musulmanul cu un singur ochi.

— Da, bine că eşti tu aşa de tare cu Coranul tău, începu musul cearta.

— Eu măcar nu am probleme, Crisco, zise musulmanul zâmbind.

— Să te ia dracii! Musulman împuţit! Se porni şi mai tare „spumă-n păr”.

— Să vă ia dracu’ pe toţi! strigă şi mai tare bărbosul roşcat ridicând puşca AK-47 către ceilalţi trei.

Zăpada se aşeza în jurul lui, năpustindu-se spre barba şi spre părul lui roşcat.

— Până aici! M-am săturat să tot fac pe dădaca cu trei tembeli care nu pricep că planeta a trecut printr-un cataclism nuclear şi că *noi* suntem singurii care mai putem să smulgem Europa din totalitarismul instituit de Federaţia Statelor Europei. Aţi înţeles că e o problemă? Că e o *misiune*? O misiune pe care am primit-o chiar de la preşedintele nostru. Şi dacă dăm greş Europa va fi terminată. Şi dacă aşa ceva se întâmplă cu Europa, nu mai e mult până când trupele FSE vor pune ochii pe ce a mai rămas din America. Aţi înţeles?

Cei trei dădură din cap în semn că da.

— Am înţeles! răspunseră la unison.

Micuţul mongol zâmbi şi adăugă:

— Victoria este primul scop al unui război. Dacă ea întârzie, atunci armele se tocesc şi scade moralul. Când trupele vor ataca oraşul, acesta va fi deja obosit.

Musulmanul cu un ochi de sticlă îşi continuă firul gândurilor:

— Când armele vă sunt tocite şi moralul la pământ, când forţa nu mai există şi aţi cheltuit toţi banii, vecinii vor trece la acţiune. Şi cu toate că ai consilieri buni, nimeni nu va mai putea să facă nişte planuri viabile pentru viitor.

— Despre ce dracu' vorbiţi? întrebă blondul.

— Sun Ţî, replică mongolul. Am studiat *Arta războiului* împreună… Aveau un exemplar la mănăstire.

— Doamne păzeşte! Acum avem de-a face cu doi fanatici, murmură blondul.

— Bine, zise Crazy Jack Keenan, lăsând arma jos. Să stăm de vorbă.

— Despre ce? interveni cel cu părul năclăit de spumă, pe nume Kinsky. Suntem ca şi morţi. Nu putem să contactăm baza. Suntem undeva în fundul lumii şi desfăşurăm un război de gherilă, despre care, din câte ştiu *eu,* nici măcar nu se spune ceva.

— Omul trebuie să aibă speranţă, spuse mongolul cunoscut sub numele de Buddha Chan, punându-şi la ochi, pentru a-i proteja, ochelarii de trăgător de elită.

— Speranţă! spuse râzând cel cu cicatricea. Speranţa nu este altceva decât credinţă. Nu pricepeţi?

Freddie Mamudi îşi scoase ochiul de mort şi îl înlocui cu unul de sticlă, care avea pe el aripile unui înger.

— Credinţa este tot ce ne trebuie. Şi credinţa este tot ce avem. Sunteţi de acord cu asta?

Ceilalţi trei încuviinţară:

— De acord!

— Aşa că, spuse Mamudi, de ce dracu' pierdem vremea pe aici? Să ne luăm papucii până când nu dau de noi trupele FSE şi ne trimit câteva gloanţe în cur!

Crazy Jack Keenan dădu din cap, ştergându-şi zăpada de pe barbă.

— Ultimele forţe pe care le-am văzut sunt cam la treizeci de kilometri de noi. Nimeni cu capul pe umeri nu s-ar fi gândit că o luăm prin mlaştinile astea. Dar trebuie să luăm legătura cu cineva, *oricine*, care duce lupta cea dreaptă. Bun, atunci să spălăm putina!

Jack se ridică şi pomi prin mlaştina schimbătoare.

— Fii atent acolo, îl avertiză Kinsky. Nu ştim ce e pe aici. S-ar putea să dăm de nişte mine.

Crazy Jack Keenan dădu din cap.

— S-ar putea. Dar merg eu în faţă şi eu o să fiu lovit. Voi veniţi după mine şi vedeţi ce se întâmplă.

Piciorul stâng îi atinse o porţiune de teren moale. Pământul cedă sub greutatea zăpezii şi a omului.

— Heiiiiiiii! strigă Jack rostogolindu-se într-un abis care părea să fie din ce în ce mai adânc şi din ce în ce mai strâmt în timp ce el continua să cadă.

— La dracu'! murmură Jack în timp ce corpul lui se rostogolea în gol.

În cele din urmă atinse un teren solid.

Ateriză pe un morman de zăpadă şi o senzaţie de durere ascuţită îi străbătu tot corpul.

— Să fiu al naibii! murmură Kinsky.

— Jack, strigă Mamudi, totul e în regulă?

Jack îşi dădu seama că nu se poate mişca.

— Sigur, sigur, strigă el. Mă simt minunat. De ce nu, după o cădere de douăzeci de metri într-o râpă?

— E O.K., zise zâmbind Buddha Chan.

— Şi acum ce facem? întrebă Mamudi.

— O să coborâm şi noi cu sfoara, spuse Kinsky scoţând coarda de rapel din rucsac şi vedem cât de rău este de fapt.

— Nu-mi plac diferenţele de altitudine, murmură Buddha Chan.

— Consideră asta ca un supliment la misiune, zise Kinsky. Nu e ca şi cum ai urca pe un munte, e ca şi cum te-ai coborî mai adânc în pământ. E ca şi cum ai trece în China pe partea cealaltă.

— Şi de ce nu mă face asta să mă simt mai bine? întrebă Chan scoţând şi el coarda.

— Nu ştiu, zise la rândul lui Mamudi, prinzând coarda de un piton. Eşti cel de neînţeles, cu toată înţelepciunea ta orientală.

— Când ne întoarcem în Anglia, adu-mi aminte să-ţi bag undeva Cartea ta Sfântă.

— Măi, măi, devenim din ce în ce mai ţâfnoşi, zise Kinsky coborând în crevasă şi asta în timp ce unul dintre ai noştri poate este rănit mortal? Sunt mândru de amândoi!

Chan şi Mamudi îl urmăriră pe soldatul cu părul uns cu spumă coborând în crevasă.

— Ştii, spuse Mamudi, nu mi-a plăcut niciodată de el aşa de mult.

— Nici mie, adăugă Buddha Chan.

— Ne luăm la întrecere până jos? făcu o ofertă Mamudi.

Buddha Chan se şterse pe chelie şi răspunse:

— S-a făcut, musulmane.

— Atunci hai!

Cei doi Justiţiari coborâră cu o viteză ameţitoare. Aterizară lângă Crazy Jack în acelaşi timp cu Kinsky.

— Egalitate! zise Mamudi, dezlegându-şi sfoara.

— De acord! replică Chan alergând către Crazy Jack Keenan.

— Totul e în regulă?

— Da, bine, foarte bine! zise uriaşul cu barbă roşie respirând greu. Dar nu cred că o să mai cânt vreodată la pian.

— N-ai cântat niciodată la pian, îi spuse Buddha Chan examinându-i rănile.

— Bine, atunci înseamnă că nici nu o să mai am vreo şansă să învăţ, adăugă Keenan cu o voce groasă.

— Ce e? întrebă Mamudi.

— Nu arată prea bine, răspunse încet Buddha Chan. Mâna dreaptă este ruptă în trei locuri, cel puţin. Se vede şi cu ochiul liber. Cât despre răni interne? Trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru norocul pe care l-a avut.

— Fir-ar să fie! murmură Mamudi înainte să-şi îndrepte privirea către cer. Mulţumesc lui Allah.

— Cu Iisus trebuie să stai de vorbă, zise Kinsky. El este

Dumnezeul pe aici.

— Corect, replică Buddha Chan. Spune asta şi rudelor lui Stalin. Asta nu mai e o ţară adevărată de când ruşii au înrobit-o acum câţiva ani. Ucraina nu mai este Ucraina adevărată. Ea a fost anexată de Soviete şi apoi a trecut sub conducerea FSE, după războiul nuclear. În ceea ce priveşte lumea, pentru ea această ţară nici măcar nu există. Este doar o bucată din teritoriul FSE. Fără religie. Fără naţionalitate. Fără nimic.

— Alo, alo! strigă Jack Crazy Keenan ridicându-se în picioare. Aţi putea să nu mai discutaţi religie şi, dacă nu cumva deranjez, aţi putea să aveţi grijă şi de fractura mea. Trebuie să ieşim repede din zona asta! Pe urmele noastre se află jumătate din armata FSE, sau aţi uitat?

Cei trei îşi aruncară unul altuia priviri ruşinate apoi plecară pentru a găsi nişte atele. Mamudi scoase din rucsac câteva bandaje.

— Îmi pare rău, Jack, murmură el în timp ce încerca să-i îndrepte braţul rănit.

— Nu-ţi face griji, replică Jack. Nu aveam de gând să joc softball prea curând.

— Poate că e din cauză că suntem cu toţii obosiţi, şopti Mamudi.

— Păi să ştii că suntem.

Jack se trase instinctiv înapoi, în timp ce Freddie îi aranja rana.

— Nu crezi că simt şi eu? Dar trebuie să ne întoarcem în Marea Britanie. Trebuie să-l înştiinţăm pe regele Shatterhand că suntem în viaţă. Trebuie să le-o dăm la cap şi lui Maximov şi tuturor nemernicilor din FSE. Eu sunt şeful aici. Mă gândesc la rahatul ăsta tot timpul.

— O să te doară un pic, zise Mamudi atent la osul care ridica pielea lui Jack.

— Nu mai spune!

— Vrei nişte apă?

— Nu, puţin whisky.

— Nu avem.

— Atunci bagă-mi un băţ în gură ca să pot muşca ceva când începi să legi rana.

— E mai mult decât o rană, Jack.

— Mersi, asta puteam să spun şi eu.

Freddie Mamudi făcu exact cum i se spusese. Băgă în gura roşcatului un băţ, mai înainte să încerce să-i pună mâna la loc.

— Asta nu o să doară rău, Jack.

— Prostii, şuieră Jack cu băţul în gură.

Mamudi strânse bandajul cu tărie, în timp ce Kinsky şi Buddha Chan se uitau în altă parte.

— Doamne, şopti Jack în timp ce Mamudi termina de legat. Te-aş putea omorî pentru asta.

— Dacă nu mai ai nici o problemă cu mâna, spuse Mamudi uitându-se la el cu ochiul cel bun, plăcerea e de partea mea.

— Ştii, ce nu-mi place cel mai mult la tine?

— Ce?

— Eşti al dracului de *spiritual!*

— Aşa sunt musulmanii.

— Şi cu toate astea dai iama în toate femeile pe care le vezi.

— Aşa suntem noi. Avem voie să umblăm cu mai multe femei.

— Poate că ar fi trebuit să mă fi născut şi eu musulman, spuse Jack ridicându-se.

Uriaşul cu părul roşcat zâmbi la ceilalţi trei şi le zise:

— Păi, cred că ar cam trebui să o ştergem de aici.

— Şi eu, întări zâmbind Buddha Chan.

— Atunci, valea! fu de acord şi Kinsky.

— Avem vântul în spate, ăsta e un semn bun, interveni şi Mamudi.

Cvartetul îşi ridică armele, raniţele şi începu să se afunde prin zăpadă şi, mai mult prin mlaştina îngheţată.

Nu merseră decât patru kilometri căci se şi opriră.

— Dar-ar dracii! anunţă Crazy Jack.

Cei patru auziră o mitralieră în spatele lor. Se opriră imediat.

— Staţi pe loc, se auzi o voce. Dacă mişcaţi sunteţi hrană pentru lupi!

— Ce facem? întrebă Kinsky.

— Nu mi-au plăcut niciodată lupii, şuieră Jack, aşa că ar cam trebui să stăm liniştiţi.

Încet îşi dădură jos rucsacurile.

La fel de încet îşi scoaseră şi armele de pe umăr.

— Acum scărpinaţi cerul! veni comanda vocii din spatele lor. Sus sau trag!

Kinsky, Chan şi Mamudi făcură ce li se spusese.

Jack rămase nemişcat.

— Am spus, sus mâinile! repetă vocea pe un ton mai ascuţit.

— Du-te dracului, zise Jack. Am mâna dreaptă ruptă.

— Atunci ridică mâna stângă, veni răspunsul.

— Nu poţi să te opui logicii, Jack, spuse pe un ton inteligent Kinsky.

Jack încuviinţă şi îşi ridică braţul rămas teafăr.

2

Cei patru Justiţiari rămaseră nemişcaţi sub privirea atentă a siluetei înarmate cu o carabină automată.

Băiatul cu părul negru, care nu avea mai mult de optsprezece ani, anunţă cu un zâmbet pe buze:

— Nu-mi vine să cred. Am reuşit ce n-a reuşit tot FSE-ul.

— Şi ce ai reuşit? întrebă Kinsky rânjind.

— I-am prins pe străinii Justiţiari.

— Şi noi suntem de pe pământ, puştiule, zise Crazy Jack. Din America.

— Da, ştiu cine sunteţi. Şi, mai ales, ştiu *ce* sunteţi, accentuă tinerelul frecându-şi parcă palmele de bucurie. Tu, spuse el arătând cu arma către Crazy Jack Keenan, eşti Keenan. Eşti înalt de doi metri. Cântăreşti cam o sută de kilograme. Ai talia de şaizeci şi patru de centimetri şi înainte de război te-ai fi potrivit perfect pentru Muscle Beach din California. Arăţi ca o cărămidă. Părul roşu. Ochii albaştri de gheaţă. Nu ai nevoie de o armă ca să te lupţi. *Tu* eşti o armă.

— Toate astea îmi sună aşa de cunoscut, zise Crazy Jack încercând să zâmbească.

— Toate astea sunt pe afişele FSE. Le găseşti la orice oficiu poştal, adăugă puştiul întorcându-i zâmbetul, ai maşterul în chimie şi fizică iar pe mama ta o chema Christina Agnes McCarthy. Numele tatălui este Joseph Kennaczewski.

— L-am scurtat când am venit în SUA, replică Jack cu un zâmbet înţelegător. Dar sunt sigur că ştiai şi asta.

— Şi încă multe altele.

Apoi îşi întoarse arma spre micuţul mongol.

— Sergentul tunar Winston S. Chan, US Marines. Este numit de colegii lui Buddha Chan, corect?

Chan se uită la puştiul cu strungăreaţă, din spatele ochelarilor aurii de lunetist.

— Mai zi-ne tu, puştiule, că tare frumos povesteşti.

— Părinţii născuţi la Ulan Bator, Mongolia. Au fost scoşi din ţară de ruşi. Tatăl tău a fost împuşcat. Tu şi mama ta aţi plecat în SUA. Te-ai înrolat în Marina americană. Eşti unul dintre cei mai buni trăgători de elită dintre toţi puşcaşii marini.

— Greşit! zise zâmbind Chan.

— Ce?

— *Cel mai bun,* îi răspunse Chan corectându-l.

Puştanul cu faţa suptă chicoti.

— Asta am auzit.

Apoi se întoarse cu faţa la cel cu cicatrice.

— Mamudi. Subofiţer de marină Farouz Mamudi. Freddie.

— Numai prietenii îmi spun Freddie, replică cel cu cicatrice.

— Tocmai o să devin şi eu prietenul tău, răspunse băiatul. Aşa că, Freddie, fost Navy SEALS, din Kazahstan, URSS, chiar lângă Afganistan. Ai un ochi de sticlă din cauza unui lunetist sovietic.

— Da şi îmi schimb ochiul la ocazii festive, spuse Freddie.

— Asta e o ocazie *festivă,* zise puştiul continuând să zâmbească.

Apoi se întoarse către cel cu părul plin de spumă.

— Şi Peter Kinsky, USAF. Eşti cunoscut ca Silver Tongue, nu-i aşa?

— Da, da, zise Kinsky, mă descurc bine cu povestitul.

— Eşti un mincinos.

— Şi încă unul foarte bun, replică Kinsky.

— Descendenţă poloneză. Expert în electronică. Foarte bun pilot. Îţi place să ai în mână un AK-47. Am omis ceva?

— Da, zise Kinsky. De ce dracu' te interesezi aşa de noi?

Băiatul îşi îndreptă puşca spre ei.

— Poate că vreau să mă îmbogăţesc. Poate că am ceva cu FSE. Care are ceva cu voi. Vrea să vă vadă morţi.

— Păi şi atunci de ce dracu' nu ne omori şi nu-ţi iei mai repede nenorocita de recompensă, zise Jack enervat.

— Pentru că, veni replica băiatului, ştiu că la un moment dat mai aveaţi un membru. Un indian din America. Unul Tom Bee. Se spunea că este un vizionar. Un războinic între războinici.

— E mort! strigă Jack. Şi nici un rahat cu ochi căruia nici nu i-au dat flocii nu va vorbi urât despre el, urlă Jack îndreptându-se către el.

Băiatul zâmbi şi propti ţeava armei chiar în burta lui Jack.

— Recompensa e pentru „viu sau mort", iar eu cred că FSE-ul vrea mai degrabă să vă vadă morţi.

Jack stătea în faţa lui nervos, cu braţul rupt palpitând.

— Dar nu vă faceţi probleme, nu de-asta sunt aici, Keenan.

Jack se uită la ţeava puştii şi murmură nişte înjurături scurte.

— De fapt nu pentru asta sunt aici, continuă băiatul, nu sunt pentru bani. Dacă aş fi vrut să vă ucid, v-aş fi putut măcelări pe

la spate, de acum şase kilometri. Aici sunteţi pe terenul meu. Aici m-am născut şi aici am trăit. Voi v-aţi plimbat pe aici făcând atâta zgomot încât aţi fi putut atrage toate animalele din pădure.

Băiatul înclină din cap şi continuă:

— Nu, nu pentru asta sunt aici. Numele meu este Jonny Martz. Părinţii mei sunt morţi. Eu sunt un ţăran de prin zonă. Nu e nimic de capul meu. Doar o altă faţă pe care FSE a călcat-o în picioare când a ajuns aici. Ştiu că Tom Bee este mort şi că voi sunteţi blocaţi aici, în Ucraina, încercând să găsiţi un drum către casă; unde să-l anunţaţi pe regele britanic, Shatterhand, şeful vostru, că sunteţi în viaţă şi că aţi pus la cale revoluţia. Iar eu sunt aici pentru a vă ajuta.

— Ce?

— Vreau să mă alătur Justiţiarilor, declară Jonny.

— Scuteşte-mă, se văită Kinsky.

— Sau, spuse el dând din umeri, dacă nu mă primiţi, cred că va trebui să vă omor şi să-mi iau recompensa oferită de FSE. Cred că o să pot să-mi deschid o fermă cu patruzeci de mii de dolari FSE. Vaci. Porci. Oi. Ştiţi voi. Să devin şi eu *un mic* om mare.

Cei patru Justiţiari se uitară unul la altul ţinând în continuare mâinile sus.

— Ei? întrebă Jack.

— Un Justiţiar pe nume Jonny? întrebă Mamudi.

— Hei, interveni Kinsky. Avem unul căruia i se zice Buddha Chan.

— Ei da, parcă Silver Tongue Kinsky ar fi cine ştie ce mare fală? zise Buddha Chan.

— Bine, bine, îi potoli Keenan. Jonny nu este un nume foarte rău până la urmă.

— Eu m-am ataşat de el, zise Jonny zâmbind. Aşa că, mă primiţi sau nu?

— Vreau să te întreb ceva, interveni Jack. De ce vrei să ni te alături?

Jonny lăsă arma în jos.

— Mama mea a fost violată şi măcelărită de cei din trupele FSE. Tata a fost omorât şi el în timp ce încerca să o apere. Am colindat dealurile astea, de când a venit FSE. Nu am pe nimeni. Nu am nimic. Decât dorinţa de a vedea FSE-ul *căzând.*

Crazy Jack Keenan zâmbi.

— Bine puştiule, atunci pregăteşte-te pentru „mama” Anglia.

Bunul rege Shatterhand se va îndrăgosti de tine. Dar trebuie să-ţi spun, nu-ţi va fi uşor să te obişnuieşti cu noi sau cu modul nostru de viaţă.

Jonny zâmbi şi el.

— Sunt pregătit.

— Ce dracu', murmură Kinsky. Poate că ar fi bine să avem un al cincilea membru în echipă, mai ales unul pe care să-i slugărim.

Mamudi nu spuse nimic. Buddha Chan îşi lăsă mâinile jos şi se întoarse către puşti.

— Cum putem şti dacă să avem încredere în tine?

— Dar pot să dovedesc…

— Bine, zise Chan zâmbind.

Apoi îi dădu o lovitură puternică şi, luându-l pe nepregătite îl aruncă în zăpadă. Puşca îi sări din mână. Chan o ridică de jos fără să clipească.

— Ce? De ce? întrebă Jonny uimit.

— Niciodată, dar niciodată să nu mă ameninţi cu vreo armă, spuse Buddha Chan cu o privire dură, dacă nu ai intenţia să o foloseşti.

— Dar nu aş fi făcut-o, nu aş fi putut să o fac! zise băiatul ajutat să se ridice de Kinsky.

— Bine ai venit în club, puştiule, adăugă Kinsky în timp ce-l ridica. Patru demenţi. Eşti sigur că vrei să fii al cincilea?

Jonny aprobă din cap după care vomită pe bocanci.

— Puştiul are tupeu, murmură Keenan.

— Da, replică Kinsky şi acum e împrăştiat pe bocanci.

— Să plecăm de aici, reveni Keenan. John, prietene, cred că ştii unde pot să-mi bandajez şi eu braţul, repede! Dacă mi se face rău cred că tu vei fi cel care va trebui să mă cari. Şi nu ştiu dacă eşti aşa de puternic.

John trecu în faţa lor.

— Undeva în zonă e o fermă care aparţine unui om deosebit.

— Bine, du-ne acolo, replică Keenan.

— Nu-mi place asta, murmură Buddha Chan.

Mamudi dădu din cap.

— Puştiul e prea necopt pentru toate astea.

— Ar putea să ne atragă într-o capcană, interveni Chan.

— Hei, zise Kinsky zâmbind, unde vă e spiritul de aventură? Unde vă este speranţa? Unde vă e credinţa? Adică de ce nu aveţi încredere în ce poate fi „presus"?

Kinsky merse mai în faţă lăsându-i pe Chan şi pe Mamudi să

încheie coloana.

— Când ajungem în Anglia, întrebă Mamudi, vrei să-l loveşti tu primul sau mă laşi pe mine?

— Dăm cu banul! răspunse Chan.

— E bine şi-aşa.

3

Grupul celor cinci îşi croi drum prin mlaştina măturată de viforniţă, intrând cu picioarele în pulberea zăpezii care se aşeza. Jonny era în faţă, conducându-i pe Justiţiari prin beznă.

— Mergeţi pe urmele mele, îi atenţionă el. Sunt aici mocirle din care nimeni nu mai poate fi scos.

Crazy Jack se încruntă.

— Se pare că acest puşti se va dovedi destul de folositor în zona asta.

— Da, fu de acord Kinsky, dar *Jonny*? Ce fel de nume e ăsta? Jonny Martz. Sună ca un personaj din desenele animate japoneze.

— Şi eu am fost un Astro-Boy, zise Crazy Jack cu o grimasă, dorind să scape de imaginea cu el şi cei doi copii, de mult morţi, în faţa televizorului, cu mult înainte de războiul atomic, când America era „imaginea perfectă pentru un viitor perfect”.

Se gândi o clipă.

— De ce să nu-i spunem Little Jon? Are şi un răsunet istoric, nu-i aşa?

— Da, corect, încuviinţă Kinsky.

Copacii formau deasupra Justiţiarilor un fel de acoperiş iar braţele lor păreau că ajung la cer.

Cei patru mergeau în linişte, Jack ţinând puşca AK-47 în mâna stângă în timp ce dreapta îi tremura de durere.

Dintr-o dată pământul de sub ei începu să se zguduie.

În faţa lor explodă o minge de foc orbitoare, care bubui asurzitor.

— Ce dracu' a fost asta? exclamă Kinsky.

— Jon? întrebă Jack.

— Nu ştiu, replică puştiul. Dar nu-mi place.

Mamudi, Chan şi Kinsky îşi scoaseră deodată puştile AK-47. Jon scoase şi el puşca şi înaintă cu prudenţă.

— Ce poate fi, Jon? întrebă Mamudi.

— Aici? La ora asta? replică Jon trist. *Nimic.*

— Locul ăsta în care ne duci, şopti Jack, care aparţine unui om cu importanţă.

— Kramm, şopti la rândul lui Jon. Rudolf Kramm.

— E pe aici pe aproape? continuă Jack.

O a doua bubuitură zgudui pământul.

— La marginea acestei mlaştini, spuse Jon, şuierând apoi ca să se facă linişte şi făcându-le semn să stea ghemuiţi.

— Poate că tipul ăsta e destul de important după cum zice puştiul, zise Kinsky meditativ.

— Linişte, zise Jack lăsându-se în genunchi. Ascultaţi!

Justiţiarii îngenuncheară în zăpada murdară ascuţindu-şi auzul pentru a identifica sunete de luptă.

Puţin mai târziu, se auziră zgomote din spatele copacilor ascunşi în umbră. Un pârâit constant. Sunet de motoare. Râsetul bolnav al unor sălbatici la atac.

— M-16, şopti Chan.

— Şi câteva AK-47, adăugă Kinsky.

— Explozibile, zise şi Mamudi angoasat. Grenade. Nimic mai mult.

— Dar râsetul? se întrebă cu voce tare Jack. Ăsta nu e uman.

— Howleri, zise Jon, uitându-se înapoi la Justiţiari.

— Ce dracu mai sunt şi ăştia? întrebă Jack.

— O să aflaţi destul de curând, camarazi, zise Jon strângând din dinţi. Veniţi, trebuie să-l salvăm pe Kramm.

Se ridică în picioare şi începu să alerge prin zăpada care continua să cadă necontenit. Justiţiarii se ridicară şi ei, traseră aer în piept şi luară viscolul în piept, pentru a-l urma.

Cei cinci atacatori ieşiră din mocirlă chiar într-un luminiş.

În jos, la baza pantei uşoare, era o singură casă. Jeep-urile se învârteau în jurul casei, ridicând în spatele lor nori de zăpadă. Fiecare jeep avea la bord patru oameni, toţi îmbrăcaţi cu echipament de iarnă şi toţi având arme M-16. Strigând cât îi ţineau rărunchii, trăgeau rafală după rafală direct în casă.

Un al patrulea jeep era parcat de-o parte a casei.

Un individ stătea chiar în faţa casei.

Ţinea în mână o puşcă şi trăgea atât în jeepuri cât şi în oamenii care încercau să intre.

— Ce dracu’! murmură Buddha Chan.

Jack apăru şi el din zăpadă. Unii soldaţi erau înalţi şi slabi, iar alţii bine făcuţi dar scunzi. Cu toate astea păreau minusculi în hainele lor de iarnă. Purtând ochelari de protecţie şi cu capetele acoperite de glugi, păreau nişte stafii de gheaţă.

Pentru un om, feţele lor erau albe şi galbene şi într-un fel subţiate. Gurile lor semănau mai degrabă cu nişte caverne. Sunetul pe care îl scoteau semăna mai degrabă cu vântul care

bate într-o cameră goală.

— FSE? întrebă Jack.

— Howleri, replică Jon. Ultimele achiziţii ale FSE.

Bărbatul gras din cadrul uşii se ghemui şi trase un foc.

Proiectilul nimeri pe unul dintre atacatori chiar în faţă, făcându-i capul bucăţele. Bucăţi dintr-o materie roşie, semisolidă se spulberară în zăpadă. Howlerul decapitat rămase nemişcat pentru o clipă, apoi îşi continuă înaintarea, mai înainte ca trupul său să-şi dea seama că, fară sprijin cerebral, ar putea încheia socotelile cu lumea asta.

Howlerul se prăbuşi în zăpadă, din gâtul lui ieşind sânge, care înroşea zăpada din jur.

— Orice faceţi, îi atenţionă Jon, ţintiţi la cap. Nu în vreo altă parte a corpului. Doar la cap.

Mamudi studie feţele trupelor FSE de jos.

— Tu eşti expertul, Little Jon, zise el. Sper să ai dreptate.

— Să mergem, zise Jack strângând din dinţi. A venit momentul să le arătăm căcănarilor din FSE că atunci când eşti la pământ, nu înseamnă neapărat că eşti scos din joc!

— Hai să-i hăulim şi noi să le iasă pe nări, strigă Kinsky, coborând pe deal urlând tot felul de înjurături în poloneză.

— Pe ei, zise Chan luând-o şi el la goană în josul dealului şi urlând ca un nebun.

Mamudi şi Jack se uitară unul la altul şi dădură din umeri. Se alăturară şi ei atacului, Mamudi strigând pasaje din Coran şi Jack urlând cât îl ţineau rărunchii versuri din cântecele de beţie irlandeze; alături de ei, Jon turna toate înjurăturile pe care le ştia.

Cele trei jeepuri care se învârteau în jurul casei se opriră. Howlerii care erau pe jos se opriră şi ei.

Greşeală fatală.

Bărbatul scund din cadrul uşii trase o dată, spulberând capul unui soldat FSE ca pe un pepene copt.

Mai înainte ca soldaţii FSE să-şi dea seama ce se întâmplă, grasul mai scoase pe unul din joc.

Cei din jeepuri porniră din nou motoarele. Soldaţii FSE făcură un semn cu capul către unul care era pe jos. *Termină treaba,* păreau să comande.

Acesta se întoarse cu faţa la gras şi o luă la fugă spre el.

Micuţul trase o altă rafală lovindu-l în burtă.

Intestinele îi ieşiră prin spate într-o explozie de oase şi sânge. Se opri pentru o clipă şi, parcă uimit de situaţie, se uită la

stomac şi apoi scuturǎ capul. Într-o secundǎ era din nou drept şi cu o ranǎ de mǎrimea unui cap în stomac îl atacǎ din nou pe gras, mitraliera lui AK-47 scuipând rafale nimicitoare de plumbi în peretele casei.

— Iisuse! exclamǎ Jack. Ai vǎzut asta?

— Mişto! spuse Kinsky, fluierând admirativ. Cred cǎ ne luptǎm precum în *„Noaptea gǎoazelor de morţi vii”.*

— Jos! strigǎ Jack la gras.

Bǎrbatul fǎcu imediat ce i se spusese.

Ridicându-se în genunchi, Jack duse la ochi puşca AK-47 cu mâna stângǎ şi trase o rafalǎ care spulberǎ zǎpada. Howlerul care era pe jos se întoarse ţintind cǎtre Jack.

Dar gloanţele i se înfipserǎ exact în beregatǎ, aruncându-i capul cât colo în zǎpadǎ.

Corpul lipsit de cap pǎrea cǎ se îndreaptǎ cǎtre Jack, dar se prǎbuşi în zǎpadǎ dupǎ câţiva metri.

— Jack! Fii atent! strigǎ Mamudi.

Jack se rostogoli instinctiv pe coasta dealului, în timp ce jeepul plin de soldaţi FSE trecu pe lângǎ el în urletul motoarelor, trǎgând nebuneşte în zǎpada depusǎ.

— Tu-i mama mǎ-sii! spuse Jack cu o strâmbǎturǎ, simţind cum durerea îi invadeazǎ braţul sfǎrâmat.

Mamudi, Kinsky şi Chan se trântirǎ în zǎpadǎ. Jeepul fǎcea piruete în jurul lor scârţâind din roţi, iar soldaţii FSE trǎgeau cu înverşunare în ei.

— Credeam cǎ le-am vǎzut pe toate, murmurǎ Chan.

— Viaţa este o experienţǎ continuǎ, îl completǎ Mamudi.

— Cuvântul de bazǎ e *viaţǎ,* Freddie, le aduse aminte Kinsky, pe care o s-o pierdem dacǎ nu ne regrupǎm repede.

Cei trei Justiţiari alunecarǎ prin zǎpadǎ, ţintind cu puştile AK-47 soldaţii FSE din jeep. Trǎgeau rafalǎ dupǎ rafalǎ. Gloanţele pǎreau sǎ n-aibǎ efect decât dacǎ-i nimereau în cap.

Rǎni în piept? Soldaţii pǎreau cǎ nu se sinchisesc. Rǎni la stomac? Nici o problemǎ. Gloanţe în braţe? N-aveau nici o treabǎ.

În cele din urmǎ, cei trei începurǎ sǎ ochească în punctul vulnerabil al Howlerilor, ţeasta.

În câteva secunde douǎ jeepuri pline cu soldaţi FSE se mişcau haotic, toţi ocupanţii lor având capetele trimise pe o orbitǎ joasǎ de cǎtre lunetistul expert din grupul celor trei.

— În spatele vostru! îl auzirǎ strigând pe Little Jon.

Kinsky, Mamudi şi Chan se uitară într-o parte şi văzură un jeep care venea spre ei. Repede.

Nu aveau timp să se întoarcă şi să tragă. Tot ce puteau face era să se rostogolească din calea lui şi să spere că zăpada îl va orbi într-atât pe şofer încât să nu poată vedea manevra lor.

A mers.

Cei trei îşi traseră sufletul scuipând zăpada în timp ce jeepul trecea de ei.

— Aici, capete de tărâţe! strigă Little Jon, dansând ca un nebun prin faţa jeepului.

— Puştiul ăsta e nebun! zise Kinsky, ştergându-şi zăpada de la ochi.

— Nebun de legat, îl completă Chan ridicându-se în patru labe.

Ridică puşca M-16, arma lui preferată. Apoi se întoarse către cei doi Justiţiari.

— Voi doi vedeţi ce fac Jack şi Mr. Kramm.

— Tu unde te duci? întrebă Mamudi.

— Plec după puşti, răspunse Chan mergând ghemuit prin zăpadă.

Ca şi flautistul fermecat din Hamelin, Little Jon dansa înainte şi înapoi în faţa jeepului, râzând şi enervându-i pe Howleri.

— Haideţi, băşinoşilor! Puneţi mâna pe mine! spuse el alergând în faţa jeepului şi ferindu-se de rafalele nebuneşti trase de soldaţi. Puneţi mâna pe băiatu'! Luaţi-mi mielul la trântă!

Puştiul cu strungăreaţă atrase jeepul plin de soldaţi FSE enervaţi spre deal şi apoi spre mlaştină.

— Haideţi!

Creaturile din jeep începură să urle.

— Nu vă daţi toată silinţa, strigă Jon. Să vă aud!

Soldaţii FSE începură să urle şi mai tare şi mai puternic în timp ce jeepul urca dealul.

— Asta e, feţe de cur ce sunteţi!

Jon alerga în întuneric către mlaştină, iar jeepul îl urma constant.

Jeepul intră pe teren liber avându-l pe Jon în faţă.

În spatele jeepului, Chan alerga cu capul lăsat în jos şi cu puşca pregătită.

— Haideţi! îi implora Jon. Puteţi mai bine de atât. Eu sunt un nimic! Sunt doar un simplu ţăran! Voi sunteţi marii războinici ai FSE! Conduceţi mai repede! Trageţi mai bine! Strigaţi mai tare!

Semănând cu un maestru păpuşar care îşi comandă

marionetele, Jon îi atrăgea pe cei patru soldaţi FSE mai adânc în mlaştină.

Dintr-o dată se opri brusc şi se întoarse cu faţa la jeep.

— Haideţi, războinicilor, zise el zâmbindu-le. Eu n-o să fug mai departe. Veniţi încoace şi vedeţi ce puteţi să-mi faceţi!

Cei patru din jeep începură să urle. Şoferul apăsă acceleraţia la podea, făcu jeepul să se repeadă asupra băieţelului neajutorat.

Jeepul luă viteză şi ceilalţi trei îl luară la ţintă atent.

Toţi cei patru soldaţi FSE se aplecară brusc în faţă în momentul în care jeepul se opri pe neaşteptate.

Jon le zâmbi şmechereşte.

— Hopa, zise el râzând. Ce avem noi aici? Se poate ca măreţii războinici să fi intrat într-un mare căcat foarte moale? Sau poate că au nimerit cu maşina în el?

Jon se lăsă în jos în zăpadă în timp ce soldaţii FSE se holbau la terenul de sub maşina lor.

Nu era solid.

De fapt se putea spune că era chiar lichid şi scotea nişte bule mari în timp ce jeepul se scufunda şi mai adânc în el.

Cei patru săriră din jeep şi imediat plonjară până la brâu în mlaştină. Dădeau din cap nervoşi la Little Jon în timp ce încercau în van să iasă din noroi răsucindu-se în toate direcţiile.

Mlaştina îi trăgea în ea tot mai adânc. Jeepul dispăru primul.

Soldaţii încă se mai luptau să iasă când Chan ajunse la faţa locului.

— Sfinte… începu el.

— Nu e nimic sfânt, spuse Jon zâmbind şi ridicându-se în picioare. Nu merge înainte. Ocoleşte prin dreapta şi apoi vino spre mine.

Chan evită noroiul şi mergând pe pământul solid din jurul gropii ajunse la Jon.

Jon arătă la cei patru, acum prinşi în mâl până la gât.

Jon îşi ridică puşca.

— Când noroiul ajunge la bărbie, spuse el calm, să le spargem ţestele.

— De ce? întrebă Chan.

— Pentru că dacă nu o facem, cumva tot vor ieşi şi ne vor omorî în somn.

— E imposibil, declară Chan.

— Am văzut imposibilul, spuse trist Jon şi chiar mai mult. Mult prea mult.

Mâlul le ajunse soldaţilor FSE la bărbie. Jon ridică arma şi spuse încet:

— Acum!

Chan, dându-şi seama că băiatul avea dreptate, ridică şi el puşca M-16.

Jon trase prima rafală, pur şi simplu făcând bucăţi capul celui mai apropiat Howler. În câteva minute prezenţa lui nu mai era sugerată decât de nişte bule de aer şi de o pată roşie de sânge care se ridica din mâl.

Chan trase două rafale experte, lovindu-i chiar în frunte pe ceilalţi doi Howleri, spărgându-le ţeasta. Soldaţii cu feţele sfărâmate, cu gurile care încă mai erau un oval, se afundară şi mai mult în mlaştină cu gurile deschise. Dispărură de la suprafaţă scoţând un sunet ca de înecat.

Jon trase o a doua rafală, transformând ultimul dintre Howleri într-o jucărie stricată, cu bărbia încă ataşată de gât. Cel de-al patrulea asasin dispăru şi el în mâl.

Chan îşi lăsă jos arma.

— A fost groaznic, şopti el.

— Şi eu aş spune la fel, confirmă Jon. Am pierdut un jeep. Am fi putut să-l folosim.

Cu ochii protejaţi de ochelarii de lunetist, Chan îl urmă încet pe puştiul cu strungăreaţă dincolo de mlaştină.

— Cum se face că ştii aşa de multe despre aceşti Howleri? întrebă el.

— I-am văzut de multe ori, răspunse Jon dând din umeri. Ţinutul ăsta e plin de ei. De fapt, au apărut exact de când aţi dispărut voi.

— Crezi că sunt vânători de recompense?

— În parte.

— Şi mai ce?

— Nu sunt sigur, replică Jon, dar sunt cei mai rezistenţi oameni pe care i-a trimis FSE în zonă de la război. Sunt de neoprit.

Chan se apropie de băiat.

— Crezi că eşti destul de tare, nu-i aşa?

— Nu, zise Jon. Dar sunt un bun observator. Învăţ din propriile greşeli.

Chan dădu din cap. Puştiul avea dreptate.

— De fapt, câţi ani ai tu, Jon?

— Cincisprezece, răspunse el. Aş putea face şaisprezece în martie la anul. Dar nu cred că sunt prea multe speranţe.

— Dar arăţi...

— Mai în vârstă? continuă Jon ideea.

Băiatul surâse pentru o clipă.

— Da, unii au tendinţa de a creşte mai mult decât ar trebui la vârsta lor, în condiţii ca astea. Ar trebui să ştii şi tu asta.

Chan clipi în spatele ochelarilor de lunetist. Îşi aminti de soldaţi. De focurile de armă. De teamă.

Îşi aminti de tatăl lui şi cum căzuse sub rafalele inamicilor.

Îşi aduse aminte cum e să vezi o fiinţă umană plină de viaţă redusă la un morman de carne.

Clipi din nou şi imaginile dispărură.

Oftă puternic şi îl urmă pe băiat în josul dealului. „Istoria se repetă”, se gândi el.

4

Piticul pe nume Kramm termină de pus atela la braţul drept al lui Jack. Puse sticla de plastic plină cu dezinfectant pe masa de lângă canapea. Luă mâna stângă a lui Jack şi înfipse un ac în ea.

— Asta ar trebui să mai uşureze durerea pentru o vreme, căpitane Keenan, spuse el zâmbind în barbă.

— Cum se face că toată lumea de aici ştie cine suntem?

— Fie că suntem foarte populari, fie suntem cei mai proşti agenţi sub acoperire din toată istoria, interveni râzând Kinsky după care îşi trecu mâna prin tunsoarea de prost gust.

— Câte puţin din amândouă, încuviinţă Kramm. Vă cunosc din mandatele lui Maximov. Nu e deloc încântat de lupta voastră pentru libertate. Cât despre căpitanul Keenan, pe el îl cunosc după cărţile pe care le-a scris. Vedeţi, eu predam fizica la Universitatea din Kiev în anii care au urmat după *glasnost.* Ni se permitea să mai cumpărăm din când în când cărţi din Vest şi din moment ce numele de Kennaczewski era foarte cunoscut, m-am gândit să văd ce gândeşte căpitanul Keenan despre fizica noului mileniu. Foarte inteligent. Foarte bine lucrat.

Jack îşi mişcă capul dintr-o parte în alta.

— Mă simt ca şi cum aş avea o ceaţă în cap.

— Te mai doare ceva? întrebă Kramm.

— Nu, recunoscu Jack.

— Atunci o să mai păstrăm ceaţa, spuse Kramm îndreptându-se către masa de mahon şi turnându-şi o gură de whisky dintr-o carafa. Vreţi şi voi?

Kinsky zâmbi.

— Asta e cea mai bună ofertă pe care am primit-o de când am plecat din State, spuse îndreptându-se spre masă.

— Asta dacă uiţi de tinerele din statul Ukiah, îl completă Mamudi care venea şi el spre bar, care îşi doreau consiliere spirituală atunci când tu făceai pe călugărul.

Buddha Chan îşi scoase ochelarii şi începu să şi-i şteargă cu o batistă pe care o scosese din buzunar.

— Pentru mine nimic, doctore Kramm.

Buddha Chan se uită apoi cu suspiciune la gras.

— Dar exact pentru ce l-ai trimis pe Jon după noi?

— De unde ştiţi că am făcut asta? replică Kramm sorbind din

băutură.

— Pentru că Jon e foarte bun atunci când vine vorba de teren, i-o întoarse Chan. Este un om al pădurii înnăscut. Probabil şi un luptător, dar instinctele lui ţin de pământ. Se simte ca acasă în pădure, nu într-o casă ca asta. El este instinctual, nu cerebral.

Kramm se trânti într-un scaun de piele.

— Bine gândit, sergent Chan. Da, de fapt, eu l-am trimis pe Jon să vă caute. Am dat peste el la puţin timp după război. Exact când FSE a intrat în Ucraina eu am fost forţat să fug din Kiev. Asta e casa mea „de departe de casă”. Acum e tot ce mi-a mai rămas.

— Jon era orfan.

— Aşa ne-a spus, replică Chan.

— Şi nu avea deloc experienţă când era vorba să trăiască de unul singur, continuă Kramm. L-am adus aici, l-am învăţat cum să folosească o armă, l-am învăţat tot ce ştiam despre această zonă. Mlaştinile Pripiat îmi sunt foarte cunoscute. M-am născut în această casă. Probabil că mi-a fost sortit să mor tot aici.

— Ce nu înţeleg, îl întrerupse Mamudi, e cum de ţi-ai dat seama că suntem aici?

Kramm zâmbi.

— Deducţie logică, nimic altceva, vă asigur, replică Kramm.

Cei trei Justiţiari se uitau nervoşi unul la altul. Keenan se uita undeva în tavan cu un zâmbet tembel de la sedative.

Kramm se relaxă.

— După victoria voastră asupra FSE din Noua Germanie am presupus că vă veţi îndrepta către Ucraina, la acea dată fiind locul cel mai puţin „fierbinte” dintre toate ţările din blocul estic. Aţi fi putut fi găsiţi repede în stepe şi cum stepele ţin de la Munţii Carpaţi până în podişul Podolian în vest şi până la cotul Doneţului în sud-est, am dedus că vă veţi îndrepta în zone mult mai puţin cunoscute din nord şi nord-est. Apoi am tras concluzia că mlaştinile ar putea fi cea mai bună acoperire. Şi m-am gândit că, necunoscând zona, o să lăsaţi o urmă pe care un localnic ar putea să o urmărească fără probleme. Am avut dreptate. L-am trimis pe Jon să vă găsească. Şi a reuşit.

— Şi Jon unde e acum? întrebă Chan, fiind cam neîncrezător în cele auzite.

— Afară, îl asigură Kramm, stă de pază.

— Sau se duce la FSE? întrebă Kinsky.

Băutura deja începea să-i înroşească faţa.

— Domnilor, spuse Kramm ridicându-se şi turnându-şi din nou un pahar, îmi dau seama că aveţi tot dreptul să fiţi suspicioşi, dar trebuie să mă credeţi, cu toate că înainte de ultimul război am fost total apolitic; acum îmi doresc din tot sufletul să văd FSE-ul distrus. Mi-e dor de o Ucrainã liberă şi suverană.

— Ucraina? sări dintr-o dată Jack dând din cap ca un beţiv. Nu există asemenea loc. Germania a spulberat-o. Apoi ruşii au luat-o în stăpânire.

Făcu o încercare să pocnească din degete.

— Jack şi-a revenit, răsuflă uşurat Mamudi.

— Voi nu mai aveţi naţionalitate. Sunteţi o adunătură de polonezi, bieloruşi, moldoveni, unguri şi ruşi. Toţi fierbând într-un butoi care este încins la cur cu aruncătorul de flăcări. Fără religie. Chiar şi Biserica Catolică s-a plecat în faţa Bisericii Ruse Ortodoxe, după ce a fost nevoită să scuipe în ochii Papei în 1946. Doamne! Zona asta e o glumă. Prima dată naziştii, apoi ruşii şi acum FSE. Ţara asta a luat-o „la poştă” mai mult decât o prostituată la o petrecere de motociclişti.

Kramm se înroşi imediat, se duse direct la Jack şi îl plesni peste faţă.

Mamudi se îndreptă spre el. Kinsky îl ţinu. Chan nu făcea decât să urmărească scena.

— Ascultă aici, mălai mare, zise Kramm nervos. S-ar putea să-ţi urăşti tatăl, dar familia ta de aici ştie asta şi s-ar putea să-ţi respingi toată moştenirea spirituală, dar stai să-ţi spun eu ceva! Sunt mult mai în vârstă decât crezi tu! Şi în anii patruzeci, când tu nici nu erai pe lume, *noi,* ucrainenii, luptam cu nemţii. Ne dispreţuiau şi persecuţia slavilor a dat naştere celei mai puternice gherile din al doilea război mondial.

— Îmi pare rău, spuse Jack intrând din nou în starea de semiconştienţă.

— Cam atât cu apolitismul, Kramm, zise Chan punându-şi la loc ochelarii.

— Cel puţin ştim de unde ai învăţat să foloseşti o armă, interveni Kinsky dându-i drumul lui Mamudi.

— Eram mai tânăr ca Jon în timpul războiului, zise Kramm. Nu eram nici măcar adolescent. Dar am învăţat cum să supravieţuiesc. Nu a fost chiar aşa mare lucru.

Mamudi zâmbi la el.

— Ce ai de gând?

— Ştiţi că s-a pus o recompensă pe capetele voastre? întrebă

Kramm.

Cei trei aprobară, dând din cap.

— Ştim asta, replică Mamudi.

— Ei, continuă Kramm, acum nouă luni, după reconstruirea Noii Germanii, trupele FSE vă căutau în toată Europa de Est. Şi apoi, după câteva luni, toată acţiunea a fost lăsată mai moale. M-am hotărât să fac şi eu câteva investigaţii. Mai am ceva legături cu poliţia din Kiev, vechi prieteni, care încă nu au cedat. Şi am aflat nişte lucruri interesante. Prima dată, după câteva luni, când nu s-a mai auzit de voi, bunul rege Shatterhand din Marea Britanie v-a făcut o slujbă de înmormântare. A fost o zi de doliu naţional.

— Rahat, şuieră Chan.

— Aşa că din motive practice, continuă Kramm, în zona liberă al Europei sunteţi consideraţi *morţi.*

— Altceva? întrebă Mamudi.

— Italia a ieşit şi ea de sub umbrela FSE, răspunse Kramm. S-a alăturat Europei Libere. Peste tot în Europa sunt fracţiuni care luptă pentru libertate, dar toate sunt demoralizate de aşa-zisa voastră moarte.

— Şi altceva? continuă seria de întrebări Kinsky.

— Mi-e teamă că da, zise Kramm. Dar ce urmează să auziţi este destul de ciudat. Mi-e teamă că trece dincolo de graniţa ştiinţei şi ajunge undeva aproape de ficţiune.

— Continuă, îl grăbi Chan.

— După slujba voastră de înmormântare, aţi devenit un obiectiv secundar pentru FSE, continuă Kramm. Au apărut nişte zvonuri ciudate despre tactica FSE.

— Zvonuri?! repetă Mamudi.

— Zvonuri care au făcut ca şi cea mai tare inimă să se crispeze de teamă. Bineînţeles, după dispariţia voastră, a urmat răspunsul FSE. Au intrat pe teritorii la fel ca şi naziştii în timpul ocupaţiei, dând dovadă de aceeaşi bunăvoinţă şi milă ca şi predecesorii lor. Peste tot s-a răspândit sărăcia. Fermierii trebuiau să-şi trimită recolta celor de pe frontul de vest. Patronii de fabrici au fost ameninţaţi cu moartea dacă nu contribuie cu câte ceva la efortul de război al lui Maximov şi al oamenilor lui.

— Asta era de aşteptat, îl întrerupse Chan.

— Din păcate da, replică Kramm. Dar apoi am auzit alte zvonuri. Am încercat să monitorizez aceste mesaje pe unde scurte fară să fiu detectat, dar nu prea mai înţeleg nimic din

asta.

— Şi cu toate astea ne-ai salvat pe noi, zise Mamudi.

— Doar dintr-un motiv egoist, admise Kramm.

— Şi care ar fi ăla? întrebă Mamudi.

— Nu vreau să văd lumea *distrusă* din nou.

În cameră se lăsă tăcerea. Justiţiarii nu voiau să afle ce avea de spus mai departe Kramm.

Dar ştiau şi ei că va fi ceva rău.

5

Crazy Jack Keenan sforăia zgomotos în timp ce Mamudi, Kinsky şi Chan stăteau în jurul focului, toţi cu faţa la Kramm care era foarte aprins de povestire. Kramm începu povestirea de la Adam şi Eva.

— Vă amintiţi desigur, că în timpul celui de al doilea război mondial naziştii au făcut o mulţime de experimente ştiinţifice de o natură cel puţin dubioasă.

— E un fel de a spune, interveni Kinsky. Da, părinţii mei discutau mult despre asta.

Kramm dădu din cap.

— În timp ce este arhicunoscut că toate crematoriile naziştilor au fost cele mai mari „fabrici" de tortură din toată istoria, este mult mai puţin cunoscut că naziştii experimentau şi pe linie tehnologică.

— Submarinele lor erau foarte bune, încuviinţă fostul soldat din Navy SEALS. De fapt marina americană şi-a îmbunătăţit o bună parte din echipament studiind capturile de la nemţi.

— Şi nu se ocupau şi de arme atomice? întrebă Chan.

— Da, e adevărat, replică Kramm. Şi dacă România n-ar fi ieşit la timp din război, cu siguranţă că naziştii ar fi terminat bomba atomică înaintea americanilor.

— Asta e interesant, începu Kinsky, dar…

— Preşedintele Maximov, spuse Kramm cu un oftat, a descoperit unele din formulele secrete ale naziştilor de dinainte de terminarea războiului.

— Ce fel de formule? întrebă Chan.

— Despre asta nu ştiu nimic sigur, dar în ultimele şase luni se pare că a fost preocupat cu recrearea unor experimente naziste, atât în Ucraina cât şi în Germania. Sunt zvonuri conform cărora s-au făcut experimente cu apă grea în Berlinul de Est. Experimente care îi vor oferi în timp lui Maximov puterea nucleară pe care şi-o doreşte.

— Dacă Maximov poate construi bombe, interveni Kinsky, atunci ar putea distruge întreaga Europă.

— Sau ar putea lua ca ţintă de avertisment un oraş, admise Kramm. Poate chiar Londra?

— Trebuie să-l informăm neapărat pe Shatterhand despre

asta, zise Mamudi.

— Uşor de zis, greu de făcut, replică Kinsky. Suntem la capătul lumii.

— Nu chiar, zise Kramm. Cred că sunteţi exact în locul ales pentru a face un alt experiment de tip nazist.

— Nuclear?

— Nu cred, le spuse Kramm trist. Naziştii au făcut o mulţime de experimente folosindu-se de oameni, „prizonieri de război”, transformându-i în cobai. Evrei. Polonezi. Slavi. Catolici. Au fost mutilaţi oribil înainte să fie omorâţi. Au fost injectaţi cu orice soluţie la care se puteau gândi oamenii de ştiinţă nazişti. Toate astea au ieşit la iveală după război şi mulţi dintre savanţii germani au fost capturaţi şi judecaţi ca criminali de război. Dar unul, Hans Hertz, s-a omorât, fiind copleşit de ce a putut concepe. Studiile lui nu au fost niciodată găsite. Fiul lui, Mikel Hertz, stă în Ucraina. Avea o locuinţă, cel puţin până la începerea războiului, aproape de Marea Azov. Acum un an a fost văzut în Kiev în compania unuia dintre oamenii lui Maximov. Un tip înalt, blond şi musculos.

— Igor Vesensky, zise Mamudi făcând o grimasă.

— Da, Igor Vesensky, îşi aminti Kramm. Ăsta e numele. La puţin timp după aceea Hertz a dispărut şi au început să apară zvonurile despre experimente. Şase luni mai târziu au apărut aceste trupe FSE în toată Ucraina.

— Howlerii, interveni Chan.

— Da, aşa le spunem, fu de acord Kramm, dar ce puteri au? Nici eu nu ştiu. În ciuda felului cum arată, au o putere incredibilă şi sunt aproape de neoprit în bătălie. S-ar părea că le lipseşte orice fel de compasiune, asta e prea mult chiar şi pentru trupele FSE. Modul lor de operare este simplu, intră într-un sat şi îi măcelăresc pe toţi. Nu fură nimic. Nu atacă. Nu distrug clădiri. Se comportă ca nişte nebuni, ca nişte vampiri.

— O rasă de supraoameni, zise Jack din celălalt colţ al camerei.

Acum era pe canapea, foarte atent.

— Doctore, crezi că aceşti Howleri sunt rezultatul ingineriei genetice?

— E posibil, răspunse Kramm. Genetică? Poate. Droguri? Poate. Nu pot să-mi explic nimic. Unul din sătenii, dintr-o zonă la vest de aici, l-a împuşcat pe unul dintre ei din greşeală în faţă. Împuşcătura l-a omorât. Vestea s-a răspândit repede şi acum ştie

toată lumea că dacă eşti un bun ochitor şi ai destul timp să te pregăteşti, ai şanse destul de mari să dobori un val de Howleri. Problema e că atacă fără avertisment şi fără motiv. Măcelăresc nu numai satele care se opun FSE, dar şi pe cele care colaborează.

— Atunci cred că ai pus punctul pe „i”, replică jack. Această zonă a fost transformată într-un vast laborator experimental.

— Dar cu ce scop? întrebă Kramm.

Jack se ridică încet în picioare.

— Cred că FSE a creat un nou tip de soldat. Howlerul. Acum vrea să vadă cât de departe merge el în ce priveşte vărsarea de sânge.

— E destul de crud ce spui tu, Jack, îl avertiză Kinsky.

— Oare? întrebă Jack. Imaginaţi-vă ce se poate întâmpla cu o ţară invadată de soldaţi care nu au o altă motivaţie decât vărsarea de sânge. Care nu sunt conduşi de nici un fel de conştiinţă.

— Nişte kamikaze tereştri, propuse o imagine mai clară Chan.

— Exact, spuse Jack. Amintiţi-vă numai ce stricăciuni au făcut în timpul războiului. Şi acum dacă aceşti Howleri au fost transformaţi de FSE încât să nu ţină cont de nici un fel de moralitate, spre deosebire de kamikaze care erau într-o misiune spirituală, nu vor face altceva decât să ucidă la nesfârşit.

— Dumnezeule! rosti Kinsky terorizat.

— Dumnezeu n-are nici un amestec aici, spuse Jack nervos.

De afară începură să se facă auzite focuri de armă.

— Howleri! strigă Jon de afară.

— Sigur suntem nişte tipi populari aici, spuse Mamudi ridicându-şi puşca AK-47.

— Cum stăm cu muniţia? întrebă Chan luându-şi şi el puşca M-16.

— Nu prea bine, replică Kinsky.

— Atunci, zise Jack punând şi el mâna pe puşca AK-47, punct ochit, punct lovit.

— Keenan, spuse Kramm, nu cred că eşti în stare să lupţi.

— Nimeni nu este niciodată în stare, spuse Jack zâmbind, dar totuşi o face.

6

Crazy Jack Keenan deschise uşa din faţă cu mâna stângă, ţinând puşca AK-47 în mâna dreaptă. Little Jon intră repede în cameră.

— Unde sunt? întrebă Jack.

— Vin de pe deal, domnule, ca nişte lupi turbaţi! răspunse Jon.

Jack se uită în sus.

— Ce porcărie! trase concluzia.

Două jeepuri şi un transportor se îndreptau în viteză către casă. Jack analiză repede situaţia.

— Cu cine ne luptăm? întrebă Mamudi din casă.

— Cel puţin doisprezece, răspunse Jack închizând uşa. Un camion şi două jeepuri. M-16, AK-47 şi cel puţin un M60. Dacă ieşim din casă suntem buni de pomană.

— Pe mă-sa, murmură Kinsky. Punct ochit, punct lovit. Kramm se ridică în picioare şi luă puşca.

— Atunci trebuie să ne luptăm cu ei din casă.

— Vă aduceţi aminte de Alamo? întrebă Kinsky. Nu prea mi-a plăcut filmul.

— Little Jon, îl strigă Jack, casa are intrări prin spate?

— O uşă la bucătărie, căpitane, răspunse Jon simţindu-se dintr-o dată ca un membru al echipei.

— Acoperă intrarea, îi ordonă Jack.

Little Jon, cu puşca în mână, alergă în spatele casei luând poziţie chiar lângă uşa de la bucătărie.

— Şi acum ce facem? întrebă Kinsky.

— Aşteptăm, răspunseră la unison Mamudi şi Chan.

Chiar şi Jack râse când îi auzi.

— Voi doi păreţi să fiţi gemeni după karma.

Kramm era nervos.

— Ce crezi că or să facă?

— Vor încerca să înconjoare casa, spuse Jack. Şi vor face cât mai multe pagube cu putinţă.

— Asta ar face orice soldat obişnuit, dar ăştia nu sunt deloc obişnuiţi, zise Kramm.

Mamudi era la geam cu puşca AK-47.

— Are dreptate, Jack! Transportorul se îndreaptă exact către noi!

Jack se duse la una din ferestrele din faţă. Camionul în care erau cel puţin doisprezece Howleri se repezea drept către clădire.

— Sunt nebuni de legat! strigă Jack.

— Glumeşti! strigă Kinsky.

— Kinsky, spuse Jack, mergi în bucătărie la puşti. Jeepurile au dispărut. Cred că are nevoie de sprijin.

— Am înţeles, mai spuse Kinsky, după care plecă.

Jack sparse fereastra din faţa lui cu ţeava de la AK-47. La fel făcu şi Chan cu puşca M-16.

Kramm deschise uşa din faţă şi se aşeză în cadrul ei cu puşca în mână.

— La pământ! îi ordonă Jack.

— Asta e casa *mea!* strigă Kramm. Nici un rahat din FSE nu o să intre aici!

Kramm stătea drept, cu faţa roşie, arătând ca un spiriduş care încearcă să-şi protejeze pădurea în faţa buldozerelor.

— M-am săturat de asta! murmură Kramm. Naziştii! Apoi ruşii! Şi acum oamenii lui Maximov!

Jack deschise focul asupra camionului. Rafalele spulberară parbrizul doborând trei Howleri, capetele explodându-le ca nişte caise coapte.

— La dracu'! strigă Jack.

Buddha Chan nu spuse nimic. Îşi închise ochiul stâng şi aşteptă.

— Puţin prea departe, feţe de cur ce sunteţi, murmură el.

Camionul luă viteză.

Buddha Chan începu să rânjească.

— Veniţi la tăticu' să vă dea la ochi!

Camionul îşi continua raidul sinucigaş către casă.

Chan continua să rânjească.

— Cel care ocupă câmpul de bătălie primul şi îşi aşteaptă inamicul este calm, şopti el. Cel care vine mai târziu şi atacă este obosit.

Trase două rafale.

Cele două cauciucuri din faţă ale camionului explodară, făcându-l să sară cât colo.

— Sun Ţî, idioţilor, remarcă Chan.

Apoi trase alte două rafale. Parbrizul se făcu bucăţi. Howlerul de la volan încetă să mai urle.

— Ţi-am tras-o, căcănarule! zise Chan zâmbind.

Transportorul înainta prin nămeţii de zăpadă.

Uşa din spate se deschise. Howlerii din spate săriră din camion.

Chan începu să rânjească în timp ce apăsa cu degetul pe trăgaci.

— Ne vedem în iad, fraierilor!

Rafala nimeri în rezervor.

Howlerii traseră instinctiv spre casă.

— Dacă nu suportaţi căldura, ieşiţi din bucătărie, zise Chan filosofând pentru sine.

Rezervorul spart arunca litri întregi de combustibil în flăcări către uşile camionului. Rafalele trase aiurea de către Howleri se adăugau la căldura degajată de rezervor.

Kramm şi Mamudi deschiseră focul către camion.

— Când vezi calea cea dreaptă, luptă! strigă Mamudi.

— Nu aştepta nici un ordin! exclamă Kramm trăgând o a doua încărcătură.

— Mai scuteşte-mă cu Sunny Jim al tău, spuse Jack.

— Nu, replică Mamudi, e Chan Yu.

— Chan Yu pe tine, zise Jack uitându-se la camionul care înainta către ei.

Jack, Chan, Mamudi şi Kramm se aruncară imediat la pământ când camionul deveni doar o minge de foc.

Chan se ridică în picioare pentru a vedea mingea de foc ridicându-se la cer şi mistuindu-i pe saltimbancii care fuseseră înăuntru şi care încă se mai rostogoleau pe pământ.

— Bine lucrat, Chan, zise Mamudi zâmbind.

— Mulţumeşte-i lui Chan Yu, replică Chan.

Urletele din afara casei deveniră nişte scârţâituri. Scârţâiturile deveniră nişte vaiete. Iar vaietele se transformară într-un sunet de foc scăpat de sub control.

Câţiva din Howlerii cuprinşi de flăcări încercau să stea în picioare, chiar când flăcările le mistuiau trupurile.

Se luptau să înainteze în timp ce limbi de foc portocalii şi galbene le acopereau corpurile. Îşi deschiseră gurile dar nu inspirară decât căldură şi flăcări, arzându-şi gâturile.

Încet şi dureros se apropiau de casă.

Apoi începură să cadă.

Primul îşi stinse corpul în zăpadă. Din el nu mai rămăsese decât o bucată de carne arsă.

Cel de al doilea se prăbuşi în genunchi. Cu picioarele cuprinse

de flăcări, se dădu un pic înapoi rupându-se în două chiar de la brâu. Apoi începu să scoată fum… Apoi nimic.

Cel de-al treilea se roti ca un titirez încercând să-şi regăsească simţul orientării. Nu mai avea ochi. Părul era în flăcări. Scoase un urlet de durere şi se prăbuşi.

Jack se ridică încet de la podea.

— Toată lumea e bine?

Kramm, întins pe spate, se ridică şi el în picioare.

— Da, cred că da.

Buuum!

Cei patru se aruncară din nou la podea.

O porţiune de pământ din faţa casei explodă.

— Poate că m-am grăbit să vorbesc, conchise Kramm.

— Iisuse, Mărie şi Iosif! exclamă Jack. Cred că or să ne-o dea…

— Ce vrei să spui? întrebă Kramm.

Kinsky veni din bucătărie cu broboane de transpiraţie scurgându-i-se din tunsoarea de mus.

— Au B-40 în Jeep-uri.

— Nu înţeleg, spuse Kramm.

— Lansatoare de rachete sovieto-chineze RPG-2, replică Mamudi. Perfecte. Se încarcă automat. Se trage de la umăr, sunt arme fără recul care trag cu cartuşe de 40 mm, cu rotire stabilizată.

— Cântăresc cinci kilograme, au un metru lungime şi viteza glonţului e de optzeci şi patru de metri pe secundă, conchise Chan.

— Raza până la care sunt eficiente este de o sută de metri, adăugă Kinsky.

— Şi ce înseamnă toate astea? întrebă Kramm.

— Înseamnă, spuse Jack, că nu trebuie să-ţi faci griji că ai să mori în casa asta.

— De ce?

— Pentru că în câteva minute n-o să mai fie nici o casă aici, îi răspunse Jack.

Mamudi îşi scoase ochiul de sticlă pe care era desenată o aripă de înger. Duse mâna la buzunar şi scoase insigna Navy SEAL. Suflă în ea. O şterse de cămaşă. O puse la loc în buzunar.

— Bun, atunci ştim ce avem de făcut, spuse el.

Ceilalţi trei Justiţiari dădură din cap.

— Atunci, spuse Mamudi uitându-se la camarazii lui, dacă e voinţa lui Allah sau a altui Dumnezeu care vrea să dea o mână

de ajutor... hai *s-o facem.*

7

Kinsky şi Jack o luară la fugă spre bucătărie unde îi aştepta Little Jon. Mamudi şi Chan luară poziţie alături de Kramm în spatele ferestrelor din faţă.

— Ce vor să facă? întrebă Kramm.

— Vor să ne arunce în aer, îi explică Mamudi.

— De unde dracu' au luat asemenea arme? se întrebă Kramm.

— Fii sigur că piaţa neagră e în floare, zise Chan. La pământ, vine un jeep.

Un jeep plin de Howleri trecu prin faţa casei, în timp ce ocupanţii lui deschideau focul.

— Nu e nici un semn de lansator de rachete, se bucură Chan. Au rupt-o în fericire.

— Într-o zonă restrânsă e nevoie de alte posibilităţi, murmură Mamudi.

— Într-o zonă letală tot ce trebuie să faci e să lupţi, replică Kramm.

Chan se uită mirat la el.

— Asta e Sun Ţî!

— Tu ce credeai că eu nu citesc? spuse Kramm trăgând o rafală care-l lovi în gât pe şoferul jeepului aruncându-i capul spre cei din spatele lui.

Chan şi Mamudi ţintiră cu grijă şi traseră amândoi. Cel din scaunul şoferului nu mai avea frunte, linia pe care o avea părul lui acum fiind imposibil de realizat de natură.

Şoferul fără cap continua să ţină volanul făcând jeepul să meargă în zig-zag din cauza pietrelor pe care le întâlnea.

Cei doi de pe scaunele din spate îşi ridicară armele cu intenţia de a trage.

Dar o rafală bine plasată îi seceră înainte să apese pe trăgaci.

Un glonţ îl lovi pe unul dintre ei exact în ochiul drept, aruncând bucăţi de os şi un şuvoi de sânge pe scaunul din spate. Tipul căzu ca o păpuşă de cârpă.

Howlerul rămas în viaţă continuă să urle până când patru gloanţe îl loviră direct în gură făcându-l să-şi piardă jumătate de faţă care-i căzu în poală.

Jeepul se opri.

Rămase încremenit în nămeţii de zăpadă.

Motorul încă mai mergea.

În bucătărie Jack, Kinsky şi Little Jon urmăreau jeepul care se rotea în zăpadă.

Jack îşi ridică puşca AK-47 iar Jon sparse fereastra din faţa lui cu ţeava de la puşcă. Kinsky ridică încrezător mitraliera.

— Ţineţi minte, îi avertiză Jon, la cap! Trageţi numai la cap.

— Nici o problemă, zise zâmbind Kinsky.

Toţi se pregăteau să tragă.

— Hei, Jon, spuse Jack. Ţine capul la cutie!

— Ce?

— Fă ce ţi se spune, puştiule, strigă Kinsky aruncându-se la podea.

— Lansator de rachete! şopti Jack. În spatele jeepului!

Se auzi un şuierat.

— Acum vedem ce poate, zise Jack trăgându-l pe băiat spre sufragerie.

Kinsky se grăbi şi el să iasă din bucătărie.

Şuieratul se auzi din nou. După care se auzi o bubuitură.

Ce a fost odată o bucătărie, acum nu mai era decât o masă amorfa de lemn şi de piatră împrăştiate într-un crater.

În sufragerie Mamudi, Chan şi Kramm se întoarseră în timp ce puştiul şi cei doi Justiţiari intrau în cameră.

— Am dat de dracu', strigă Kinsky.

— Cred că nu mai e nevoie să vă spun unde este RPG-ul, spuse Jack cu vocea sugrumată de durere.

— Au cele mai puternice rachete, zise şi Jon.

Din nou se auzi o bubuitură.

— Capul la cutie, îi sfătui Chan.

Cei şase se executară în timp ce tavanul casei devenea aproape lichid.

Din tavan începu să plouă cu lemn, moloz şi var.

Jack se aruncă instinctiv sub masa din sufragerie, aparent fără motiv, dar puse mâna pe sticla de dezinfectant pe care îl folosise Kramm pentru a-i dezinfecta rana. Avea o idee.

Din nou se auzi un alt şuierat şi o altă bubuitură.

Podeaua de sub cei şase se prăbuşi cu un zgomot puternic făcându-i să cadă la subsol.

— Iisuse, avu timp să exclame Kinsky, înainte să cadă printre bucăţile de lemn şi de mortar.

Cei şase alunecară în întuneric.

Acoperişul casei trosni şi apoi se prăbuşi şi el peste podeaua

deja ruptă.

Justiţiarii erau prinşi ca într-o capcană.

Toate acele bucăţi formau un fel de acoperiş deasupra lor.

În subsolul plin de bucăţi de lemn şi de moloz Crazy Jack a fost primul care şi-a revenit.

— Toată lumea e bine? întrebă el.

— Da, replică Chan.

— Sunt murdar, dar nu am nimic, zise Mamudi.

— Sunt bine, zise Kinsky, dar mi-am stricat freza.

— Sunt bine, răspunse şi Jon.

— Sunt foarte, foarte nervos, spuse Kramm.

— Bine, zise Keenan. Păstrează-ţi furia până când avem vreo şansă sau cel puţin până murim.

În jurul lor era întuneric.

Deasupra lor era linişte.

Apoi auziră un sunet.

Paşi.

Patru Howleri intrară cu puştile armate în ce mai rămăsese din sufragerie.

Soldaţii FSE păreau că adulmecă aerul.

— Ce…? începu Kinsky.

Jack îi făcu semn să tacă din gură.

La unison cei patru Howleri îşi lăsară în jos capetele încercând să localizeze vocea lui Kinsky.

— E ca şi cum ne-ar putea simţi, îşi spuse Jack.

Howlerii continuară să cerceteze camera adulmecând şi lingându-şi buzele albastre.

Jack se gândi că au simţurile bine dezvoltate la fel ca şi câinii care caută evadaţii din Statele Unite sau mai degrabă ca nişte câini poliţişti care descoperă drogurile sau explozibilul.

Jack zâmbi.

„Asta le va da ceva de mirosit”, se gândi el.

Scoase sticla de plastic cu dezinfectant şi, desfăcându-i capacul, îi pulverizã conţinutul spre podeaua ruptă de deasupra lui.

Howlerii se opriră.

Îşi lăsară capetele în jos.

Începură să adulmece aerul.

Urmă un moment de tăcere.

Apoi… confuzie.

Cei patru Howleri începură să alerge prin cameră cu nările în

flăcări. Era un miros nou. Unul rău. Unul pe care nu-l cunoşteau.

Kinsky zâmbi şi se întinse după puşcă.

Jack îi făcu semn să nu se mişte ducându-şi mâna la buze.

Cei patru Howleri înnebuniţi începură să distrugă mobila şi să se frece puternic la nas. Mirosul de dezinfectant îi tortura.

În cele din urmă obosiră.

Nu puteau găsi prada.

Începură să urle.

Să şuiere.

Să izbească pereţii....

Să izbească podeaua.

Ochii li se injectau de sânge.

Le curgeau balele....

În cele din urmă se ridicară în picioare.

Se uitară unul la celălalt.

Fără nici un fel de avertisment, cei patru Howleri se atacară unul pe celălalt urlând.

În câteva minute cei patru asasini se făcuseră bucăţi, lăsând în urmă nişte mormane de carne încă vie.

Jack aşteptă zece minute de la ultimul sunet pe care l-a auzit şi spuse:

— Să mergem.

Toţi cei şase urcară cu atenţie înapoi în sufragerie.

Rămăşiţele celor patru Howleri erau împrăştiate pe podea.

Toţi patru reuşiseră să-şi smulgă capul unul celuilalt.

— Doamne păzeşte! exclamă Kinsky.

— Nu e ceva prea frumos de văzut, fu de acord şi Chan.

— Ce avem aici noi domnilor, începu Jack, este un fel de soldat supersofisticat.

— Sunt numai nişte dementi, îl contrazise Kinsky. Nu sunt în toate minţile.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai, remarcă sec Mamudi.

— Sigur, replică Jack. Dar ce soldat mai bun vrei decât un nebun? Cineva care să asculte şi să execute orice ordin.

— Mersi, zise Chan.

— Nu, zise Jack zâmbind. În acest caz vorbesc de soldat ca despre un câine de luptă. Ei sunt făcuţi să omoare. Şi atât. Pe oricine şi pe toată lumea.

— Se pare că au simţurile foarte bune. Sigur se pricep foarte bine la arme şi la muniţie, dar se pare că sunt în stare şi să-şi adulmece prada.

— În cazul ăsta, când n-au mai reuşit, mulţumită dezinfectantului pe care ni l-a oferit doctorul Kramm, au fost foarte zăpăciţi.

— Cu alte cuvinte, replică Chan, nu sunt foarte deştepţi.

— Pe o scară de unu la zece, zise Jack, ei sunt numere negative.

— Mişto, ucigaşi fară pic de minte, interveni Mamudi.

— Bine, dar asta nu e o idee prea nouă, replică Kinsky.

— Hai să n-o luăm aşa simplu, începu să teoretizeze Jack. Pe podea în faţa noastră avem nişte maşini de ucis programate aparent să omoare tot ce le iese în cale. OK. Noi le dăm să adulmece ceva şi ei ce fac? Se omoară între ei.

— Pentru numele lui Allah, exclamă Mamudi, dar nu sunt oameni. Sunt nişte kamikaze.

— Nu e chiar aşa, spuse Jack cu tristeţe. Mi-e teamă că sunt mult prea umani. Sunt din carne şi sânge la fel ca şi noi. Acum tot ce avem de făcut este să aflăm cum şi de ce au ajuns aşa.

— Aşa că nu putem să ne întoarcem în Anglia şi la regele Shatterhand, oftă supărat Kinsky.

— Nu acum, replică Jack. Avem o misiune de îndeplinit.

— Să distrugem FSE, zise Mamudi.

— Exact, răspunse Jack.

— Şi ce plan avem? întrebă Chan.

— Ne ducem unde ne spune doctorul Kramm, răspunse Jack.

— Să-l găsim pe acest Hertz, le spuse Kramm şi să descoperim ce experimente face.

— Să omorâm câţi Howleri putem, zise Jon.

— Sau să rămânem împotmoliţi în cine ştie ce colţ de lume, porni să se plângă Kinsky scoţând un pieptene pentru a-şi aranja părul.

Se pieptănă cu mare grijă şi spuse:

— Ştiţi ce? Măcar o dată. Mi-ar plăcea ca măcar o dată să fiu trimis într-o zonă convenţională de luptă. Ca în vechile filme cu războaie. Duşmanii sunt *acolo.* Noi suntem *aici.* Obiectivul nostru? Să-i eliminăm pe duşmani. Chemăm sprijin aerian. Duşmanii sunt loviţi cu putere. Noi, două sute de tipi puternici, înaintăm. Nici unul dintre noi nu este ucis. Le distrugem apărarea. Şi războiul s-a terminat. Toţi ne întoarcem acasă, ne sărutăm fetele, ne uităm la o paradă şi mergem apoi să mâncăm nişte fripturi.

Cei trei Justiţiari se uitară la el.

— Bine, bine, zise Kinsky zâmbind. Am văzut asta o dată într-un film, dar părea o viaţă mult prea rafinată pentru mine.

Crazy Jack îl ignoră. Se întoarse spre Kramm.

— Hai să încărcăm proviziile care mai sunt în casă, să luăm cele două jeepuri şi să plecăm dracu de aici. Cineva trebuie să observe după o zi sau două că tembelii ăştia lipsesc.

Kramm aprobă dând din cap.

— Corect. Jon? Pe aici. Ştii unde este magazia.

Little Jon dădu din cap şi se lăsă să alunece în întunericul de sub podeaua ruptă a sufrageriei.

Kramm se duse într-un colţ al camerei şi veni cu o lanternă puternică.

— Vrea să ne ajute cineva?

Chan şi Mamudi dădură din cap în semn că da.

— Bineînţeles, zise Mamudi.

Cei trei coborâră în gaura făcută de rachetă.

Chan începu să vorbească cu Kramm.

— Şi zici că ai citit Sun Ţî?

— Bineînţeles, îi răspunse Kramm, vocea lui având un ecou ciudat, pe măsură ce coborau mai adânc în pivniţă. Şi cam orice alt mare gânditor de la Aristotel la Mao, în general orice carte religioasă de la Biblie şi Coran până la cărţile satanismului. Nu suntem toţi barbari pe aici, mongolule, spuse el uitându-se la Chan.

Buddha Chan dădu din umeri şi-l urmă pe bătrân alăturându-i-se lui Mamudi.

Jack şi Kinsky stăteau în sufragerie.

— Cred că ar fi bine să curăţăm mizeria de afară. Să strângem armele şi să ne asigurăm că jeepurile merg cum trebuie. Altfel nu cred că o să mai căpătăm vreo friptură.

Jack se îndreptă către uşă.

— Hei, zise Kinsky, ţi-am spus că am văzut asta într-un film. M-a impresionat mult. Eram doar un puşti.

— Da, zise Jack, am văzut *Old Yeller* o dată. N-am mai vrut să-mi cumpăr niciodată un câine după asta.

Kinsky alergă după el.

— De ce n-ai vrut? Ce i-au făcut câinelui? Ce s-a întâmplat?

Jack ieşi prin ce mai rămăsese din uşă.

— Niciodată nu povestesc sfârşitul filmului, murmură el.

8

Preşedintele Evgheni Maximov stătea liniştit în fotoliul din elicopterul personal care zbura deasupra Ucrainei, acum acoperită cu zăpadă. Se uită la cei doi soldaţi din faţa lui ghemuiţi în spatele mitralierelor. Se simţea în siguranţă. Nu conta că aceşti recruţi FSE nu erau destul de copţi pentru a face faţă unei lupte. Dar el nu se mai putea lovi de nici un fel de opoziţie.

Nu încă.

Maximov îşi duse mâna la barba căruntă.

La cincizeci şi ceva de ani şi cu părul lui negru, părea unul dintre şefii din filmul Planeta Maimuţelor îmbrăcat într-o uniformă de soldat.

Maximov se uită la teritoriul deasupra căruia zbura.

Cândva acesta i-a aparţinut lui sau mai degrabă URSS-ului. În gând înjură ziua în care *glasnost*-ul a fost adoptat în Rusia. Asta a dus la căderea Sovietelor.

Primii care au rupt alianţa au fost polonezii. Apoi ungurii. Apoi Germania de Est şi România. Liberali. Liberali nenorociţi. Asta a dus la subminarea Marelui imperiu.

Maximov oftă din rărunchi.

Crescuse pe vremea lui Stalin şi a lui Hruşciov. „Acelea au fost zilele adevărate”, îşi aminti el. O vreme în care bărbaţii şi femeile credeau în partid.

Vestul trebuia dispreţuit.

Comunismul, adevăratul comunism, era calea către viitor. Apoi totul se prăbuşise.

URSS-ul slăbise considerabil. Începuse să le dea dreptate celor care vroiau rock and roll, frigidere şi maşini noi, strălucitoare. Vroiau să se comporte ca nişte capitalişti. Toate astea erau lipsite de sens. Chiar de când era un novice în KGB reorganizase toate aceste lucruri. Dar, ca loial membru al KGB, s-a bucurat când preşedintele cu un semn pe cap a preluat puterea.

Maximov îşi zâmbi.

Dacă nu ar fi fost idiotul de preşedinte al Statelor Unite, acum Maximov ar fi ajuns cel mai puternic om din lume.

Preşedintele, un fost membru al CIA, a găsit o cale de a le distrage atenţia oamenilor de la inflaţie, de la deficitul bugetar,

de la agravarea problemei drogurilor. A resuscitat războiul rece momindu-i pe liberalii sovietici.

„Nu vă mişcaţi prea repede!”

„Nu vă democratizaţi destul!”

„Ne ofensaţi!”

Acest joc verbal a dus la un război aerian.

S-a ajuns la un schimb de focuri.

URSS-ul, pus cu spatele la zid, a tras o rachetă nucleară.

Americanii au răspuns.

Atunci sovieticii au ripostat cu toate rachetele.

Şi, în acest fel, lumea a fost distrusă.

Dar în ciuda distrugerii, în ciuda tuturor problemelor, marea explozie nucleară s-a dovedit a fi un lucru foarte bun pentru Maximov.

Mai târziu, ca general în KGB, Maximov a găsit calea să facă ce nu a reuşit să facă nici un conducător din istorie.

Să cucerească întreaga lume civilizată.

Întreaga Europă fiind fragmentată, Maximov a reuşit să-şi adune rămăşiţele Armatei Roşii şi să mărşăluiască în toată Europa ţinând capul sus. În inima lui el nu era decât o persoană care-i manipula pe cei slabi. Şi după război în jurul lui nu era decât slăbiciune.

Folosind atât un pumn de fier cât şi o mănuşă de catifea, a distrus sistematic toate rămăşiţele Europei libere înlocuindu-le cu aşa numita „Federaţie a Statelor Europei”. Peste tot a lăsat conducători locali. Conducători? Mai de grabă lachei.

Cei mai mulţi dintre rezidenţii şocaţi ai Europei l-au găsit pe Maximov ca soluţia perfectă a erei post-nucleare. Până la urmă nu era el carismatic? Nu era el puternic? Nu era el prietenos?

Maximov începu să rânjească.

Totul părea atunci aşa de bine.

El îi făcuse să uite bolile, distrugerea şi lipsa de ajutor.

Ei îi dăduseră totul.

Se vânduseră cu voia lor întru sclavie.

Şi Maximov a cules recompensele.

Mâncare.

Lux.

Comori.

Şi orice altă plăcere fizică pe care şi-ar fi dorit-o.

Dar, pe măsură ce spiritul lor de cetăţean scădea, le creştea nerăbdarea.

Maximov distrusese orice formă de opoziţie cu ajutorul noilor trupe FSE, în cea mai mare parte a lor formate din localnici care vedeau armata ca un mod de a câştiga un statut sau de a scăpa de ţărănismul părinţilor lor.

Pentru un timp norocul lui Maximov a ţinut.

Dar apoi a apărut forţa invadatoare.

Justiţiarii: cinci americani încăpăţânaţi, hotărâţi să distrugă puterea lui Maximov asupra Europei, jurând să prevină eventuala preluare a Americii de către el şi apoi a întregii lumi.

Prima dată nu i-a considerat o ameninţare. Era ca şi cum un ţânţar ar fi vrut să doboare un urs grizzly.

Dar, într-un anume fel, americanii au reuşit să dea naştere unor revolte în Anglia. Apoi în Scoţia. Apoi în Irlanda şi în Italia.

Unul dintre ei a murit.

Dar rămăseseră patru.

Maximov începu să-şi „mestece” mustaţa. Încerca să-şi controleze furia. Doctorul îl avertizase. Începuse să se îngraşe. Inima lui… oricum nu mai avea douăzeci de ani. Acum nu mai era îngrijorat.

Îi va distruge pe Justiţiari. Dacă va trebui va distruge jumătate din ţările controlate de FSE pentru a spulbera orice formă de rezistenţă.

Continuă să se uite la peisajul ce se derula sub elicopter. Din greşeală prostul care era sub comanda lui Maximov, Igor Vesensky, găsise soluţia.

Formule.

Formule lăsate de Germania nazistă care detaliau toate experimentele ştiinţifice nebuneşti pe care le făcuse Hitler şi subalternii lui.

Unele erau într-adevăr nebuneşti.

Dar altele?

Folositoare. Chiar foarte folositoare.

Maximov zâmbi în sine. Într-un fel îl admira pe Hitler, chiar dacă, fiind urmaş al lui Stalin, fusese învăţat că naziştii au fost cea mai mare ameninţare la adresa URSS-ului.

Ceea ce l-a impresionat pe Maximov la Hitler a fost faptul că acesta a avut o viziune şi a lucrat la îndeplinirea ei.

El a fost dictatorul care a reuşit să schimbe faţa întregii lumi.

Dar Hitler avea şi el lipsurile lui.

Nu a mers destul de departe.

Cu siguranţă că a distrus evreii şi slavii, dar a cruţat o mulţime

de alte regiuni pe care a încercat să le câştige. Asta a fost greşeala lui.

Ce se hotărâse Maximov să facă, era să-şi ţină atât prietenii cât şi duşmanii într-o stare de suspensie.

Maximov avea de gând să-i lovească pe *toţi,* la întâmplare. Să-i menţină pe oameni într-o stare de slăbiciune, într-o stare de frică.

Iar puterea, puterea supremă va veni după aia.

Maximov dădu din cap trist. Nu, Hitler nu mersese destul de departe.

Dar acum? Maximov, cu ajutorul oamenilor de ştiinţă nazişti, cu toate că muriseră de mult, va reuşi să obţină victoria finală.

Va distruge lumea dacă va fi nevoie.

Şi îşi va construi propria imagine.

Şi dacă va muri peste cincizeci la sută din populaţie? Nu conta.

Maximov avea oamenii lui din FSE. Va alege cea mai frumoasă şi mai puternică dintre supravieţuitoare şi o va împerechea cu elita lui. Va crea o generaţie de noi suporteri, supuşi ai lui Maximov.

Rasa supremă.

Nu va fi nevoie să fie blonzi şi cu ochii albaştri.

Nu vor fi nevoiţi să vorbească rusa.

Dar, cu toate astea, vor fi singura rasă din lume.

Rasa care să se spună lui Maximov.

Elicopterul se zdruncină puţin.

Maximov se uită în sus.

— Coborâm, domnule preşedinte, îi spuse pilotul întorcându-se.

Maximov dădu din cap şi începu să râdă.

Nu, nu cobora. Urca. Urca în fruntea lumii.

Şi va lăsa un mare număr de morţi în spatele lui.

În timp ce elicopterul cobora către stepele Ucrainei, spre zonele mlăştinoase din nord, Maximov începu să râdă. Un râs animalic.

Pe cerul de deasupra Ucrainei singurul sunet care se putea auzi era cel al rotoarelor elicopterului. Şi urletul unei fiare înfometate...

9

Blond, musculos şi tuns soldăţeşte, Igor Vesensky bătea cu cele nouă degete ale lui în birou.

Maximov trebuia să sosească.

„Totul va merge bine”, încercă el să se asigure.

Dar dacă Maximov nu va fi de acord că totul merge aşa de bine?

Se uită la ce-i mai rămăsese din degetul mare de la mâna stângă. Ultima dată când îl nemulţumise pe Maximov acesta îi trăsese un glonţ, retezându-i jumătate din deget.

Se uită la cele nouă degete rămase întregi. Şi începu să transpire.

Se lăsă pe spate în scaun. Pe de o parte experimentele mergeau bine. Mai bine decât se aşteptau toţi. Pe de altă parte nu pusese mâna pe prada mult râvnită a lui Maximov. Cei patru americani. Justiţiarii.

Sau cel puţin nu era sigur.

Vesensky începea să-şi piardă controlul. Era aproape de o cădere psihică. Nu mai putea suporta tensiunea. La început lucrurile fuseseră destul de simple în Europa. Oamenii cedaseră de bună voie. Dar acum? Era exact ca înainte de război. Oamenii vorbeau despre libertate. Se uneau împotriva dictatorului.

Toate astea îi dădeau lui Vesensky dureri de cap.

Uneori îşi dorea să fi rămas la ferma lui din câmpurile brune ale Mamei Rusia.

De ce se alăturase el KGB-ului?

Bătu din nou cu degetele în birou. Da. Îşi amintea acum.

O uniformă frumoasă.

Îşi blestemă naivitatea şi continuă să bată cu degetele în birou.

La distanţă putea auzi sunetul rotoarelor care tăiau atmosfera înnorată.

Un locotenent pistruiat intră în biroul lui Vesensky.

— Domnule!

Vesensky se uită la el.

— Locotenente?

— Da, *domnule!*

— Nu ţi-am spus cum se intră la mine în birou?

Tânărul locotenent se albi.

— Da, domnule!

— Şi ce ţi-am spus?

— Întotdeauna să bat la uşă înainte să intru.

— Şi ai bătut?

— Nu, domnule. Nu am bătut, domnule.

Vesensky oftă.

— Foarte bine, locotenente. Şi ce te-a făcut să fii aşa de grăbit şi să nu-mi respecţi ordinele, să uiţi să baţi la uşă şi să dai buzna în biroul meu?

— Soseşte preşedintele Maximov, domnule, zise locotenentul.

Vesensky se ridică încet în picioare.

— Foarte bine. Acum ieşi te rog afară, închide uşa şi apoi ciocăne.

— Da, domnule.

Băiatul ieşi din cameră închizând uşa după el.

Apoi ciocăni.

— Intră, spuse Vesensky.

Locotenentul intră în cameră şi îl salută pe Vesensky.

— Cer permisiunea să intru, domnule.

Vesensky trase revolverul din porthart şi îl împuşcă pe băiat direct în frunte.

— Nu ai voie, spuse el punând revolverul la loc.

Se îndreptă apoi către trupul neînsufleţit al locotenentului şi şopti:

— Niciodată să nu mă enervezi când sunt într-o toană proastă.

Merse pe hol şi văzu un sergent în uniformă.

— Sergent, e o mizerie la mine în birou. Curăţă înainte să sosească preşedintele.

— Da, domnule, răspunse acesta.

Vesensky merse de-a lungul holului frecându-se pe degetul lipsă.

Nu-i plăcea să se gândească ce s-ar putea întâmpla dacă Maximov considera că misiunea e ratată.

Îşi duse mâna dreaptă la gât. Se opri pentru o clipă şi se uită la mână.

Nici măcar preşedintele nu va recurge la o asemenea pedeapsă… nu-i aşa?

Vesensky merse către uşa care ducea spre lumina zilei dar şi la prezenţa preşedintelui Maximov.

10

Complexul gri Pripiat fusese în timpul ocupaţiei naziste o fabrică în care se construiau subansamble pentru aviaţia şi marina germană. Până acum un an rămăsese abandonat. De atunci a devenit una din zonele de activitate ale noii iniţiative FSE.

Vesensky ieşi în locul de aterizare şi se uită în sus.

Un elicopter care purta culorile FSE se pregătea de aterizare.

Vesensky oftă şi se îndreptă către el.

— Pregătiţi trupele.

Înaltul blond strânse din fălci în timp ce şaptezeci de oameni ieşeau pe terenul de aterizare îmbrăcaţi perfect în uniformă.

„Este exact ce aveam nevoie acum”, se gândi Vesensky.

„O primire oficială.”

Elicopterul începu să coboare încet ca o libelulă.

Tăcere.

Uşa din spate a elicopterului se deschise. Vesensky dădu din cap. Doi membri ai trupei lui alergară la uşă cu o scăriţă.

Alţi patru desfăcură un covor roşu pe care îl întinseră pe trei metri.

Din elicopter apăru o cizmă neagră. Apoi cealaltă atinse scara.

Rotoarele elicopterului se opriră.

Preşedintele Evgheni Maximov ieşi şi stătu drept, în ciuda palelor care se roteau deasupra capetelor.

Îi salută pe soldaţi.

Soldaţii, inclusiv Vesensky, îi răspunseră la salut în timp ce orchestra începu să cânte imnul naţional al URSS.

În acordurile imnului Maximov merse pe carpeta roşie către Vesensky.

Vesensky continua să salute.

Maximov ajunse în faţa lui în momentul în care imnul se termină. Se uită direct în ochii lui Igor.

— Pe loc repaus, Vesensky, zise Maximov zâmbind în barbă.

Vesensky învăţase pe pielea lui să nu zâmbească sau să nu râdă atunci când preşedintele îi zâmbea sau râdea.

— Domnule, spuse el.

Avea acum o durere de cap şi încă una foarte rea.

— Deci, începu Maximov, lucrurile merg bine?

— Da, domnule preşedinte, spuse Vesensky serios.

— Am auzit o mulţime de lucruri bune despre proiectul vostru. Au fost mulţi morţi, nu-i aşa?

— Nenumăraţi, domnule preşedinte, spuse Vesensky începând să se relaxeze. Oamenii sunt complet sub puterea noastră.

— Şi noua rasă?

— Aproape de neoprit, domnule.

Maximov dădu din cap. Vesensky arăta ca un prost. Dar poate că dăduse peste ceva valoros.

— Bine, atunci arată-mi experimentele.

— Da, domnule, replică Vesensky.

Întinse mâna şi arătă către fosta fabrică.

— Pe aici, domnule preşedinte.

— O să mă întâlnesc şi eu cu vrăjitorul vostru?

— Doctorul Hertz?

— Aveţi vreun alt vrăjitor pe aici?

— Nu, domnule. O să ne întâlnim cu Hertz în curând. Dar prima dată m-am gândit să vă arăt câteva din produsele noastre.

— Aţi păstrat rămăşiţele măcelului?

— Da, domnule, aşa cum aţi ordonat.

— Bine, aş vrea să le examinez. Crezi că sunt şi americanii printre ele?

— Nu am găsit nici o urmă de-a lor, domnule preşedinte. Dar şi rămăşiţele sunt foarte greu de recunoscut.

— Bun, atunci am să văd rămăşiţele, spuse Maximov.

— Dar asta ar putea lua ore întregi, domnule. Iar doctorul Hertz este foarte ocupat şi…

— Doctorul Hertz poate aştepta. Ultima dată când am verificat, eu eram conducătorul Statelor Federative ale Europei.

Vesensky înghiţi în sec.

— Da, domnule. Sunt sigur că doctorul Hertz nu va avea nici o problemă să aştepte.

— Atunci să mergem la morgă.

— La morgă.

11

Morga era o clădire răcită de mărimea unui hangar de avioane. Chiar şi aparatul de răcire de mărimi considerabile, mergând la putere maximă, nu putea să îndepărteze mirosul morţii din acel complex.

Mai înainte de a intra Vesensky îşi puse o mască chirurgicală albă.

Îi oferi una şi lui Maximov.

— Ca măsură de precauţie, domnule preşedinte.

Maximov dădu din cap şi îşi puse masca. Vesensky le făcu semn gărzilor. Imediat acestea traseră uşile de metal care alunecau pe nişte roţi.

Maximov intră în încăpere şi simţi cum stomacul începe să-i fiarbă din cauza duhorii. Vesensky se bucură în secret să vadă cât de livid devine Maximov.

— Sunt aproape cinci sute de cadavre, spuse Vesensky.

Maximov se uita în camera. Corpurile erau puse în saci de două culori.

— Bineînţeles că am aruncat toate femeile şi toţi copiii..., continuă Vesensky.

— Bineînţeles, replică Maximov încă luptându-se cu stomacul.

— ... din moment ce nici unul dintre ei nu se potrivea cu descrierea Justiţiarilor, concluziona Vesensky.

— Şi cum aţi scăpat de ei? întrebă Maximov.

— Fie i-am incinerat, fie i-am ars cu aruncătoarele de flăcări sau am făcut gropi comune la marginea satului, continuă Vesensky.

— Şi nici unul dintre ei nu se potrivea cu descrierea acelor americani? întrebă Maximov.

— Păi...

— De ce eziţi? întrebă Maximov.

— Corpurile... sunt într-o anumită stare, încercă să explice Vesensky.

— Ştiu, ştiu, sări Maximov cu gura, putrezesc.

— Nu asta, domnule, spuse Vesensky ascunzându-şi un zâmbet.

Asta ar trebui să-l impresioneze pe preşedinte.

Merse până la un sac de plastic.

— Acesta l-am descoperit printre ultimii, spuse el trăgând fermoarul de la sac.

Maximov aproape că se înecă de la duhoarea din sac. Îl trase la o parte pe Vesensky şi se uită în sac. Înăuntru era un corp, sau mai degrabă ce mai rămăsese dintr-un corp. Nu mai avea faţă, părea că fusese mâncată sau că primise un glonţ în ea. Avea membrele distruse iar stomacul era acum o gaură.

Maximov se uită la cadavru.

— Soldaţii noştri au făcut asta?

— Da, domnule, spuse Vesensky. Toate celelalte corpuri arată cam la fel. După cum puteţi vedea, preşedinte Maximov, ar fi fost foarte dificil să identificăm cadavrele Justiţiarilor.

Maximov închise la loc sacul şi se uită în gol.

Vesensky aştepta să înceapă criza după care să fie pedepsit.

Dar Maximov începu să râdă, un râset lung, dement.

Îl bătu pe Vesensky pe spate.

— Bine, Igor. Mi-e teamă că te-am subestimat. Ai procedat bine. Chiar foarte bine.

— Da, domnule, spuse Vesensky de-abia aşteptând să-l impresioneze în continuare pe preşedinte.

— Să presupunem că Justiţiarii nu sunt încă morţi, spuse Maximov. În câteva luni, cu acest nou tip de soldaţi sunt sigur că vor fi.

— Da, domnule. Şi eu sunt la fel de sigur, domnule.

Maximov se uită din nou la cadavre. Îşi ridică mâinile ca şi cum ar fi vrut să le îmbrăţişeze pe toate.

— *Asta,* Igor, tot ce vezi aici, este viitorul Federaţiei Statelor Europei. Teroare! Teroare neaşteptată! *Frică totală.*

Asta îi aşteaptă pe toţi cei care ne stau în cale, toţi cei care îşi permit să mai fie slabi şi fricoşi!

— Sunt sigur de asta, domnule, replică Vesensky numărând în minte degetele care i-au mai rămas.

Până acum cel puţin toate au ieşit bine.

— Spune-le oamenilor tăi să sape o groapă ca să le putem permite acestor nenorociţi să ne îngraşe pământul, nu?

— Imediat, domnule, replică Vesensky.

— Acum, dragă Igor, întrebă Maximov, ce mai ai să-mi arăţi?

— Păi am crezut că vreţi să vedeţi unul dintre noii noştri soldaţi în luptă, domnule.

— Da, bineînţeles, bineînţeles! Spune-mi, Igor, ai şi nişte coniac?

— Da, domnule, l-am comandat în cinstea dumneavoastră.

— Perfect! Perfect! Părea să radieze de fericire Maximov. Hai să facem un toast şi să urmărim noii noştri soldaţi.

— Cum doriţi, domnule!

— O, Igor, spuse Maximov îmbrăţişându-şi subalternul. Nu mai fi aşa de îngrijorat. Tu eşti cel mai bun soldat al meu. Nu ai nevoie decât de o mică motivare.

Vesensky îşi trase instinctiv mâna stângă înapoi. Maximov surprinse mişcarea şi începu să râdă.

— Şi a funcţionat, nu-i aşa? Mai mult chiar, cine are nevoie de degetul mare de la mâna stângă?

12

Vesensky îi conduse pe Maximov într-o clădire metalică. Maximov dădu din cap în timp ce Vesensky deschise o uşă în faţa lui. Interiorul acelei clădiri arăta ca un laborator ştiinţific dintr-un film vechi, aducând într-un fel cu Frankenstein.

Tot felul de recipiente erau pline cu lichid care fierbea.

Nişte reţele de sticlă duceau lichidul de la un recipient la altul.

În toată clădirea se auzea un zumzăit constant.

— Şi acum ce mai ai să-mi arăţi? întrebă nerăbdător Maximov.

— Vom face o mică demonstraţie, răspunse Vesensky, pentru a vedea cu ochii dumneavoastră de ce sunt în stare aceste trupe.

— Trupe de şoc, murmură Maximov. Trupe de şoc. De acum aşa le vom spune.

Vesensky îl conduse pe Maximov lângă un perete. Pe acel perete se afla un geam securizat care avea înjur de cinci metri pătraţi. În partea cealaltă a geamului se afla o încăpere de metal care nu avea mai mult de nouă metri pătraţi.

— Ăsta e terenul de test? exclamă Maximov.

— Suntem dincolo de teste, domnule preşedinte, spuse Vesenschi cu un rânjet de crocodil după care trosni din degete.

Imediat un adjutant veni cu o sticlă de coniac şi cu două pahare de cristal.

— Demonstraţia a fost concepută pentru plăcerea dumneavoastră personală.

Încăperea din faţă avea două uşi de metal faţă în faţă.

Maximov chicoti în timp ce Vesensky îi turnă un coniac. Maximov mirosi coniacul.

— Bun, foarte bun.

— Pentru Federaţia Statelor Europei. Pentru Federaţia Statelor Lumii, spuse el ridicând paharul.

Vesensky ridică şi el paharul. Maximov dădu pe gât coniacul dintr-o singură înghiţitură. Simţi cum i se înroşesc obrajii.

— Bun, zise el, acum să înceapă spectacolul.

Vesensky apăsă pe un buton de la interfonului.

— Daţi drumul la primul subiect, spuse Vesensky şi apoi întorcându-se către Maximov continuă: Pregătiţi-vă să cunoaşteţi noul dumneavoastră soldat.

— Aştept, aştept, spuse el nerăbdător.

Uşa de metal din stânga încăperii se deschise. O siluetă subţire cu ochii roşii intră în încăpere. Avea faţa albă. Buzele îi erau albastre. Corpul lui nu părea să fie altceva decât o configuraţie nereuşită de oase şi piele.

— *Asta* este super-luptătorul de care am auzit atât de multe? exclamă Maximov dezamăgit. Seamănă mai mult cu o sperietoare.

— Pentru această demonstraţie, zise Vesensky, turnându-i lui Maximov un alt pahar de coniac, l-am trimis în cameră neînarmat.

— E o nebunie, zise Maximov.

— Viaţa în Ucraina e o nebunie, replică Vesensky, apăsând din nou pe interfon. Trimiteţi-i pe ceilalţi doi.

Uşa din partea cealaltă a încăperii de metal se deschise. Doi ţărani bine făcuţi intrară în cameră. Amândoi erau înarmaţi cu bâte. Imediat ce intrară, uşa se trânti în spatele lor. Nu făceau altceva decât să se uite la Howler. Imediat deveniră palizi la faţă. Se uitau nervos unul la celălalt.

— Dar nu e corect! exclamă Maximov.

— Nu, fu de acord Vesensky, nu este. Şansele cele mai mari le avem noi.

Maximov se uită la Vesensky mirat.

— Dar al nostru e aşa de fragil. Aşa de slab.

Vesensky dorea să-i spună şefului său durduliu să tacă odată din gură, să se aşeze, să-şi vâre sticla de coniac în cur, dar în loc de asta nu spuse decât atât:

— Fiţi atent, domnule. Veţi vedea ce am făcut noi de nouă luni încoace.

Soldatul FSE se uită la matahalele de ţărani. Ochii începură să-i strălucească. O dâră de salivă i se scurgea din colţul stâng la gurii.

Fără nici un fel avertisment se ghemui.

Îşi întinse capul către tavan.

Deschise gura într-un oval.

Nările începură să-i freamete.

Mâinile lui păreau acum nişte gheare.

Dintr-o dată începu să urle la tavan.

— Ce dracu e asta! exclamă Maximov.

— Un strigăt de luptă, domnule, replică liniştit Maximov. Primul ţăran ridică bâta şi îl atacă pe Howler. Acesta nu făcu altceva decât să rânjească semănând astfel cu un cap de mort.

Cu o singură mişcare îi prinse mâna ţăranului şi i-o smulse.

Ţăranul, plin de sânge, căzu. Howlerul fu într-o clipă peste el şi, cu degetele ca nişte gheare, îi sfâşie măruntaiele. O porţiune de intestine fu proiectată de geam şi începu să alunece în jos.

Maximov se luptă să nu vomite. Puse paharul de coniac pe masă.

— Ce dracu…?

— Da, domnule, *dracu'*, ăsta e cuvântul.

Cel de-al doilea ţăran încercă că iasă pe uşa pe care intrase.

Într-o secundă Howlerul sărise în cealaltă parte a camerei şi era deja în spatele lui urlând. Howlerul smulse bâta din mâna omului şi rămânând în spatele lui începu să-l lovească în cap.

Imediat îi produse o rană oribilă din care începu să curgă sânge.

Howlerul se dădu jos din spatele lui ţinând bâta în mână. Săteanul fugi în celălalt colţ al camerei. Howlerul luă bâta şi o aruncă cu putere.

Aceasta se lovi exact de mandibula ţăranului.

Maximov înţepeni.

Auzise lovitura chiar şi prin geamul securizat.

Capul săteanului pică într-o parte.

Howlerul îi mai aplică o lovitură din direcţia opusă. Urmă un urlet groaznic.

Capul săteanului se desprinse de corp lovindu-se de peretele încăperii.

Corpul fară cap se prăbuşi la pământ.

— Maică Rusie! exclamă Maximov uitându-se la scenă.

Howlerul cercetă cele două cadavre.

Adulmecă aerul.

Când se convinse că cei doi erau morţi, ridică bâta şi începu să o lingă.

— Ce războinic! zise Maximov, care parcă mai prinsese ceva culoare în obraji. Ce *soldat!* Ce *patriot!*

— Da, fu Vesensky de acord.

— Trebuie să mă duc să-l felicit, zise Maximov entuziasmat.

— Eu nu v-aş sfătui, spuse încet Vesensky.

— Şi de ce nu?

— Mi-e teamă… că e un pic cam obosit acum.

— Bineînţeles că e! replică Maximov. Dar gândeşte-te cât de onorat se va simţi dacă voi merge personal să-l felicit pentru victorie! Va fi un moment pe care şi-l va aminti pentru

totdeauna!

— Se poate, admise Vesensky.

— Atunci să nu mai pierdem vremea cu vorbele. Să mergem la el! Care e numele lui?

— Nu ştiu, domnule.

— Foarte rău, ar trebui să-i cunoşti. E adevărat că sunt slabi şi cam prost hrăniţi, dar cu puţină carne cu orez vor fi şi mai puternici! Să mergem!

— Dar…

— Îndrăzneşti să eziţi când îţi dau un ordin? se răsti Maximov.

Vesensky râcâi pe degetul care acum nu mai era decât un ciot.

— Nu, domnule. Bineînţeles că nu!

— Foarte bine, atunci să mergem să-l cunoaştem!

Vesensky apăsă din nou pe intercom.

— Blaize? Mergem înăuntru. Să ţii uşa deschisă după ce intrăm!

Vesensky puse mâna pe revolver şi îl însoţi pe Maximov pe scările de la puntea de control.

— Pe aici, domnule. Pe scările astea.

Maximov îl urmă pe Vesensky pe nişte scări de metal. Amândoi se apropiară de o uşă metalică. În faţa uşii se afla un tehnician slăbuţ care era foarte nervos.

— Preşedintele Maximov ar vrea să-l cunoască pe luptător.

Tehnicianul dădu din cap în semn că a înţeles. Trase de zăvorul rotund de fier şi uşa se deschise.

Maximov îl împinse pe Vesensky la o parte dorind să fie primul care intră în încăpere.

Vesensky îi spuse tehnicianului.

— Ţine uşa deschisă.

— Da, domnule.

Maximov intră în cameră şi spuse:

— Fiul meu!

Howlerul se întoarse. Ochii începură să-i strălucească. Maximov începu să se bâlbâie. Se întâmpla ceva. Nu realiza oare acest tembel ce onoare îi făcea Maximov?

— Am venit să te felicit! spuse Maximov cu o voce puternică.

Howlerul adulmecă aerul şi se uită la Maximov. Începu să rânjească.

Mârâi şi se ghemui la pământ.

— Ce fel de comportament e ăsta pentru un soldat FSE? tună

Maximov.

Vesensky stătea în spatele lui.

— Nu e un soldat obişnuit, domnule!

— Văd şi eu asta! declară Maximov.

Howlerul sări în aer. Maximov scoase revolverul şi trase.

— Trădătorule! strigă el.

Primul glonţ trecu prin umărul Howlerului, impactul dezechilibrându-l. Se prăbuşi la pământ.

— Prostule! strigă la el Maximov.

În câteva secunde Howlerul era în picioare pregătind al doilea atac.

Maximov rămase uimit. Trase al doilea cartuş chiar atunci când howlerul lansa un la doilea atac.

Următorul cartuş îl nimeri în abdomen, făcându-l să se rostogolească în faţă.

— Eşti nebun? întrebă Maximov. Nu vreau să te omor!

Cu sângele scurgându-i-se din răni, Howlerul îşi scutură capul, îşi umflă nările şi se pregăti să-l atace din nou pe Maximov.

Maximov îşi goli încărcătorul în pieptul lui. Soldatul FSE continua să înainteze.

Maximov reuşi să-şi înăbuşe un scâncet de teamă.

Apoi se auzi o împuşcătură.

Capul Howlerului se sparse în două.

Se legănă puţin, înainte să se prăbuşească cu un „ahh” prelung.

Vesensky îşi puse la loc revolverul.

— Singurul mod în care îi poţi opri, este să-i împuşti în cap, spuse el calm.

Maximov era nedumerit.

— Ce era… chestia aia?

— Noua dumneavoastră armă, domnule, spuse zâmbind Vesensky.

Un omuleţ cu un păr negrul lins, cu nişte buze groase şi cu nişte ochelari mult mai groşi apăru în uşa încăperii de metal.

— Sper că aţi găsit… *amuzantă* demonstraţia noastră?

13

Freddie Mamudi, aflat la volanul unuia dintre jeepuri, conduse până în micul sat Gadyan, cam la optzeci de kilometri de ce fusese odată casa lui Kramm.

Crazy Jack Keenan se afla alături de el. Kramm şi Little Jon stăteau pe scaunele din spate.

În jeepul din spatele lor, Kinsky era la volan iar Chan asigura paza cu puşca în mână.

Cele două jeepuri intrară într-un sătuc ciudat. Dar în faţa lor nu era nici un fel de mişcare.

— Se pare că prin zona asta nu prea există viaţă de noapte, remarcă Keenan.

— Ceva nu e în regulă, şopti Kramm. Ceva nu e deloc în regulă. E adevărat că în satul ăsta oamenii sunt muncitori, dar ar trebui să fie cel puţin câteva lumini aprinse.

Cele două jeepuri rulară pe străzile acoperite cu zăpadă până în centrul pitoresc al satului.

Ajunşi acolo se opriră.

Jack ieşi din primul jeep, cu puşca AK-47 în mâna la care nu era rănit.

— Mă tem că ai dreptate, doctore Kramm, şopti el. Ceva pute aici.

Mamudi adulmecă aerul.

— Într-adevăr, nu numai la figurat, ci şi la propriu.

Mamudi se uită la Chan şi la Kinsky.

— Toată lumea jos din maşină, spuse el încet. Ţineţi capetele la cutie.

Chan şi Kinsky ieşiră din maşină.

Cei patru Justiţiari, Jon şi Kramm, mergeau încet pe strada principală, paşii lor creând un ecou ciudat în zăpada îngheţată.

— Crezi că au fugit toţi? întrebă Mamudi.

— Şi şi-au lăsat maşinile aici? Tu ce zici? replică Kramm arătând vreo douăsprezece maşini parcate.

— Treaba e de căcat rău de tot, trase concluzia Kinsky.

Jack observă ceva în faţă şi, lăsând la o parte toate precauţiunile, se ridică şi merse direct către piaţa centrală.

Ajunse la o biserică ortodoxă rusească, o clădire mare din piatră, cu uşi din lemn masiv.

Una dintre uşi era întredeschisă.

Jack urcă pe scările care duceau la intrare.

— Ce este? şopti Chan.

— Cred că nu mai avem de ce să stăm aplecaţi, spuse Jack oftând, trecând cu degetele pe suprafaţa scărilor. Astea sunt găuri de glonţ. Cartuşe de calibru mare.

Merse către uşile de lemn, cercetând din nou cu degetele în găurile care ieşeau pe partea cealaltă.

— Şi mai multe gloanţe. De la puşti sovietice. Calibru mare.

Îşi scoase degetele din găuri. Pe buricele degetelor avea mici pete de sânge.

— Sânge. Destul de proaspăt.

Restul trupei urcă pe scări şi intră în biserică.

Toţi mergeau cu armele coborâte.

Biserica era luminată doar de lumânări.

În lumina blândă, a lumânărilor cei cinci cercetară locul.

Strane de lemn. Rupte. Distruse.

Icoane ale lui Iisus şi ale apostolilor, distruse şi ele, dar stând încă pe perete prin bunăvoinţa Dumnezeului care le proteja.

Vitraliile unde erau scrise cele zece porunci erau şi ele rupte.

— Aici s-a petrecut ceva rău, murmură Kinsky. Ceva foarte rău. Uitaţi-vă aici!

În faţa altarului era un adevărat lac de sânge. O băltoacă de trei metri pătraţi şi destul de adâncă.

În timp ce restul de oameni se uitară într-acolo, sângele încă se mai scurgea către strană.

— Hei, spuse Chan ridicându-şi ochelarii, e ceva aici.

La capătul bălţii de un roşu aprins erau nişte urme în grupuri de câte două care duceau la ieşirea din biserică.

— Arată ca şi cum cineva ar fi alunecat aici, spuse Mamudi.

— Sau ca nişte urme de toc, spuse Keenan.

— Nu înţeleg, murmură Little Jon.

— Aici a fost un masacru, băiete, replică Keenan. Numai Dumnezeu ştie câţi oameni au fost măcelăriţi în faţa acestui altar. Oricine a făcut asta a târât victimele după el. Urmele au fost făcute de tocurile victimelor târâte prin propriul lor sânge.

— Nenorociţii, zise Little Jon izbucnind în plâns.

— Şi asta ar fi prea puţin spus, zise Keenan mergând după urmele ce duceau la uşă.

O serie de alte trepte duceau în jos, către o a doua uşă în spatele căreia urma drumul spre cimitirul bisericii.

— Pe aici, şopti Keenan făcându-le semn să înainteze.

Echipa de luptători ieşi din biserică şi văzură un cimitir de proporţii medievale.

Pietrele funerare mari erau scăldate de lumina lunii. Crucile erau aplecate. Peste tot erau statui cu îngeri. Erau şi câteva cu Bunul Păstor. Peste tot erau oase şi cranii răvăşite.

— Iisuse! spuse Kinsky.

— Două rânduri mai jos şi la dreapta! replică Mamudi arătând cu degetul.

— Linişte! ordonă Keenan.

Crazy Jack se mişcă încet înainte. În aer era un miros ciudat. Ceva rău. Ceva putred. Ceva care nu ar fi trebuit să fie acolo.

Apoi auzi la stânga lui un geamăt.

Keenan scoase repede puşca de la umăr şi se roti strâmbându-se de durere.

— Ucide-mă dacă asta vrei, spuse o voce. Nu mi-e frică să mor.

— N-am venit aici ca să ucid pe nimeni, spuse Crazy Jack înaintând.

Un copil care nu avea mai mult de zece ani zăcea însângerat lângă o cruce.

Abdomenul îi fusese sfâşiat de gloanţe.

— Sunt aici să te ajut, prietene, spuse Jack, ceilalţi alăturându-i se.

— E prea târziu pentru ajutor, spuse băiatul cu o dâră de sânge la gură.

— Poate că nu. Ai auzit de Justiţiari, nu-i aşa? întrebă Jack.

Băiatul dădu din cap.

— Sigur că da. Toată lumea a auzit. Dar acum sunt morţi.

— Ţi se pare ţie că eu sunt mort?

— Păi, nu.

— Eu sunt american, nu-i aşa? spuse Keenan zâmbind prieteneşte.

— Da. Cred că da, nu am văzut niciodată unul.

— Păi, spuse Jack, arătând spre Chan, Mamudi şi Kinsky, cei trei ciudaţi sunt camarazii mei. Noi suntem Justiţiarii. Nu suntem morţi şi nici nu avem vreo intenţie să murim.

Băiatul rănit mortal păru că îşi revine pentru o clipă.

— Atunci trebuie să-i ucideţi pe cei care au făcut asta satului meu.

— Cine? Ce au făcut?

— Soldaţi FSE, răspunse băiatul.

— Howleri? întrebă din nou Jack.

— Nu. Soldaţi obişnuiţi, spuse băiatul gemând. Au venit în sat. I-au bătut pe bărbaţi. Pe femei. Pe copii. Pe cei mai mari şi pe fete i-au înghesuit în biserică. Au tras. Ne-au omorât ca pe nişte câini, domnule…

— Jack, Crazy Jack.

— Crazy Jack, spuse băiatul zâmbind. Ştiam că eşti tu. Ai părul ca focul.

— Unde au dus femeile şi copiii? întrebă Jack.

— Undeva… acolo, spuse băiatul arătând către colţul îndepărtat al cimitirului.

— Doamne, murmură Jack.

— I-au tras de păr, Crazy Jack… ca pe nişte saci de cartofi. I-au dus acolo. Eu nu eram mort aşa că m-am târât aici. Ştiam că nu mă vor găsi în spatele acestei cruci. O cruce pe care ei nu o înţeleg.

— Eşti inteligent, puştiule.

— Frederick.

— Eşti inteligent, Freddie.

— Trebuie să-i găseşti, Crazy Jack, să-l găseşti pe tata, pe unchiul, pe verii mei.

— Ştii unde i-au dus soldaţii FSE?

Băiatul dădu uşor din cap.

— Nu… Dar zăpada e proaspătă. Drumul nu e circulat. Merg cu nişte camioane mari.

— O să mergem după urme, Freddie, promise Jack. O să-i găsim, ţi-o jur.

— Te cred, Crazy Jack. Am încredere în voi *toţi.*

Capul băiatului căzu într-o parte. Mai trase o singură dată aer şi apoi închise ochii pentru totdeauna.

— Ce porcărie, murmură Jack.

Îi aruncă puşca lui Mamudi care o prinse dintr-o mişcare.

Jack se aplecă şi cu mâna teafără îl ridică pe băiat pe umăr.

— Să mergem să-i căutăm locul de odihnă.

Se îndreptă către colţul îndepărtat al cimitirului, ceilalţi alăturându-i-se.

Pe zăpada îngheţată erau pete roşii de sânge. În câteva minute oamenii ajunseră la o groapă făcută cu un calup dinamită. Duhoarea care se ridica de acolo era de neconfundat.

— Groapă comună, zise Chan.

Cei şase se uitară în crater.

În el se aflau mai mult de cincizeci de femei şi copii, cu corpurile îngheţate, pe hainele lor văzându-se încă petele de sânge.

Jack oftă şi îl coborî pe Frederick în groapă.

— Adu nişte benzină.

Chan, Mamudi şi Kinsky se executară. Kramm şi Little Jon rămaseră alături de Jack.

— Vezi, spuse Kramm. E din nou la fel ca pe vremea naziştilor.

— Nu, e mai rău decât pe vremea lor, replică Jack. Asta nu are nimic de-a face cu politica sau cu superioritatea rasială. Asta nu ţine decât de *lăcomie.* Maximov nu e nebun. Este o târfa avară şi calculată. Oamenii lui ucid de plăcere, totul pentru ei e o distracţie. Pentru ei nu există ideologie.

Ceilalţi trei Justiţiari se întoarseră cu câteva canistre de benzină.

— Le-am găsit la o fermă unde aveau rezerve pentru camioane, spuse Mamudi. Chiar lângă noi. Nici măcar nu a trebuit să scoatem ceva din rezervoare.

— Toarnă, spuse Jack.

Mamudi, Kinsky şi Chan turnară gazul pe mormanul de cadavre până la ultima picătură.

Jack băgă mâna în buzunar şi scoase o ţigară.

— Am ţinut de asta mult timp, spuse el.

— Nu fac bine la sănătate, îl avertiză Chan.

— Nici sculatul de dimineaţă nu face bine, spuse Jack scoţând şi un chibrit. Am păstrat asta pentru o ocazie specială, adăugă Jack gânditor, trăgând patru fumuri. Dar nu mă pot gândi la o ocazie mai specială ca asta.

Luă ţigara aprinsă şi o aruncă în groapă peste muntele de cadavre.

Jarul aprinse imediat benzina.

Un zid de foc se ridică spre cer.

— Dacă există vreun Dumnezeu, spuse Jack, atunci el vă va conduce în locul etern unde cei drepţi trăiesc viaţa veşnică.

— Unde Tom Bee vă va conduce şi vă va proteja, continuă Mamudi.

— Unde Buddha va trimite razele lui aurii peste voi, adăugă Chan.

— Unde Iisus, stând la dreapta Tatălui, vă va mângâia, adăugă Kramm.

— Rahat, spuse Jon, plecând către jeepuri.

Justiţiarii se uitară în sus uimiţi. Kramm dădu din umeri.

— E tânăr. Ce ştie el?

— Mai mult decât ar trebui să înveţe într-o viaţă de om, spuse Jack mergând spre jeep după Jon.

14

Maximov şi Vesensky beau cafea cu doctorul Hertz în timp ce mâncau ultimele rămăşiţe ale plăcintei cu mere.

— Iată cum văd eu lucrurile, spuse Hertz trăgând din ţigară, tu pierzi războiul în faţa luptătorilor pentru libertate.

— Nu e adevărat! declară Maximov. Avem arme. Suntem mai mulţi. Noi avem toate atuurile!

— Pentru moment aveţi armele şi toate celelalte, spuse Hertz, dar să fim cinstiţi. Armele şi oamenii se vor împuţina pe măsură ce trece timpul. Luptătorii pentru libertate au ceva ce le lipseşte trupelor FSE.

— Şi ce ar fi?

— Spiritul, continuă Hertz. Sau pentru a fi mult mai concreţi „inima."

— Oamenii mei au spirit! aproape că strigă Maximov.

— Nu chiar, zise Hertz la rândul lui, trăgând un alt fum. Ei lucrează pentru dumneavoastră din interes, pentru că e mai profitabil decât să fii împotrivă... sau cel puţin aşa a fost până acum. Să fim cinstiţi, domnule preşedinte, aţi ales momentul propice pentru a pune mâna pe putere. Oamenii aveau nevoie de o reunificare şi dumneavoastră le-aţi propus asta. Aveau nevoie de o direcţie şi le-aţi oferit-o. Dar a trecut ceva vreme de la al treilea război mondial. Trupele au cam obosit. Poate chiar au devenit leneşe. Bucuria pe care o aveau când mergeau la luptă, violul, crima şi toate celelalte, nu mai sunt de mult chestii de actualitate. A lucra pentru dumneavoastră este acum o simplă slujbă. Ei se uită către Vest şi ce văd? Libertate, prosperitate şi posibilitatea de a fi propriul stăpân.

— E un nonsens ce spui, strigă Maximov.

— Oare? spuse Hertz aproape amuzat. Dacă vă amintiţi din istorie, chiar şi în zilele de pace, de dinainte de război, Germania de Est şi Polonia au fost forţate să se supună voinţei poporului lor. Liderii lor au făcut asta de teamă şi pe bună dreptate, că cetăţenii lor se vor răscula şi vor distruge lanţurile.

— Dar suntem într-o altă eră, spuse Maximov făcând pe inteligentul.

— Aşa e, fu de acord şi Hertz. De fapt chiar mă mir că nu aţi fost deja asasinat.

— Cum îndrăzneşti?

Hertz dădu din umeri.

— Eu doar vă comunic nişte opinii, asta e tot. Atunci când Justiţiarii au avut o victorie cât de mică în teritoriul FSE, ce aţi făcut? I-aţi pedepsit pe oameni.

— Pentru ca să se teamă de mine! Să rămână loiali! spuse Maximov.

— Când un primar marionetă, dintr-un oraş aservit, produce mai puţin şi aduce mai puţin decât i se cere, ce faceţi? Îi pedepsiţi pe oameni.

— Pentru ca ei să producă *mai mult,* spuse Maximov nervos. Dar nu înţeleg unde duc toate astea.

— La experimentul meu, spuse Hertz rânjind ca un animal de pradă. Am promis să vă dezvălui adevăratul lui scop, nu-i aşa?

— Da, încuviinţă Maximov lăsând la o parte lecţiile civice ale lui Hertz. Da, ai promis.

— Preşedinte Maximov, spuse Hertz zâmbind, m-am gândit foarte mult la Federaţia Statelor Europei ca fiind în contrast cu vestul şi chiar cu America. M-am hotărât să vă ofer experimentele mele.

— E foarte generos, spuse Maximov.

— Nu, îl corectă Hertz, nu e generos. E nobil. E chiar patriotic. Şi destul de avantajos. Natura muncii mele nu-mi permite să fac experimente în Vest şi nici în America. Unele din planurile mele ar şoca societăţile civilizate. Merg pe mâna dumneavoastră pentru că sincer, ştiu că sunteţi o persoană care iubeşte puterea şi munca mea vă poate ajuta să vă păstraţi şi poate chiar să vă creşteţi puterea.

— Sunteţi inteligent, doctore Hertz, spuse Maximov.

— Chiar foarte inteligent, fu de acord Hertz. Acum să luăm în considerare situaţia prezentă. Aveţi Vestul ca un far care străluceşte şi spre care vrea să se îndrepte întreg FSE-ul. Aveţi un rege în Anglia care predică democraţia şi de fapt o şi asigură în toate ţările în care au acţionat Justiţiarii. Evident că nu puteţi face prea multe în privinţa asta. Nu puteţi lansa un atac convenţional asupra Marii Britanii, mai înainte ca trupele să vă fie reperate la jumătatea canalului şi toată apărarea Angliei să vă aştepte pe mal.

Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Maximov.

— Ăsta e adevărul, nu? întrebă Hertz.

— Da, veni sec răspunsul lui Maximov.

— Îmi pare bine că sunteţi sincer cu mine, continuă Hertz. Ştiam că aşa stau lucrurile pentru că altfel aţi fi lansat un asemenea atac de mult. În ce priveşte Justiţiarii, mă îndoiesc că îi veţi prinde vreodată, doar dacă nu vin ei singuri în birou la dumneavoastră să se predea.

— Dar sunt numai patru oameni, declară Maximov.

— E adevărat şi numărul lor mic e de fapt puterea lor, accentuă Hertz. Sunt experţi în războiul de gherilă. Oamenii dumneavoastră duc un război convenţional, cu metode convenţionale. Sunt neîndemânatici. Sunt pur şi simplu nişte raţe paralizate în faţa vânătorului. Mai mult, printre luptătorii de gherilă, Justiţiarii sunt nişte eroi populari. Cred că nu aş greşi dacă aş spune că mai mult de jumătate din populaţie, în general săracii şi-ar da viaţa pentru a-i ajuta să fugă.

— Bun, zise Maximov. Ce trebuie să fac eu pentru a-mi spori puterea… sau pentru a mi-o păstra?

— Simplu, spuse Hertz. Să distrugeţi farul de libertate care este Vestul.

— Nu e chiar aşa de simplu, spuse Maximov, chiar tu mi-ai spus.

— Nu cu trupe, preşedinte Maximov, îl întrerupse Hertz lăsându-se pe scaunul moale. Ci cu ajutorul neurotoxinei mele.

Imediat pe faţa lui Maximov se putea citi că a înţeles.

— Eşti un geniu!

— Da, fu de acord Hertz. Sunt. Dacă vă gândiţi este un plan simplu. Eu fac gazul şi îl aduc la putere maximă. Canistrele sunt încărcate în rachete convenţionale sau, dacă vreţi să fiţi mai sigur, în bombe care să fie aruncate de un avion de vânătoare. Aşteptăm până când condiţiile sunt optime. Trebuie să monitorizăm rapoartele meteorologice cu acurateţe. În ziua în care este sigur că vântul va bate către sectoarele libere, aruncăm canistrele în Italia, în Anglia, în Scoţia şi în Irlanda. Îi bombardăm cu gaz.

— Şi îi omorâm! spuse Maximov.

— Mai mult chiar, preşedinte Maximov, spuse Hertz parcă bucurându-se, se vor omorî singuri. Gândiţi-vă, marele oraş Londra. Gazul coboară spre pământ şi se împrăştie prin oraş. Oamenii îl respiră. Se îneacă puţin. Încep să intre în panică. Şi apoi nu se întâmplă nimic. Se relaxează. Dar gazul le ajunge la creier. Sistemul lor nervos se supraîncarcă. Umezeala din aer le intră până în măduva oaselor. Poluarea este ca un praf în ochii

lor. Traficul le sună în urechi ca nişte paşi de dinozaur. Şi fără nici un fel de avertisment Big Ben-ul sună. Clopotele sunt ca nişte nicovale care le cad în cap. Durerea lumii din jurul lor este intolerabilă. Înnebunesc. Vor să se descarce. Să distrugă ceva. Să rupă ceva. Dar nu pot distruge lumea din jurul lor. Tot ce pot distruge sunt ei înşişi. Imaginaţi-vă ce splendoare. Vecinul îşi atacă vecinul. Prietenul îşi omoară prietenul. Necunoscuţii se măcelăresc pe stradă. Mamele îşi omoară copiii pentru că plâng. În câteva ore totul se va termina. Şi într-o săptămână vă puteţi muta la Londra sau oriunde în Vest, scăpaţi de cadavre şi FSE va supune toată Europa. Oamenii odată reuniţi vor trebui să ştie că sunteţi un dictator căruia trebuie să i se supună şi care poate cuceri totul. Vreţi ţări din Asia? Luaţi-le. Vreţi să îngenuncheaţi America? Nici o problemă. Vreţi o bucată din Africa? Din America de Sud? Atâta timp cât voi putea să fabric gazul puteţi continua marşul către stăpânirea întregii lumi.

Hertz îi oferi lui Maximov un zâmbet după care continuă:

— Ce vă ofer eu, preşedinte Maximov, este şansa de a vă îndeplini ambiţia vieţii. Şi în schimb nu vă cer decât nişte mici favoruri.

— Ce fel de favoruri? spuse întrebă Maximov devenind dintr-o dată suspicios.

— Vreau să fiu lăsat să-mi văd de muncă. Am nevoie de resurse nelimitate. Şi pentru a vă informa de toate progresele vreau să mă asigur că nu va exista nici un fel de intervenţie guvernamentală. Vreau paznici care să-mi protejeze instalaţiile, dar nu vreau să mă simt sunt sub supraveghere militară.

— Sunt nişte cereri cam mari, spuse Maximov.

— Dar ce ofer eu e şi mai mult, zise Hertz.

Maximov luă ultima bucată de plăcintă şi o înghiţi.

— Batem palma, doctore Hertz.

PARTEA A DOUA

„Cei aflaţi la putere nu vor decât să şi-o păstreze.”

Judecătorul William O. Douglas.

15

Cele două jeepuri în care se aflau Justiţiarii, Kramm şi Little Jon mergeau pe marginea drumului, fiind atenţi la urmele lăsate de camioanele FSE.

Mamudi şi Chan stăteau în vehiculul din faţă, Crazy Jack Keenan şi Jon în spate. Jon nu spunea nimic.

Jack era atent la orice semn care le-ar fi indicat că în zonă sunt soldaţi FSE.

— Jon, începu el, ştiu că nici unul din lucrurile astea nu prea au sens pentru tine. E foarte greu să-ţi explic, dar trebuie să înţelegi. Nu e nimic drept sau logic în război.

Jon nu spuse nimic.

— Dar, puştiule, tot timpul trebuie să speri, nu-i aşa?

Jon se uita la urmele lăsate de camioane.

— Vreau să spun, sigur, toţi ne întristăm din când în când. Adică, bineînţeles că *încă* îmi este dor de soţia şi de copiii mei, de casa mea. La dracu', tot oraşul meu din SUA nu este acum altceva decât un crater. Voiam doar să ştii că dacă vrei să stai de vorbă cu cineva, eu sunt aici să te ascult. Dacă vrei să stai acolo ca un surdomut, nu e nici o problemă. Dar să ştii puştiule că trebuie să mă crezi. Înţeleg ce simţi.

— Nimeni nu înţelege ce simt eu, şopti Jon.

— OK, spuse Jack dând din umeri. Poate că nu chiar aşa de exact, dar am să-ţi spun ceva. Acum un an eram la pământ. Adică beam în fiecare bar pe care îl vedeam. Mă băteam cu toată lumea. Şi singurul motiv pentru care făceam asta era ca să-mi iau gândul de la tot ce pierdusem. Nu de la familie, ci de la pierderea sufletului meu.

Jon se uită la Keenan.

Jack îi oferi băiatului un zâmbet.

— Da, sună stupid, dar chiar şi adulţii se simt uneori disperaţi. E ca şi cum ai încerca mult timp să faci tot ce poţi şi apoi îţi dai seama că oamenilor nu le pasă. Şi ajungi să o iei în freză de la forţe de care nici măcar nu ai auzit. Nici nu-ţi închipui tu câte căcaturi sunt pe lumea asta. Şi apoi eziţi. Dai greş. Uiţi să-ţi mai pese şi devii un zombi. Şi atunci vine momentul să iei marea decizie. Poţi rămâne un zombi, care nu va însemna nimic pentru lume, sau te poţi ridica din nou în picioare. Şi apoi le poţi spune

tuturor: Nu mă interesează ce credeţi despre mine, nu mă interesează decât ce cred eu despre mine. Şi apoi încerci să faci ce poţi mai bine.

— Ca să te lovească din nou? întrebă Jon.

— Poate. Sau poate că să fii lovit nu numai în dinţi, ci şi în gură, în cap sau la boaşe. Dar lucrul important e că nu poţi să te dai bătut. Odată ajuns la podea ai putea să arunci prosopul şi să te laşi călcat de toţi în picioare. Puştiule, când preşedintele SUA ne-a trimis prima dată aici, nu credeam că o să reuşim ceva. Dar a fost un ordin. Şi noi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă. Şi am obţinut ceva. Cu toate că la un preţ destul de mare.

— Viaţa indianului.

— Da, spuse Jack serios. Tom Bee era un tip pe cinste. Un tip tare. Era un dur dar avea un suflet mare. A fost unul dintre cei mai buni soldaţi pe care mi-a fost dat să-i întâlnesc. Toate sentimentele lui erau ascunse. Dar acest om radia spiritualitate. Omul ăsta era în armonie cu totul. A plecat să arunce în aer sonda din Marea Nordului. Ştia că nu se va mai întoarce de acolo în viaţă. Dar a reuşit să o facă. În momentul ăla Maximov a făcut pe el. Toate astea au adus Anglia şi Scoţia înapoi la libertate. Fapta lipsită de orice egoism a lui Tom Bee. S-a aruncat şi el în aer, dar a reuşit să arunce şi sonda. Asta nu numai că cere curaj, continuă Jack, asta cere şi un suflet mare. Iată un om care nu avea ţară. Adică America a fost ţara poporului lui înainte ca albii să vină acolo, dar cu toate astea s-a luptat pentru America pentru că a văzut dincolo de rahaturile politice. A fost un luptător, puştiule. În sufletul lui a fost un luptător. Puternic şi graţios. De neoprit. Nimic şi nimeni nu-l putea înfrânge. Acum eu ştiu că suferi, dar am să-ţi spun asta o singură dată. Să ştii că acelaşi lucru îl aştept şi eu de la tine.

Jori se întoarse cu faţa spre drum.

— O să mă gândesc la asta.

— Ar fi bine să te gândeşti, spuse Jack urmărind pădurea de pe o parte şi de cealaltă a drumului, pentru că eşti un Justiţiar în pregătire şi dacă îţi mai plângi mult de milă ca acum o să te bat ca pe urs. Nimeni din echipa mea nu se comportă ca un dobitoc şi apoi scapă nepedepsit.

— Eu am auzit altceva, spuse Jon zâmbind.

Jack se uită la puşti.

— Bine, poţi să fii dobitoc parţial. Eşti mai fericit?

— Sună destul de bine, spuse Jon uitându-se la urmele de

camion din faţa jeepului.

— Cum stau lucrurile, Jack? întrebă Mamudi aflat la volan.

— E beznă, spuse Jack. Nu-mi place.

— Nici mie, interveni Chan. E prea uşor să le luăm urma, chiar şi în cazul idioţilor din FSE.

— Trage pe dreapta, Freddie, spuse Jack aplecându-se în faţă.

Mamudi dădu din cap şi trase jeepul pe o parte a drumului parcându-l lângă nişte tufişuri.

Kinsky, care era la volanul celuilalt jeep, făcu la fel.

Vântul rece ridica valuri de zăpadă.

Copacii desfrunziţi se răscoleau cu vântul printre crengi şi-l transformau într-un vaiet, semănând cu un marş funerar medieval.

Norii erau ameninţători, dând impresia că pământul a început să se învârtă mai repede.

Nu era nici un semn de animal în zonă.

Totul era gol.

Totul era mort.

Singurul sunet care se auzea era vântul printre crengile copacilor.

Kinsky coborî din jeep.

— Şi voi simţiţi ceva?

— Da, zise Jack. Ceva nu miroase a bine şi cred că pentru prima dată nu e parfumul tău!

— Crezi că e o capcană?

Chan se uită nervos înăuntru.

— Să trecem în revistă faptele. Avem în jur aceşti Howleri care sfâşie oameni doar pentru distracţie. Avem trupe FSE obişnuite, care măcelăresc oamenii doar pentru distracţie şi care pe deasupra adună şi toţi bărbaţii puternici din sate. Avem preţ pe capul nostru şi drumul principal e liber? Eu nu prea am încredere în asta.

Mamudi luă o creangă dintr-un tufiş şi se duse direct la stradă. Folosind creanga şterse urmele de la ambele jeepuri care duceau la locul unde le parcaseră.

— Sunt fie în spatele nostru, fie în faţa noastră, spuse Mamudi. Dacă ne urmăresc, asta le va lua timp să se gândească.

— Şi dacă sunt în faţa noastră, spuse Kinsky scoţându-şi puşca AK-47, o să le dau eu ceva la care să gândească.

Jack dădu din cap.

— OK! Kinsky, tu şi doctorul Kramm cercetaţi zona în faţă.

— Dar, începu Mamudi…

— Freddie, îl atenţionă Jack, doctorul Kramm cunoaşte zona mult mai bine. Dacă pleci doar tu cu Kinsky ai putea nimeri în cine ştie ce mlaştină.

— Nu-mi place când ai dreptate, spuse Mamudi. Dar ce să fac, îmi accept soarta.

Jack se întoarse la Jon şi la Chan.

— Noi patru o să stăm aici. Dacă tu crezi că sunt prost, e problema ta. Dacă e cineva în spatele nostru, atunci va trebui să-l oprim aici.

— Nu-ţi face griji, zise Kinsky zâmbind. Dacă scapă vreunul, sigur nu va trece de mine şi de doctor.

Jack îndepărtă bucăţile de gheaţă care i se formaseră în barbă.

— Sună bine. Dar, Kinsky, fă-mi şi mie te rog o favoare.

— Sigur, Jack, spuse Kinsky cu un zâmbet. Facem orice pentru un infirm.

— Dacă daţi de o patrulă FSE, nu încercaţi să-i omorâţi singuri. Bine?

Kinsky nu spuse nimic.

— Trebuie să vă întoarceţi şi să mergem împreună. Îi putem ataca din două părţi şi-i putem prinde în foc încrucişat.

— Cine a murit şi te-a făcut pe tine şef? întrebă Kinsky.

— Tom Bee, spuse Jack strângând din dinţi. Şi nu am intenţia să mai pierd încă un prieten.

Kinsky aproape că înghiţi în sec. Nu se aştepta la un răspuns aşa direct.

— Am înţeles, nebunule, replică Kinsky. Haide, doctore, mergem la vânătoare.

Doctorul împreună cu Kinsky plecă pe marginea drumului.

În câteva secunde dispărură în întunericul ceţos.

— Aşezaţi-vă confortabil, domnilor, spuse Jack oftând. Ne aşteaptă o noapte lungă.

— Eu sper că nu, spuse Mamudi scoţându-şi ochelarii şi suflând în ei. Nu văd din cauza ceţei.

16

Kinsky şi Kramm mergeau pe marginea drumului, prin zăpada îngheţată.

Fiecare pas pe care îl făceau scotea un sunet enervant.

— Ce rahat, zise Kinsky.

— N-avem ce să facem, replică Kramm. Şi în plus, dacă vântul se mai şi înteţeşte, sunt sigur că mama natură va avea totuşi grijă de noi.

Kinsky se uită înjur.

— Corect, se mulţumi el să spună continuând să înainteze.

În câteva minute vântul începu să se înteţească. Kramm surâse în sinea lui uitându-se la ramurile copacilor care trosneau acum din cauza zăpezii îngheţate.

Crengile încărcate începeau să se scuture de povara de zăpadă lăsând să cadă bulgări mari pe pământ. Sunetele scoase de Kinsky şi de Kramm se contopeau acum cu şuieratul vântului şi cu sunetele pe care le făcea zăpada căzută din copaci.

Cei doi continuau să înainteze. Kinsky îi spuse lui Kramm să micşoreze ritmul. În faţa lor ceaţa începea să se ridice. Kinsky se uită mult mai atent. Nu, nu asta se întâmpla. Se apropiau de un mic deal.

În partea cealaltă a dealului ceaţa era luminată de undeva de la distanţă.

— Se întâmplă ceva, şopti Kinsky.

Kramm dădu din cap.

Cei doi, ghemuiţi la pământ se apropiară de vârful dealului. Se ascunseră în spatele unui trunchi de copac. Kinsky se ridică un pic descoperindu-şi capul. Sub cei doi oameni, undeva în stânga drumului, era un fel de fabrică. Semăna cu o zonă industrială din vremea anilor patruzeci şi era bine luminată.

Trupe FSE patrulau în toată zona.

— Bingo, spuse Kinsky scoţând un binoclu din buzunar.

Folosind binoclul se uită acoperind toată zona.

— Sunt patru camioane.

— Goale? întrebă Kramm.

— E doar un mic grup de trupe FSE în jurul lor. Ce e aici?

— În timpul războiului era o fabrică de armament. Acum? Nu ştiu. A fost părăsită de foarte mult timp.

— Atunci cu siguranţă vor să o redeschidă. Se pare că tot FSE-ul e aici… mamă!

Ochii lui Kinsky păreau că ies prin binoclu. Încercă să focalizeze din nou imaginea. Dintr-o baracă de metal ieşiră trei oameni: un tip înalt şi cu barbă, unul blond tuns scurt şi un timp scund cu buze groase.

— Ce e? întrebă Kramm.

— Rahatul de Maximov e aici. E cu el şi maimuţa aia bălţată, Vesensky. Mai sunt cu încă un tip, unul mic de statură. Arată ca şi cum ar fi o încrucişare nereuşită între o balenă şi un calcan.

Îi dădu binoclul lui Kramm.

— Uite-te şi tu. A treia clădire la dreapta.

— Hertz! exclamă Kramm focalizând. Fiul rahatului de nazist.

Kramm scoase un sunet nervos şi îi dădu înapoi binoclul lui Kinsky.

— Ăsta nu e un semn bun. Cred că sătenii ăia sunt deja morţi, dacă au fost răpiţi pentru experimentele lui Hertz care să aibă ca spectatori pe Maximov şi toată şleahta lui.

— Nu renunţa încă, doctore, spuse Kinsky. Ne putem întoarce la ceilalţi şi… o, Doamne.

— Ce e? începu Kramm.

— Rahat, murmură Kinsky. Dacă nu au fost nici un fel de trupe FSE în faţa noastră, atunci cu siguranţă că sunt în spate. Şi dacă apar şi Jack împreună cu restul încep să tragă, atunci împuţiţii de aici or să ne audă.

Cei doi se întoarseră.

— La pământ, spuse Kinsky împingându-l pe doctor în zăpadă.

Raza unui reflector trecu pe deasupra capetelor lor luminând copacii. După un minut dispăru.

Cei doi se ridicară încet în picioare.

— Nu cred că ne-au văzut, spuse Kinsky răsuflând uşurat. Să mergem.

De undeva de jos cei doi auziră lătrături şi urlete.

— Asta ne mai lipsea, spuse Kinsky luând-o la fugă. Au pus câinii pe noi.

— Mai rău decât atât, replică Kramm întrecându-l. Au dat drumul la o haită de Howleri.

— La dracu, spuse Kinsky dorindu-şi să nu mai alunece pe zăpada îngheţată. Norocul meu, o să ajung o amărâtă de cină pentru capetele de paie ale lui Maximov.

Cei doi continuară să fugă cât îi ţineau picioarele. În spatele

lor urletele se auzeau din ce în ce mai tare.

17

Keenan, Jon, Mamudi şi Chan se ghemuiră în spatele celor două jeepuri pitite pe marginea străzii.

— Nu cred că vine cineva, spuse Mamudi.

— Dacă nu vine nimeni, atunci soldaţii din trupele FSE sunt mult mai îngrămădiţi decât am crezut noi, replică Jack.

— Nimeni nu poate fi atât de prost, interveni Chan.

— Citeşte ceva istorie, spuse Keenan. Americanii l-au votat de două ori pe Regan.

— Bine, atunci ar trebui să apară mai repede, murmură Mamudi. Zăpada asta de sub picioare îmi cam taie cheful.

— Linişte, spuse Jon.

Oamenii îşi ridicară capetele.

Nu auziră nimic.

— Vin, spuse Jon sigur pe sine.

Justiţiarii îşi ţinură răsuflarea. În câteva secunde auziră şi ei un zgomot de motoare.

— Un vehicul mic, comentă în şoaptă Chan.

Toţi îşi întoarseră capul în aceeaşi clipă. La distanţă, prin ceaţă, printre bulgării de zăpadă care cădeau din copaci puteau întrezări două faruri.

Jack le făcu semn să nu scoată nici un zgomot şi să se mute în spatele jeepurilor.

Sunetul de motor se auzea din ce în ce mai tare. Patru soldaţi FSE se deplasau cu un jeep ruginit. Parbrizul fusese scos. Purtau hanorace şi aveau eşarfe în jurul feţei. Li se vedeau numai ochii dar şi aceştia erau protejaţi de ochelari pentru zăpadă. Scena semăna cu ceva dintr-un film SF de prost gust. Poate ceva cu un titlu de genul *Planeta exploratorilor arctici.*

Soldatul aflat în scaunul cu mitraliera aruncă un fascicol de lumină în faţa vehiculului luminând urmele pe care cele două jeepuri ale Justiţiarilor le lăsaseră.

— Sunt dezamăgit, spuse Mamudi. Sunt numai patru soldaţi.

— Linişte, spuse Jack. Ţineţi-vă capul la cutie! Trebuie să se oprească.

— Ar fi frumos din partea lor, spuse Chan.

Jon rămase tăcut. Strângea puşca în mână cu atâta forţă încât degetele i se albiseră.

Soldaţii FSE mergeau în continuare pe urmele de la cauciucuri. Dintr-o dată urmele celor două vehicule dispărură din zăpadă. Rămâneau numai cele ale camionului.

Jeepul FSE se opri. Soldatul cu lanterna urmări fiecare bucăţică a drumului. Nici urmă de cauciucuri. Nici urmă de jeepuri. Unul dintre idioţii de pe scaunul din spate ajunse chiar să se uite pe cer ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Mary Poppins să coboare de acolo cu umbrela într-o mână şi cu un Uzi în cealaltă.

Cei patru coborâră din jeep şi, din spatele eşarfelor, începură să scoată nişte sunete care semănau a discuţie. Se uitară din nou în toate direcţiile.

Cel cu lanterna se mai uită încă o dată pe ambele părţi ale drumului. Pe partea dreaptă nu erau decât copaci, stânci şi mlaştină.

Pe partea stângă a drumului erau la fel, copaci, stânci, mlaştină şi o ridicătură acoperită cu zăpadă.

Justiţiarii se ghemuiră în momentul în care raza trecu pe deasupra crengilor negre ale tufişului în care erau ascunşi. Soldaţii FSE nu mai găseau nici o posibilitate.

— Când se întorc la jeep, îi spuse Jack lui Chan, termină-i.

Chan aprobă dând din cap şi scoase puşca M-16.

Jack dădu din cap în semn că nu.

— Mult prea riscant. Ar putea să tragă în tufişuri, în jeepuri şi în noi.

Jack se duse la unul din jeepuri şi scoase RPG-ul de la Howlerul care atacase casa lui Kramm.

— Trage cu ăsta. Le distrugi vehiculul şi îi razi şi pe ei de pe faţa pământului dintr-o singură lovitură.

Chan zâmbi.

— S-a făcut.

Cei patru soldaţi FSE începură să gesticuleze puternic, discutând din ce în ce mai agitat. În cele din urmă şoferul jeepului le făcu semn să se întoarcă. Urcă şi el la volan şi îi aşteptă pe ceilalţi trei să-şi termine cearta.

Doi dintre ei îşi ocupară locurile lor în jeep.

Cel cu lanterna refuza să renunţe aşa de uşor. Se întoarse cam o sută de metri şi urmări din nou dârele lăsate de cauciucuri până în locul în care dispăreau.

Apoi puse lanterna pe drumul acoperit de zăpadă.

Puse mâna pe zăpada de pe drum şi apoi pe petecul zăpada care ducea către locul în care erau ascunşi Justiţiarii.

Se opri.

Intră în zăpadă.

Ridică ceva strălucitor şi îl ţinu cu degetele.

— Ce e? întrebă Mamudi.

— Ce prostie! Se pare că una din frunzele crengii s-a rupt.

Soldatul FSE examină atent frunza. Se uită în stânga lui şi ridică lanterna.

Mişcă fasciculul de lumină foarte încet.

În ciuda frigului Jack începu să transpire.

Jon trase puternic aer în piept şi nu mai expiră.

Mamudi spunea o rugăciune în tăcere.

Soldatul FSE de la volan începu să vorbească din nou, de data asta nervos. Cel cu lanterna aruncă frunza şi se întoarse la jeep. Strigând la şofer şi dând din mâini ca un tembel, urcă în jeep.

Şoferul porni motorul. Jeepul începu să se deplaseze.

Chan zâmbi în barbă şi trase cu RPG-ul.

Proiectilul zbură prin aerul îngheţat şi lovi jeepul într-o parte.

Cei trei Justiţiari împreună cu Jon se aruncară în zăpadă chiar în momentul în care jeepul se transformă într-o ciupercă de fum şi flăcări. Bucăţi de metal şi de carne căzură în jurul lor. Explozia provocă o mică avalanşă. Parcă şi noaptea începea să se aprindă.

Cam la opt sute de metri Kinsky şi Kramm văzură mingea de foc.

— Doamne, murmură Kinsky. Ne-am ars, doctore.

Cei doi continuau să alerge.

Haitele iadului erau pe urma lor.

18

Mamudi, Chan, Keenan şi Jon se ridicară în picioare şi se scuturară de zăpadă.

— Mamă, zise Jack, am crezut că n-o să mai urce în nenorocitul lor de jeep.

— Credeam că frunza aia nenorocită o să ne dea de gol, admise Chan. Cel care cu lanterna nu era chiar aşa de prost.

Mamudi îngheţă auzind paşi care se apropiau de ei. Îşi scoase arma şi o îndreptă spre întuneric. Jack şi ceilalţi făcură la fel. Toţi se ghemuiră într-o parte a jeepurilor chiar în momentul în care figurile speriate ale lui Kramm şi Kinsky se iviră din întuneric.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Jack lăsând în jos puşca AK-47. Arătaţi de parcă aţi fi văzut o stafie.

— Am intrat în rahat, Jack, zise Kinsky. Cam la un kilometru de aici e un complex militar. Sunt toţi acolo, Maximov, Vesensky şi savantul ăla nebun, Hertz. Se pare că au auzit explozia, trebuie să spălăm putina.

— Suntem urmăriţi de Howleri, spuse Kramm. Cred că ne-au surprins spionându-i.

— Să ne întoarcem, spuse Jack grăbindu-i pe ceilalţi către jeepuri. Ne putem întoarce mâine când e mult mai sigur. Haideţi mai repede!

— La dracu’! urlă Kinsky.

Din întuneric o creatură sări asupra lui. Un Howler plutea prin aer către el. Kinsky, luat pe nepregătite, se rostogoli instinctiv. Howlerul îl rată cam la un metru. Cu o graţie de pisică asasinul se ridică imediat. Kinsky se uită la el cu ochii holbaţi.

Chan nu ezită.

Ţinând încă în mână lansatorul de rachete trase o încărcătură de la distanţă mică, lovindu-l pe Howler direct în piept. Creatura se întoarse către Chan în timp ce racheta exploda. Forţa exploziei îl aruncă pe Chan în spate. Jack îl trase pe Jon deoparte în timp ce corpul Howlerului se dezintegră aruncându-i capul cam vreo şase metri în aer.

În jurul lui cădeau din copaci bulgări de zăpadă.

— Câţi sunt? întrebă Chan îndreptându-se către jeep.

— Nu ştiu, spuse Kinsky târându-se alături de Chan. N-am stat destul ca să aflu. Dar i-am auzit.

— Până acum Maximov şi oamenii lui au trimis trupe să-i urmeze pe Howleri.

— Deci, zise Kinsky, chiar dacă scăpăm de băşinoşii ăştia tot va trebui să ne luptăm cu tembelii din FSE.

— Poate că nu, spuse Jack simţind o durere în braţul rănit. Poate că Maximov e mult prea încrezător. Poate că gândeşte că Howlerii ne vor omorî.

— Da, fu de acord Chan. Cam aşa ar trebui să gândească binevoitorul nostru dictator. Începi să înveţi, Jack. Gândeşti ca un om universal.

— Stai liniştit, îi spuse Jack, asta nu ţine decât de fizica noii ere. Şi acum linişte toată lumea, da? Căcănarii ăştia ne pot găsi după voce.

Cei şase stăteau în tăcere.

Vântul bătea printre copaci scoţând nişte sunete ciudate.

Cele trei crengi de deasupra lor se mişcau înainte şi înapoi aruncând bucăţi mari de zăpadă. Norii se roteau devenind gri purpuriu.

Tăcere.

Cei şase ridicară armele. Aerul nopţii fu despicat de un urlet colectiv în clipa în care doisprezece Howleri îi atacară din toate direcţiile.

— Asta e, strigă Jack. Daţi-le la cap.

Jack ridică puşca AK-47 cu mâna la care nu era rănit şi trase o rafală. Proiectilele îşi găsiră ţinta. Un Howler care trecea strada fu despicat în două. Faţa şi pieptul nu mai erau decât nişte simple bucăţi de carne.

Chan văzu o mişcare cu colţul ochiului când un Howler îi ataca din pădure. Folosindu-şi toată puterea Chan făcu o săritură de karate lovindu-l pe asasin în aer.

Howlerul conţină să alerge către locul în care Chan fusese cu câteva secunde înainte.

Din săritură Chan trase un singur foc.

Glonţul intră exact în ţeasta Howlerului şi trimise porcăria creată în laborator chiar în mijlocul drumului unde se prăbuşi între rămăşiţele jeepului.

Kramm şi Jon, unul lângă altul, trăgeau şi ei în Howleri.

— Aşteaptă până se apropie destul, spuse Kramm îndrumându-l pe băiat.

Jon dădu din cap.

Howlerii, simţind că şi-au încolţit prada, se lansară în atac.

Amândoi traseră în acelaşi moment.

După ce fumul se răspândi Howlerii nu mai atacau.

Erau întinşi pe spate, capetele lor nefiind altceva decât un terci de carne şi oase.

Kinsky, văzând un trio de Howleri venind spre Mamudi, se aruncă şi el înainte alunecând pe piept.

— Popey, la dreapta ta!

Mamudi se roti şi expedie un singur glonţ în gâtul unuia dintre atacatori făcându-i capul să zboare ca o minge de fotbal.

Kinsky, mânuind ca un expert puşca AK-47, trase o rafală puternică în capetele celorlalţi doi făcându-i să se prăbuşească precum nişte păpuşi de cârpă.

Kramm, văzând o umbră ascunzându-se în spatele unui tufiş, începu să calculeze cât de înalt era Howlerul şi la ce înălţime ar ajunge în poziţia ghemuit în care se afla acum.

Trase.

Tufişul explodă.

Câteva frunze zburară.

Tufişul emise un geamăt.

Un corp fără cap se ridică în picioare, se prăbuşi în genunchi şi apoi rămase lat la pământ.

Mamudi văzu un Howler târându-se pe marginea drumului şi ţinti. Howlerul continua să se târască. Mamudi înjură încet în timp ce Howlerul dispăru în spatele jeepului. Căutând în buzunar cuţitul de supravieţuire, o armă de treizeci de centimetri, cu lama de douăzeci de centimetri şi cu un mâner de aluminiu negru, îşi rezemă puşca de un copac şi o luă la fugă spre primul jeep. Ajungând la el sări în aer.

Howlerul de sub el se întoarse pe spate şi scoase un sunet ciudat.

Mamudi se concentra. Se gândi la Sun Ţî. Când lovitura unui vultur pătrunde în trupul prăzii e o chestiune de cronometrare.

Mamudi ateriză pe Howler şi înfipse lama zimţată a cuţitului exact în ţeasta lui.

Howlerul mai făcu o mişcare convulsivă în momentul când trupul lui Mamudi ateriză pe el.

Chan alergă cu puşca M-16 îndreptată spre pădure. Îl ridică pe Mamudi.

— Eşti bine? spuse Chan.

Mamudi dădu din cap şi începu să-şi caute ochiul de sticlă.

— Ce păcat că l-am pierdut şi era unul din modelele mele

preferate.

Chan îl duse spre pădure, iar Mamudi, ştergându-şi mănuşa din mâna stângă, căută în buzunar un alt ochi de sticlă.

Cei şase rămaseră în tăcere timp de cinci minute.

— Cred că asta a fost, spuse Kinsky.

— Nici urmă de FSE, şopti Jack.

— Atunci hai să plecăm dracu' de aici, conchise Chan.

Cei şase se ridicară şi porniră către jeepuri.

Kinsky şi Kramm se îndreptau către cel de-al doilea jeep.

Chan şi Mamudi mergeau către primul, iar Jack şi Jon le asigurau spatele.

— Cred că o să ne învingă, spuse Jon.

— Nici vorbă, spuse Jack. Ne întoarcem mâine şi le-o tragem. Adu-ţi aminte despre ce ţi-am apus, că totdeauna trebuie să aterizezi în picioare. Eşti un Justiţiar, puştiule. Comportă-te ca atare.

Jon se forţă să zâmbească.

— Bine atunci, până mâine.

Un urlet spintecă aerul din spatele lor.

— Jack! strigă Jon.

Un singur Howler sări din întuneric. Jack se roti şi încercă să tragă. Howlerul îl lovi cu putere pe Jack în partea dreaptă.

Jack întinse instinctiv mâna ruptă pentru a atenua căderea. Braţul cedă sub greutatea lui făcându-l pe Jack să se rostogolească.

Howlerul se aruncă cu ochii sclipind deasupra lui.

Timpul parcă se oprise în loc.

Parcă-i auzea pe ceilalţi Justiţiari spunând: „La pământ, puştiule! La pământ!"

Jack îşi întoarse capul exact la timp pentru a-l vedea pe Jon fugind spre el.

— Jack, Jack! strigă băiatul.

„Treci înapoi, copil tâmpit!", părea că strigă mintea lui Jack.

Little Jon îl lovi pe Howler în stomac trimiţându-l cu spatele într-un copac. Howlerul părea să rânjească în timp ce băiatul se rostogolea în zăpadă. Îl ridică pe puşti de gât. Continuând să urle, creatura îl ţinu pe Jon în aer cu mâna dreaptă şi apoi, dintr-o lovitură cu mâna stângă, îl despică în două. Imediat Jon se opri din ţipat.

Howlerul lăsă corpul sfârtecat în zăpadă.

Ceva se întâmplă în interiorul lui Jack.

Mai înainte să-şi dea seama ce face, Crazy Jack era în picioare.

— Rahat împuţit cu căcat în cap ce eşti, urlă Jack.

— Nu! auzi nişte voci în spatele lui urlând ca şi cum ar veni de undeva de sub apă.

Howlerul se blocă din cauza vocii de tunet a lui Jack.

Cine era această creatură care arăta ca un om şi urla ca un urs?

Jack lăsă capul în jos şi îl atacă pe Howler lovindu-l pe supersoldat în stomac.

Asasinul scoase un oftat şi rămase fară aer în plămâni. Howlerul dădu din cap într-o parte şi în cealaltă încercând să-şi limpezească minţile deja foarte tulburi.

Mai înainte ca superluptătorul să poată face asta, Jack îl lovi cu mâna ruptă în gât.

Ridicându-şi pumnul stâng îl lovi pe Howler în cap ca un ciocan.

Ameţit Howlerul alunecă la baza unui copac.

Într-o secundă Jack era deasupra lui.

— Să te ia dracu de urâciune în faţa lui Dumnezeu ce eşti, urlă Jack.

Apoi lovi din nou cu pumnul stâng în faţa Howlerului. Şi încă o dată. Şi încă o dată. Vocea lui tuna de fiecare dată când lovea ţeasta Howlerului. Acesta, prins sub greutatea lui Jack, se zvârcolea ca un peşte pe nisip. Fiecare sinapsă a Howlerului părea să explodeze.

— Rahatule ce eşti! strigă Jack într-un final.

În cele din urmă tunetul din vocea lui Jack se transformă într-un sunet slab. Loviturile erau şi ele din ce în ce mai slabe. Obosit Jack se aşeză pe pieptul Howlerului.

— Căcatule! şuieră el. Căcatule ce eşti!

De pe obrajii lui roşii i se scurgeau lacrimi.

Jack îşi şterse lacrimile de la ochi şi se întoarse. Mamudi, Kinsky, Chan şi Kramm stătea în spatele lui, toţi având feţele palide.

— Ce? întrebă Jack.

Dintr-o dată mintea lui păru că se întoarce în realitatea noastră.

— Jon? strigă el. Dumnezeule! Jon?

Mamudi veni spre el şi dădu din cap în semn că nu.

Jack se uită în spatele primului jeep. Rămăşiţele lui Jon erau puse într-o pătură iar puşca îi era aşezată pe piept.

— A murit ca un adevărat Justiţiar, spuse Chan.

— Acum e cu Tom Bee, spuse Mamudi întinzându-i mâna lui Jack.

— A fost un puşti pe cinste, Jack, spuse Kinsky. Un adevărat soldat.

— Un războinic, încuviinţă Jack întinzând mâna stângă care nu era înmănuşată.

Mâna lui era tăiată şi acoperită de sânge şi carne.

Se întoarse şi se uită la Howlerul de sub el.

Faţa asasinului nu mai era decât o masă roşie care semăna cu un terci.

Jack se uită la camarazii lui întrebător.

— Cum… ce…?

— Jack, spuse Mamudi cu o voce calmă, l-ai lovit cu pumnii în cap timp de cinci minute. Acum trebuie să mergem.

Jack dădu din cap în semn că nu.

— *Voi* mergeţi!

Cei trei Justiţiari se uitară nervoşi unul la celălalt. Kramm oftă ca şi cum ar fi înţeles.

— Uitaţi-vă la mine, spuse Jack, mai am un braţ care funcţionează şi un temperament care ne va ucide într-o zi. E vina mea că a murit Jon. L-am spus tot felul de rahaturi despre ce înseamnă să fii un Justiţiar, despre cum să fii un bun războinic, despre suflet şi despre inimă şi despre cum trebuie să aterizezi mereu în picioare. O grămadă de *rahaturi*!

Jack se şterse la nas.

— Şi micul nenorocit a crezut tot ce i-am spus, spuse el după care continuă uitându-se la jeep. Şi uite unde a ajuns.

Jack merse în spatele celui de-al doilea jeep şi scoase de acolo RPG-ul şi puşca AK-47 alături de o mulţime de încărcătoare. Puse muniţia în buzunarele de la hanorac.

— Jack, ce dracu’ ai de gând? întrebă Kinsky.

Jack dădu din umeri.

— Jon merită o înmormântare normală. Merită ca prietenii lui să-i fie alături. Vreau ca voi trei să vă întoarceţi la casa doctorului Kramm. Vreau să-l îngropaţi cu onoruri militare. Faceţi-i un fel de ceremonia. Ştiţi cum trebuie făcut.

— Şi tu unde crezi că te duci? întrebă Kinsky începând să se îngrijoreze.

— Mă duc puţin mai încolo, spuse Jack. Am o poliţă de plătit.

— Jack, îl imploră Chan, te rog, aşa l-am pierdut şi pe Tom

Bee.

— N-ar fi trebuit să-l pierdem niciodată pe Tom Bee, spuse Jack nervos. A fost mult mai bun decât o să fiu eu vreodată. Dacă aş fi stat să mă gândesc mai mult mi-aş fi dat seama ce are de gând. L-aş fi putut opri.

— Jack, n-ai ajuns acolo la timp, spuse Mamudi. Dacă ar fi ajuns unul dintre noi, oricare, l-ar fi oprit. Dar nici măcar eu nu mi-am dat seama.

— Ne vedem curând, băieţi, spuse Jack tăind orice posibilitate de discuţie. Şi dacă nu mă întorc, aveţi grijă să vă întoarceţi în Anglia. Eu o să dobor cât de mulţi pot aici.

Jack se îndreptă către Kramm şi îi întinse mâna stângă. Kramm i-o luă şi o strânse cu putere.

— Ai grijă, căpitane Keenan şi chiar dacă ne mai întâlnim sau nu toată viaţa mea voi spune oricărui Kennaczewski rămas în Ucraina ce om din familia lor s-a născut în America.

— Mi-ar părea bine, spuse Jack.

Jack se întoarse către cei trei Justiţiari.

— Freddie, stai cu ochiul pe drum şi nu te mai uita la fete. Chan, să ai tot timpul ochelarii şterşi. Iar tu, Kinsky, schimbă-ţi freza aia, a trecut de mult moda ei.

Jack le oferi tuturor un zâmbet.

— Şi acum plecaţi dracului de aici cu toţii. Şi spuneţi o rugăciune pentru Jon din partea mea.

— S-a făcut, nebunule, spuse Kinsky îndreptându-se către jeep. Ne vedem mâine.

— Cineva are grijă de tine, spuse Mamudi. Ţine minte asta!

— Aşa am să fac, Farouz.

Mamudi zâmbi. Era prima dată când Jack îi spunea pe numele lui de musulman.

— Acum du-te şi dă-le la ochi, da?

Jack îi salută pe toţi.

— Vă mulţumesc, caporal Mamudi, locotenent Kinsky şi sergent Chan. Şi acum plecaţi.

Mamudi se strecură la volanul celui de-al doilea jeep şi Chan i se alătură.

Cele două jeepuri plecară.

Căpitanul Crazy Jack Keenan se întoarse cu faţa către dealurile aflate la kilometri distanţă.

— Cred că a venit momentul să-mi transform porecla în renume, zise el mergând pe poteca plină de zăpadă şi de sânge.

19

Jack Keenan urcă pe dealul care străjuia complexul ştiinţific şi se aşează în zăpadă ca un copil mic cu picioarele întinse în faţă. Din ochi îi curgeau lacrimi. Mai avusese parte de căderi în viaţa lui, dar acum se simţea distrus complet.

Încercase să nu se mai gândească, să lase toate gândurile deoparte.

Se uită la clădirile aflate jos ducând la ochi un binoclu şi încercând să-şi facă o idee în legătură cu numărul soldaţilor din complex. După un minut îşi dădu seama că nu conta.

Era o situaţie limită.

Ştia că nu va scăpa cu viaţă. Ca fizician acest concept îl intriga. Întotdeauna cochetase cu teoria lumilor paralele care se derulau simultan. Cu teoria timpului care nu avea nici început, nici mijloc şi nici sfârşit. A unui *acum* etern. Acum urma să vadă dacă avusese dreptate.

Îşi ridică RPG-ul şi ţinti cu grijă cea mai apropiată clădire.

— Asta ar trebui să le atragă atenţia, zise el.

Apoi trase cu arma de calibru 40 mm al cărei proiectil zbură prin aerul ceţos.

Urmă o lungă secundă de tăcere. Într-o clipă din interiorul clădirii se auzi un sunet de tunet, după care bucăţi de metal şi de sticlă începură să zboare prin aer.

Vreo şase soldaţi FSE ieşiră din clădire urlând.

Jack zâmbi şi mai trase încă o rafală.

Forţa loviturii făcu acoperişul să se prăbuşească.

Jack se bucura la nebunie.

Întregul complex răsuna acum de urlete fiind înţesat de o mare de oameni care alergau de colo-colo ca nişte furnici al căror muşuroi e distrus de un jet de urină.

Jack mai trase încă un proiectil.

Mâna începea să-i obosească şi proiectilul ateriză la distanţă mică explodând în asfaltul care lega două clădiri.

O bucată din stradă sări în aer luând cu ea şi câţiva soldaţi FSE.

Când praful se aşeză, în mijlocul drumului se putea vedea un adevărat crater.

Jack era aproape gata să mai tragă o altă rafală când auzi

sunetul unor arme automate. Se rostogoli în zăpada care începea să explodeze în jurul lui. Simţi cum un plumb incandescent trece pe deasupra lui.

Bucăţi din scoarţa copacilor începură să plutească în aer. O ramură de copac uriaşă trosni din cauza impactului scuturându-şi zăpada înainte de a se prăbuşi la pământ.

Jack se culcă la pământ şi luă puşca AK-47 târându-se către vârful dealului. Ridică arma cu mâna teafără şi ţinti cu atenţie. Dacă avea noroc ar putea doborî cel puţin cincizeci de soldaţi FSE înainte să fie atins.

Dar norocul nu era de partea lui.

Simţi un metal rece lipindu-i-se de ceafa. Involuntar începu să tremure.

— Începi să îmbătrâneşti, prietene, auzi Jack o voce.

Făcu o mişcare să se întoarcă.

— Te rog, rămâi în poziţia în care eşti, spuse calm vocea şi pune jucăria pe marginea drumului.

Jack îşi lăsă jos puşca AK-47.

— Şi acum, îl sfătui vocea, arunc-o în partea cealaltă a drumului cu putere.

Jack făcu ce i se spuse.

— Acum, foarte încet, ridică-te în picioare şi pune-ţi mâinile deasupra capului.

— Mâna mea dreaptă e ruptă, spuse Jack.

— Atunci du-ţi încet mâna stângă la cap.

Jack se ridică în picioare. Îşi puse mâna stângă la baza capului.

— Şi acum o să mă împuşti în spate, sau ce?

— Nu, nu, îl asigură vocea. Avem planuri mult mai interesante pentru tine.

— Avem? Adică noi? întrebă Jack.

— Da, noi, preşedintele Maximov, doctorul Hertz şi cu mine. Te poţi întoarce acum, dacă vrei, replică vocea.

Jack se întoarse cu faţa la atacator. Se uită drept în ochii lui şi îl recunoscu pe lacheul blond şi musculos cunoscut sub numele de Vesensky.

— Igor, spuse Jack zâmbind. Ar fi trebuit să te recunosc după duhoare.

— Bun venit, căpitane Keenan, spuse Vesensky zâmbind sfios.

— Mergem pe jos? întrebă Jack.

— Eu sigur merg pe jos, spuse Vesensky. Cât despre tine, cred că mai de grabă vei merge de-a dura.

Vesensky îndreptă arma cu patul către Jack şi îl lovi exact în frunte trimiţându-l pe Justiţiar la pământ în genunchi.

Vesensky ridică piciorul drept şi îl lovi pe Jack exact între picioare. Keenan se rostogoli şi începu să vomite.

— Da, spuse Vesensky, asta este poziţia perfectă. Îţi mulţumesc că eşti atât de cooperant.

Vesensky îi dădu lui Jack o lovitură cu piciorul trimiţându-l de-a rostogolul pe drumul care cobora dealul. Blondul îl urmări pe Keenan gemând şi vomitând pe o distanţă de aproape treizeci de metri.

Apoi ridică puşca AK-47 a lui Jack şi RPG-ul şi îl urmă încet.

Ajunse lângă el şi spuse:

— Haide, căpitane. Nu putem să-l lăsăm pe preşedinte să te aştepte.

Îi dădu lui Jack o altă lovitură iar acesta începu să se rostogolească din nou, fiecare mişcare provocându-i din ce în ce mai multă durere în mâna deja ruptă.

— De fapt, spuse Vesensky încercând să pornească o conversaţie, aşteptam mai mulţi din oamenii tăi. Şi mult mai repede. Dar presupun că ajunge şi atât. Hai mai repede, căpitane Keenan. Cred că nu vrei să pierzi petrecerea pe care o avem în onoarea ta, nu-i aşa?

20

Cele două jeepuri mergeau pe drumul îngheţat. În jeepul din spate Mamudi aflat la volan era palid.

— Nu e *corect,* spuse el.

— Jack ştie ce face, spuse Chan.

— Asta nu înseamnă că e corect. S-a întors ca să se sinucidă. Nu face altceva decât să se sinucidă.

— În anumite culturi, îi aminti Chan lui Mamudi, asta este o mare onoare. Ar trebui să ştii asta, Freddie.

— La dracu', spuse Mamudi claxonând şi făcând semn cu farurile. Noi suntem americani.

Kinsky, care conducea jeepul din faţă avându-l pe Kramm alături, văzu semnul făcut cu farurile şi opri.

Cel de-al doilea jeep opri şi el.

— Ce se întâmplă? întrebă Kinsky.

— Nu putem face asta, strigă Mamudi.

— Dar i-am promis lui Jack, replică Kinsky.

— Promisiunea noastră nu face decât să-l omoare. La fel ca şi pe Jon, spuse Mamudi arătând către scaunele din spate ale jeepului lui Kinsky.

Kinsky lăsă capul în jos şi oftă. Apoi se întoarse încet către Kramm care îi zâmbi.

— Nu e nici o problemă, ajung singur acasă, spuse Kramm. O să fac slujba de înmormântare mâine dimineaţă. În felul ăsta aţi putea ajunge toţi la timp.

— Mulţumesc, doctore, spuse Kinsky coborând din jeep şi urcând în scaunele din spate ale celuilalt vehicul.

Kramm coborî de pe scaunul de lângă ofer şi ocoli maşina pentru a ajunge la volan. Zâmbi la cei trei şi spuse:

— Vreau să vă văd mâine dimineaţă la slujbă… pe toţi patru.

Acestea au fost singurele cuvinte pe care le-a spus înainte de a pleca ducând corpul neînsufleţit al lui Jon pe scaunul din spate.

— Bătrânul e un tip curajos, zise Kinsky urmărindu-l pe Kramm depărtându-se. OK! Hai să plecăm de aici. Freddie?

Mamudi dădu din cap şi făcu o întoarcere pe loc cu jeepul. Cei trei Justiţiari porneau în viteză îndreptându-se către complexul FSE şi către Jack Keenan.

*

Jack era ameţit total. Încercă să deschidă ochii, dar îşi dădu seama că era mult prea slăbit. Mâna lui ruptă palpita din cauza durerii. Testiculele îl dureau îngrozitor şi erau umflate, încercă să iasă din starea de inconştienţă dar constată că trupul nu-l ajuta deloc. Tot ce vroia era să doarmă. Să plutească într-un somn adânc. Şi dacă avea noroc, să moară în acest somn.

Simţi cum un val de apă rece îl loveşte peste faţă.

Scuturându-se, deschise ochii.

În faţa lui stăteau Igor Vesensky, preşedintele Evgheni Maximov şi un al treilea bărbat.

— Căpitane Keenan, spuse Maximov radiind, în sfârşit ne întâlnim faţă în faţă. Sunt copleşit.

— Şi eu, spuse Jack zâmbind. Doar că eu îmi ascund mai bine sentimentele.

Jack stătea pe un pat aflat în mijlocul unei camere mici. Pereţii erau goi, singurul lucru pe care putea vedea fiind o fereastră din geam armat aflată undeva sus pe un perete.

— Voi, ăştia de la KGB, aţi fost întotdeauna tari la decoraţiuni interioare, spuse Jack zâmbind.

Jack arătă cu capul către cel de-al treilea bărbat, un tip scund cu nişte buze groase care avea la ochi o pereche de ochelari tip fund de sticlă de şampanie.

— Şi cine e dihorul ăsta?

— El este prietenul nostru, doctor Hertz, spuse Maximov prietenos. Cred că ai întâlnit până acum câteva din rezultatele experimentelor lui.

Keenan afişă o faţă plină de veneraţie.

— *Tu* eşti geniul care a creat acele specimene de soldaţi ai viitorului?

Hertz radia de fericire.

— Da, eu sunt.

— Ce s-a întâmplat? replică Jack. Nu te-a lăsat mă-ta să ai niciodată un animal în casă?

Hertz se enervă.

Jack îl văzu nervos şi se hotărî să continue.

— Doamne, doctore! Tipii ăştia au nevoie de o zgardă antipurici. Nu te-a învăţat niciodată tatăl tău să ai grijă de animale? A, îmi pare rău, am uitat. Tatăl tău a fost un animal, nu-i aşa? Era un împuţit de nazist, nu?

Faţa micuţului se înroşi.

— Nu-i da atenţie, doctore Hertz, spuse Maximov. În ţara lui asta se numeşte bravadă.

— Nu, zise Jack. Se numeşte prostie. Dar, ce dracu', din moment ce maimuţa ta pe nume Igor, aici de faţă, susţine că petrecerea e în cinstea mea, m-am gândit că poate fac şi eu vreo şmecherie. Hai, nu mai vin odată fetiţele?

Maximov începu să se tragă de mustaţă.

— Mă dezamăgeşti, căpitane Keenan.

— Mă pricep mai bine la dame, spuse Jack oftând. OK, hai să trecem de asta. Mai bine spune-mi care e programul pentru seara asta.

— Nu vrei să ştii de ce este doctorul Hertz aici? întrebă Maximov.

— N-a putut să-şi facă rost de o parteneră?

Maximov începu să se enerveze.

— Nu eşti amuzant, căpitane Keenan.

— Trebuie să recunosc, spuse Jack, eşti un actor mult mai mare ca mine.

— Ce facem noi aici va schimba lumea, declară Hertz.

— Iar eu, dacă aş fi în locul tău, mi-aş schimba croitorul, buzatule, spuse Keenan. Şi dacă te face să te simţi mai bine, să ştii că m-am prins că aici vrei să faci o adevărată menajerie căreia să-i dai drumul în Europa. Aşa că dacă ai de gând să mă dai la Howlerii tăi, hai să terminăm odată. Sunt cam obosit. Igor, Faţă de Maimuţă, aşa cum am mai spus aici prezent, s-a hotărât să joace fotbal cu mine fără minge, iar eu am şi mâna ruptă. Apropo, am omorât mulţi de-ai voştri în noaptea asta? În afară de supersoldaţii voştri, vreau să spun. Ştiţi voi… ăia care fac nişte artificii frumoase la cap.

Hertz încercă să-l apuce pe Keenan de gât. Jack zâmbi.

— Încearcă numai, încă nu mi-am făcut norma pe ziua de azi.

Hertz se dădu imediat înapoi. Maximov se uită la Keenan. Ochii lui erau reci, inumani. Pentru prima dată de când se afla în cameră, Jack se simţi cu adevărat înfricoşat.

— Căpitane Keenan, spuse Maximov calm, nu avem intenţia de a te arunca între Howleri în starea în care te afli. Şi din moment ce nu vei părăsi această clădire în viaţă, permite-mi să mă laud puţin. Howlerii de care vorbeşti sunt numai unul din produsele geniului doctorului Hertz. Mai avem şi oameni a căror minte a luat-o razna din cauza unui gaz creat de doctorul Hertz, un gaz care îi transformă în adevăraţi nebuni. În câteva

săptămâni nici nu vor mai exista Howleri. Dar gazul va fi aruncat în ţările din Vest. Toţi vor înnebuni, căpitane Keenan şi se vor distruge unii pe alţii permiţându-mi mie şi oamenilor mei să intrăm în ţările lor şi să le capturăm fără să mai avem vreo grijă în legătură cu cetăţenii aflaţi acolo. De ce să risipim muniţie când singurul lucru pe care l-am putea face este să le dăm foc?

De pe faţa lui Jack dispăru orice culoare. Ar fi vrut să-l omoare pe Maximov. Să-i dea o replică puternică. Dar nu putea. Dacă ce spunea Maximov era adevărat şi avea toate motivele să creadă că era adevărat, conceptul de Europă liberă era deja un concept de domeniul trecutului trecut.

— Am crezut că vei fi impresionat, spuse Maximov. Acum nu avem destul de mult gaz, dar muncitorii noştri lucrează şi cam la sfârşitul lunii visele regelui vostru Shatterhand vor fi spulberate pentru totdeauna. Ce? Nu râzi? Nu ai simţul umorului? spuse Maximov deschizându-şi gura şi începând să râdă cu putere. Nu, căpitane Keenan, continuă Maximov calmându-se. Nu te-am adus aici ca să te dăm pradă Howlerilor. De fapt, sunt chiar dezamăgit. Contam ca şi prietenii tăi să fie aici cu tine. Oamenii mei au urmat două rânduri de urme ultima dată când au comunicat cu noi. Până la urmă, nu contează. Soarta ta va fi simbolică pentru tot ce îi aşteaptă pe prietenii tăi şi pe toţi aliaţii tăi.

Maximov zâmbi din nou către Jack.

— Ia să vedem, din câte îmi aduc aminte, ai o poreclă ciudată. Da, îmi aduc aminte, Crazy Jack, Jack Nebunul. Bine. De acum înainte, căpitane Keenan, aşa te va percepe şi lumea.

Vesensky scoase pistolul şi îl îndreptă către Jack. Zâmbi şi apoi făcu un semn către cele două ventilatoare din cameră. Cei trei indivizi începură să râdă şi ieşiră din încăpere închizând uşa după ei.

Jack stătea nemişcat pe pat. Se uită la fereastra din geam armat de deasupra lui.

Vesensky, Maximov şi Hertz apărură în camera de control din spatele geamului.

Vocea lui Maximov se auzi printr-un microfon din spatele geamului.

— Bucură-te de petrecere, căpitane Keenan. Va fi cu adevărat *zgomotoasă.*

Luminile din încăperea în care se afla Jack scăzură în intensitate.

Auzi un şuierat.

Se întoarse şi se uită la ventilatoare.

Un gaz galben ieşea din ele. Jack se ridică în picioare şi fu cuprins de panică.

— Aş fi preferat să te omor cu propriile mele mâini, spuse Maximov. Dar mi se pare mult mai interesant să te văd înnebunind şi omorându-te singur.

Jack se întoarse cu faţa la geam şi strigă:

— Asta nu va dovedi nimic, Maximov, spuse el începând să se înece. Să transformi un om sau douăzeci în Howleri e nimic, dar naţiuni întregi? Asta nu se poate face…

Simţurile începură să-l părăsească. Gazul îi invada nările şi îi umplea plămânii.

Simţi că se prăbuşeşte într-un abis.

— Asta se poate dovedi interesant, îl mai auzi pe Maximov spunând.

21

Corpul lui Jack se zvârcolea pe podea. Ochii erau fixaţi către lumina puternică de deasupra lui. Închise ochii şi imediat văzu mingii de foc care îl orbeau. Mâna dreaptă părea să explodeze de durere. Putea auzi cum i se scurge sângele prin vene. Auzea bătăile inimii ca pe un tun.

Gleznele îl dureau la nebunie iar şireturile îi tăiau carnea.

Trase puternic aer în plămâni. Urechile îi răsunau din cauza sunetului produs de respiraţie.

În frunte simţea o durere continuă. Creierul părea să crească în dimensiuni, încercând să iasă din cutia craniană.

Nările îl ardeau, copleşite de mirosul propriei transpiraţii, de mirosul propriului corp.

Jack gemu şi se zvârcoli pe jos.

De fiecare dată când un braţ sau un picior atingeau podeau un sunet de tunet îl asurzea.

— E foarte amuzant, se auzi o voce ca de dinozaur de undeva de deasupra.

— Şi ăsta e numai începutul procesului, interveni o altă voce cu un răsunet de tunet.

Ceva din mintea lui Jack intră în funcţiune. Era ciudat. Foarte ciudat. Gura i se deschise făcând ca falca să coboare cu un sunet puternic. Începu să râdă.

Sunetul care îi ieşea din gură nu suna deloc a râs. Era urletul unui mamut din perioada preistorică.

— E aproape de faza finală, se auziră zeii de sus.

Ultima urmă de calm pe care o mai avea îl făcu pe Jack să gândească. Dacă Tom Bee ar fi aici… Tom Bee, liderul spiritual al lui Jack. Dar acum el era mort. Mort şi dus din lumea asta. Dar nu cumva Jack urma să-l întâlnească? Nu se îndrepta Jack către o altă lume?

Luptându-se cu nebunia, Jack deschise ochii.

Lumina puternică îl orbi.

Începu să urle, apoi se chinui să respire.

— Gata, cred că a ajuns la faza finală, se auziră tunând zeii.

Dar ai cui zei? Nu ai lui Jack, desigur.

Jack se forţă să deschidă ochii. Încă o dată simţi cum retina îi ia foc din cauza luminii orbitoare, dar Jack se luptă să îi ţină

deschişi. Încetul cu încetul lumina scăzu în intensitate şi apăru o figură impunătoare.

— Tom? întrebă Jack.

— Da, Jack, răspunse umbra. Eu sunt.

Jack simţi cum îi creşte pulsul. Duse mâna în jos pentru a respinge durerea. Apoi reuşi să se ridice în picioare.

— Tom, spuse Jack oftând, am crezut că nu o să te mai văd niciodată.

— Cu cine vorbeşte? tunară cerurile.

— Delirează, nu-ţi face griji, se auziră monştrii de sus.

Jack îşi văzu prietenul ieşind din lumină, înalt şi cu părul negru până la umeri. Era Tom, nu mai încăpea nici o îndoială, dar nu Tom pe care îl cunoştea Jack, îmbrăcat ca un soldat. Era acel Tom aşa cum trebuia să fie, un lider spiritual, un şaman, un om mare în poporul lui.

— Mă dezamăgeşti, Jack, spuse Tom zâmbindu-i trist.

— De ce? Se joacă cu capul meu, replică Jack.

— Nu, spuse Tom. Tu eşti singurul care te joci.

— Ce? întrebă Jack.

— Îi laşi să te controleze, spuse Tom coborând din lumină direct pe podea alături de Jack.

În camera de control, Maximov, Vesensky şi Hertz se uitau nervoşi unul la celălalt, urmărindu-l pe Jack Keenan vorbind cu un perete.

— Nu ar fi trebuit să cedeze până acum? întrebă Maximov.

— Ia mai mult timp decât m-am aşteptat, admise Hertz. Dar acest proces nu a dat greş niciodată. Niciodată.

Jack se ridică în picioare.

— Ne e vina mea!

Tom nu mai spuse nimic. Puse mâna dreaptă pe umărul stâng al lui Jack.

— Nici nu am spus asta, Jack. Tot timpul ai fost înfierbântat. De fapt de cele mai multe ori te-ai purtat ca un zănatec.

Jack începu să râdă.

— Da, ce vrei, sunt pe jumătate irlandez. Hei, Tom, arăţi bine, chiar foarte bine.

— Sunt calm. Mă simt bine. Sunt împăcat cu mine.

Jack observă că mâna lui Tom era pe umărul lui.

— Hei, asta nu m-a durut!

— Asta pentru că nu ai vrut să te doară, zâmbi Tom. Nici nu aveai de ce.

Jack se simţi dintr-o dată relaxat.

— Nu, nu aveam nici un motiv.

Tom îl conduse pe Jack către pat.

— Stai jos, Jack. Stai şi gândeşte.

— Nu pot, se smiorcăi el.

— Poţi acum. Gândeşti, te concentrezi la tot ce îţi spun eu şi îmi dai răspunsuri. Tembelule, spuse Tom zâmbind din nou.

— Da, bine, cred că ai dreptate, spuse la rândul lui Jack.

— Jack, tu spui că aceşti oameni ţi-au făcut rău. Eu spun că nu ai dreptate. De fapt s-ar putea chiar să te fi ajutat, să te fi ajutat cum nu te-a ajutat nimeni până acum.

Jack se încruntă.

— Nu cred că înţeleg ce spui, Bee.

— Eu nu am fost un om religios, nu foarte, dar tot timpul am crezut într-o viaţă în armonie cu natura. Nici tu nu eşti foarte religios, dar cu toate astea ai scris cărţi despre fizica Noii Ere care sunt echivalente cu orice credinţă religioasă pe care o am de la poporul meu. Armonia este cuvântul de bază Jack. Armonia. Viaţa este un ciclu continuu. Este făcută dintr-o multitudine de lumi simultane. Fiecare posedă nenumărate existenţe. Nenumărate experienţe. Noi hotărâm pe care o recunoaştem în baza alegerilor pe care le facem.

— Mi-ai citit cărţile? spuse Jack clipind.

— Eu trăiesc cărţile tale, replică Tom Bee. Dar nu a venit încă vremea ca tu să te alături Oamenilor din Nori. Gândeşte-te la noua putere pe care ai dobândit-o. Nu este o slăbiciune. Este o forţă. Este un nou răsărit pentru tine. Poporul meu crede că sunt trei faze al răsăritului: Qoyanguptu, răsăritul purpuriu când forma omului este creată; Sikangunqua, lumina galbenă a răsăritului care dezvăluie respiraţia omului şi în cele din urmă Talawa. Răsăritul roşu al soarelui când omul stă drept şi se arată în toată măreţia creaţiei. Tu ai ajuns la cea de a treia fază Jack. Nu foarte mulţi ajung acolo. Cei care reuşesc se numesc profeţi.

— Eu nu sunt profet, pe mine mă *doare!* urlă Jack.

— Eşti tembel. Te doare acum?

— Păi… nu, spuse Jack clipind.

— Noi trăim pe mai multe niveluri, în mai multe lumi paralele, Jack. Viaţa şi moartea nu sunt două stadii diferite, ci un singur stadiu al unui infinit număr de alte stadii pe care le parcurge un

om până când ajunge la ultimul stadiu şi devine una cu Creatorul. Ai fi putut să mori acum câteva minute. Ai simţit şi tu asta. Te-a bucurat. Dar asta a fost o stare trecătoare. Renaşti chiar acum când stăm de vorbă. Au existat profeţii conform cărora lumea fiind pusă la încercare va întâlni calea Hopi, o cale care va aduce valuri de energie pozitivă în lume şi care va reinstaura echilibrul. Tu, un *kachada!*

— Ce dracului e un kachada?

— O faţă palidă, spuse Bee, omul alb a fost ales pentru a restabili echilibrul.

— Eu? întrebă Jack, uitând că este singur în cameră.

— Tot ce ai absorbit în sistemul tău este făcut de om. Poţi lupta împotriva lui cu inima şi cu sufletul. Sunt nouă lumi în care există un om, Jack. Am trăit trei în trecut. Una o trăim acum. Tu trebuie să duci oamenii către lumea următoare, Jack, lumea trebuie să treacă prin toate înainte de a ne uni cu Taiowa, Creatorul. Armonia, Jack. Armonia e cheia. Ai încredere în simţurile tale. Acum sunt mai puternice ca oricând. Ai încredere în puterea ta. Capacităţile tale fizice s-au extins. Ai încredere în inima ta, e mult mai puternică ca oricând. Şi ai încredere în mintea ta, mintea ta are acum controlul *total.*

Jack clipi, durerea din corp dispărându-i în totalitate.

— Da.

— Şi Jack, adăugă Tom Bee, termină cu tâmpeala de muiere lovită şi rupe-i la mistrucei pe cei din FSE!

— S-a făcut, Bee! spuse Jack râzând.

— Bine! replică Bee zâmbind, arătând dintr-o dată ca veteranul din Vietnam pe care îl cunoscuse Jack în prima misiune. Dacă dai greş am să te ţin numai în şuturi pentru totdeauna.

Jack urmări uimit cum forma lui Tom Bee pluteşte către lumina strălucitoare de deasupra şi dispare.

Jack trase puternic aer în piept.

— S-a făcut, frate, şopti el.

Îşi ridică mâna stângă şi se frecă la ochi. Nu mai simţea nici un fel de durere. Se simţea mai puternic. Se simţea plin de forţă. Se simţea mult mai legat de lume, de lumea reală, nu de cea pregătită de FSE.

Se uită la mâna dreaptă, încă prinsă cu aţele.

— Nu mai servesc la nimic, spuse el zâmbind batjocoritor.

Folosindu-se de mâna stângă scoase atelele. Se uită la mâna

dreaptă. O mişcă încet.

— Ei bine, corpule, fă-ţi treaba, spuse el cu ochii strălucind ca ai unui nebun.

Dintr-o dată braţul drept se vindecă.

Auzi trei voci vibrând puternic deasupra lui. Îşi îndreptă privirea către fereastra din geam armat. Maximov. Vesensky. Şi Hertz. Le mirosea transpiraţia. Le simţea frica.

Maximov se întoarse către Hertz.

— Ce mama dracului se întâmplă?

Hertz se uită către Jack.

— Nu ştiu. Gazul nu a calmat niciodată pe nimeni.

— Ochii lui, şopti Vesensky. Are ochi de lup!

Jack zâmbi la cei trei.

— Bună, băieţi! Mulţumesc pentru îngrijirea acordată! Mă simt mult mai bine acum. Mult mai bine decât m-am simţit ani întregi.

Jack le arătă dinţii.

— Mulţumiri speciale sunt adresate doctorului Hertz. Fiţi atenţi! Iată ce a produs noua voastră lume.

Jack se ghemui. Maximov şi Vesensky se dădură în spate către uşa camerei de observaţie. Hertz rămase pe scaun.

— E nebun, vă spun eu.

— Da, foarte nebun, spuse Jack sărind ca un arc.

Îşi strânse pumnii şi pătrunse cu ei prin geamul securizat. Vesensky şi Maximov o luară la fugă. Hertz stătea în scaunul de pluş acoperindu-şi faţa.

Jack îl apucă pe micuţ de gât, de la gură scurgându-i-se câteva picături de salivă.

— Nebunia este un lucru ciudat, doctore. Unii nu pot să se descurce cu ea. Alţii *profită* de ea. La revedere, rahat împuţit ce eşti! Asta e pentru Little Jon.

Jack ridică mâna stângă şi cu o lovitură de karate îl lovi pe micuţ în stomac. Jack scoase mâna ţinând în ea intestinele doctorului.

Îl lăsă pe Hertz să cadă pe podea.

Se uită la tabloul de comandă. Butoane. Manete. Tot felul de aparate de măsură. Luă un scaun şi plin de furie îl aruncă în aparatele delicate. Prima dată nu ieşiră decât câteva scântei apoi izbucniră flăcările care distruseră întreg zidul. În câteva secunde tot panoul de comandă era acoperit cu fum.

Jack începu să râdă.

Râsetul lui devenea din ce în ce mai tare până când…

Un urlet străbătu complexul.

La marginea complexului Mamudi, Kinsky şi Chan, acum pe jos, îngheţară.

— Ce dracului a fost asta? întrebă Kinsky.

— Fie cel mai mare Howler care l-au produs până acum, replică Chan, fie un Tyrannosaurus Rex.

— Să mergem, spuse Mamudi văzându-i pe soldaţii FSE alergând prin complex. Ceva se întâmplă şi cred că e cel mai bun moment să ne strecurăm.

22

Jack ieşi pe coridor, picioarele lui parcă plutind prin aer. Se opri şi adulmecă. Un paznic. După colţ. Jack încetini ritmul. Nu numai că îi putea simţi mirosul, îi putea simţi prezenţa. Se târî pe hol. Ajungând la colţ se opri şi aşteptă.

Îi putea auzi răsuflarea. Zâmbi şi duse mâna după colţ, prinzându-l de picioare.

Jack îl apucă de gât şi îl ţinu suspendat în aer. Îi luă puşca AK-47.

— Două întrebări, şopti el.

Soldatul speriat dădu din cap.

— Unu, ştii unde sunt ţinuţi sătenii?

Soldatul dădu din cap în semn că da.

— Doi, ştii unde este ţinut restul de gaz?

Soldatul încuviinţă pentru a doua oară.

— Bun, zise Jack, lăsându-l jos. Prima dată mă duc la săteni. Dacă faci vreo mişcare pe care eu să o consider neplăcută, te fac arşice.

Paznicul mergea încet pe hol în faţa lui Jack. În spatele lor un infern de flăcări distrugea încet întreg laboratorul.

Maximov alerga prin complex cu Vesensky pe urmele lui.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, preşedinte Maximov, spuse Vesensky. Keenan nu e om, e diavolul în persoană.

O explozie îi aruncă la pământ.

Amândoi se uitară în spate. Toate clădirile în care se făceau experimentele explodaseră. Flăcările se ridicau la cincizeci de metri în aer.

— Dacă e diavolul, spuse Maximov, atunci uite şi iadul lui.

În partea opusă a complexului, Mamudi, Kinsky şi Chan alergau pe asfalt. Un pluton de doisprezece soldaţi FSE apăru în faţa lor. Justiţiarii plini de furie continuară să atace făcându-i sită pe cei doisprezece cu plumb înroşit.

Soldaţii căzură.

Justiţiarii continuau să fugă, trăgând în orice mişca.

Chan văzu infernul din faţa lor.

— Sper că nu am ajuns prea târziu!

— La naiba, spuse Kinsky, un pic de foc nu l-a doborât niciodată pe Jack. Poate chiar l-a enervat mai rău.

Gloanţele Justiţiarilor îi loveau pe soldaţii FSE care alergau prin complex încercând să afle ce se întâmplă. Maximov auzi rafalele.

— Keenan ne-a înşelat! Justiţiarii sunt în bază! Howlerii! strigă el. Daţi drumul Howlerilor!

— Dar, preşedinte Maximov, îl imploră parcă Vesensky, nu mai avem decât vreo douăzeci. Nu am mai făcut alţii şi...

— Am spus, dă drumul Howlerilor! strigă Maximov. Vesensky se supuse. Maximov se uită în jurul lui. O clădire era în flăcări. Probabil că şi savantul lui era demult scrum. Un nebun care umbla în libertate... Justiţiarii prin preajmă... Se întoarse către elicopter şi încercă să scape cu viaţă.

În interiorul buncărului aflat aproape de pista de aterizare Jack dădu cu piciorul într-o uşă. Treizeci de săteni priveau speriaţi.

— OK! strigă el făcând semn cu puşca şi ţinându-l pe soldatul FSE cu mâna cealaltă. Sunteţi liberi! Plecaţi de aici! Camioanele cu care aţi venit sunt chiar aici. Luaţi-le şi plecaţi mai repede.

— Cine eşti tu? întrebă unul dintre ei.

— *Crazy* Jack Keenan! spuse el zâmbind.

— Kennaczewski? întrebă din nou omul minunându-se.

— Bineînţeles! Acum plecaţi!

Oamenii ieşiră din buncăr urlând.

Jack îl luă din nou pe soldat de gât.

— Acum cred că îmi vei arăta unde e restul de gaz?

— Da, spuse soldatul sufocându-se. Pe aici! Pe aici!

Afară Maximov continua să fugă spre elicopter. Dintr-o dată în calea lui apăru o mulţime exaltată. Sătenii! Maximov îngheţă. Sătenii îl văzură.

Maximov îşi scoase pistolul.

— Înapoi! îi avertiză el. Daţi-vă înapoi sau vă împuşc. Sătenii se opriră. Se apropiau încet de preşedinte, amintindu-şi de cei dragi care putrezeau acum în mormânt.

— Vă daţi seama cine sunt? Sunt conducătorul vostru! Preşedintele Evgheni Maximov.

Sătenii se opriră pentru o clipă. Feţele lor erau dure. În acelaşi ritm toţi cei treizeci începură să alerge către el.

— Dar-ar dracii! şuieră Maximov luând-o la fugă în direcţia opusă.

Un soldat FSE trecu cu un jeep pe lângă el. Maximov sări pe

scaunul din spate.

— Dă-i viteză, tembelule! strigă el. Condu ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta.

Soldatul dădu din cap şi acceleră întorcând jeepul. Jeepul lui Maximov se îndrepta către ieşirea din tabără. Sătenii urlând sălbatic se suiră în camioane şi porniră după Maximov.

— Mai repede! Condu mai repede! strigă Maximov.

Cei trei Justiţiari îşi continuau atacul sângeros prin tabără doborându-i pe toţi soldaţii FSE pe care îi întâlneau.

Dintr-o dată în jurul lor încetă orice fel de mişcare. Trupele FSE se retrăgeau înspre barăci călcându-se în picioare.

— Ce dracului? întrebă Kinsky.

— Poate că i-am speriat, gândi Mamudi cu voce tare.

— Nimeni nu se sperie chiar aşa de noi, spuse Chan.

— Cum stăm cu muniţia? întrebă Kinsky.

— Prost, replică Mamudi. Dar avem destulă înjur. Mamudi se întinse pentru a lua un încărcător de la un soldat FSE doborât. Îngheţă la jumătatea mişcării. Se uită dincolo de soldat. La nici şase metri erau vreo douăzeci şi patru de Howleri. Howlerii începură să rânjească la cei trei. Zâmbetele lor păreau să spună că se vor distra.

23

Chan, Mamudi şi Kinsky stăteau cu faţa la Howlerii care îşi lingeau buzele.

— Pentru a cita din Sun Ţî, spuse Chan, suntem în rahat până în gât.

— Sunt de acord, spuse Mamudi aruncându-şi arma. Eu nu mai am gloanţe.

— Cred că eu mai am jumătate de încărcător, spuse Kinsky.

— Eu mai am cel mult patru încărcături, spuse Chan.

Mamudi scoase cuţitul.

— Atunci, băieţi…

— Da, zise Kinsky şi noi simţim la fel.

— Cel puţin murim în luptă, continuă Chan.

— Da, ne luptăm cu fraţii mai mici ai lui Big Foot, zise zâmbind Kinsky. Ce porcărie!

Trase o rafală către Howleri ţintind la capete. Chan se lăsă în genunchi şi trase patru încărcături rapide care îşi găsiră cu siguranţă ţinta în punctul vital.

Când fumul se ridică doisprezece Howleri erau la pământ restul fiind în picioare cu gurile pline de bale şi cu foc în ochi.

Howlerii scoaseră un urlet şi îi atacară pe cei trei.

Toţi îşi scoaseră cuţitele. Chan se aşează într-o poziţie de arte marţiale.

— Ne-am ars! şopti Kinsky.

Howlerii veneau în viteză către cei trei.

Kinsky, Chan şi Mamudi se concentrară, fiecare muşchi din corpul lor fiind întins la maximum.

— Cu siguranţă suntem arşi! fu de acord Kinsky.

Cei trei se feriră în acelaşi timp către dreapta. În stânga lor o fereastră de la baracă sări ţăndări. Ceva sări prin aer arătând ca un adevărat avion.

— Jack! exclamă Mamudi.

Crazy Jack Keenan ateriză cu o bufnitură, picioarele parcă lipindu-i-se de pământ. Se lăsă în jos arătând ca un luptător de sumo cu părul roşcat.

— Jack! îl avertiză Chan. Tipii ăştia sunt nebuni. Pleacă de acolo.

— Nu e decât un singur *nebun* aici, replică Jack. Şi cred că o să

afle asta.

Howlerii se opriră. Jack lăsă capul în jos şi îi atacă. Kinsky începu să zâmbească.

— Bun venit la Liga Naţională de Fotbal American din Zona Crepusculară! murmură el.

Jack îl lovi pe un Howler exact în stomac trimiţându-i pe ceilalţi în spate. Apoi îl apucă pe cel doborât de cap cu mâinile goale şi strânse… cu putere. Ţeasta crăpă.

Jack sări în picioare şi îşi roti mâna ca o macetă lovindu-l pe celălalt cobai uman în cap.

— Iisuse! spuse Kinsky, gura lui formând un „O”. Nu l-am văzut niciodată luptând aşa!

— E nebun! concluzionă Mamudi. Chiar şi pentru Jack e prea nebun!

Jack îl luă pe cel mai mare dintre Howleri şi folosindu-l pe post de bâtă începu să-l rotească zdrobindu-le capetele celorlalţi.

— Hercule a luat-o razna, spuse Kinsky dând din cap. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

— Ba ar trebui să crezi! spuse Mamudi încruntându-se.

Jack continua să-l rotească pe Howler ţinându-l de picior.

Capul deja distrus al Howlerului continua să le zdrobească ţestele celorlalţi. Jack era neobosit. Mult timp după ce ultimul Howler murise continuă să învârtă corpul deja tăcut bucăţi.

După un minut şi ceva încă îşi mai rotea corpul după care îi dădu drumul Howlerului care zbură prin aer vreo zece metri.

Cu o fascinaţie morbidă urmări corpul cum aterizează pe pământ.

— Frumoasă treabă, Godzilla! spuse Kinsky ridicându-se. Acum să mergem… mai sunt soldaţi FSE aici care să ne ardă.

Jack nu se mişcă. Stătea deasupra corpurilor distruse ale Howlerilor. Răsufla puternic. Îşi ridică capul către cer şi începu să urle.

— O, Doamne, zise Kinsky. L-au luat pe Jack.

— Nu, spuse Chan. El nu e Jack.

— Jack s-a *dus,* conchise Mamudi.

Chan se aplecă şi ridică o puşcă AK-47 de la un soldat FSE mort.

— Ce dracu’ vrei să faci? întrebă Kinsky.

— Singurul lucru care mai poate fi făcut, spuse Chan ridicându-şi puşca spre capul lui Jack.

Din ochi începură să-i curgă lacrimi.

Mamudi îşi scoase ochiul de sticlă.
— La revedere, Jack, şopti Chan.

24

Chan intenţiona să apese pe trăgaci.

Jack se opri din urlat brusc şi se întoarse cu faţa la el.

— Hei, Buddha, îl avertiză el, să nu-ţi tremure mâna!

Deja era prea târziu, Chan trăsese. O rafală de AK-47 zbură prin aer. Jack o *simţi* venind şi se rostogoli aterizând în picioare cu braţele desfăcute.

— Ta-taa!

Cei trei Justiţiari se uitară la el. Jack ridică din umeri.

— Sunt acelaşi, pe bune!

— Nu au folosit chimicalele pe tine? întrebă Mamudi.

— Ba da, răspunse Jack, stând la distanţă. Rahaturi pentru un război chimic. Trebuiau să-mi ardă creierul. Aproape mi l-au ars. Apoi Tom…

— Tom? spuse Kinsky uitându-se nervos la Chan.

— Da, Tom Bee, continuă Jack.

— Tom a murit, Jack, spuse Mamudi.

— În acest nivel al existenţei, da, spuse Jack. Dar în celălalt plan sau în celelalte planuri? E în viaţă şi să ştii că a fost mai bine să vorbesc cu el de acolo decât să vorbesc cu el de aici.

— A luat-o prin „salată”, şopti Kinsky în colţul gurii.

— Oricum, continuă Jack, Tom mi-a spus că eu le permit rataţilor să pună stăpânire pe mintea mea. Mi-a arătat cum să scurtcircuitez efortul.

— Şi cum s-a întâmplat asta? întrebă Kinsky râzând de Jack care părea că a luat-o rău de tot razna.

— Folosind drogul în favoarea mea. Direcţionându-l într-o altă parte a corpului meu care ar fi avut nevoie de ceva combustibil… partea spirituală. Mi-a deschis ochii, băieţi! Mi-a spus cum să mă împac cu lumea şi cum să fiu în armonie cu elementele. Aşa că iată-mă… mai nebun ca niciodată şi gata să le-o tragem nenorociţilor.

Mamudi se uită la cei doi prieteni.

— Ar *putea* spune adevărul, spuse Mamudi.

Jack merse către o clădire care era ascunsă în întuneric şi se sprijini de o grindă de lemn.

— Cum vreţi voi, spuse Jack dând din umeri. Eu sunt împăcat cu mine.

— E nebun de legat, zise Kinsky. Ar putea s-o ia razna în orice clipă.

— Nu, băieţi, veni o voce din spatele lor. Voi o să o luaţi, dar nu razna! Pune puşca jos, ochi lipiţi!

Buddha Chan tăcu o grimasă şi lăsă puşca jos.

— Jack ne-a trădat! spuse Chan. Nu-mi vine să cred.

— Întoarceţi-vă pentru a vedea cine vă omoară.

Cei trei se întoarseră şi îl văzură pe Igor Vesensky.

— Nu ştiu cum aţi reuşit-o, voi Justiţiarii, dar aţi distrus un an de muncă excelentă. Aţi dat înapoi planurile FSE, dar nu ne veţi opri niciodată.

Apoi schiţă un zâmbet diavolesc.

— Pregătiţi-vă să muriţi!

Un sunet puternic se auzi din spatele Justiţiarilor.

— Hei, Igor?

Vesensky se uită în sus. Crazy Jack Keenan ţinea în mână o grindă de lemn ca şi cum ar fi fost o suliţă.

— La revedere, Igor!

Jack aruncă grinda. Cei trei Justiţiari se aruncară la pământ chiar când proiectilul vâjâi pe deasupra capetelor lor.

Vesensky nu mai apucă să scoată nici un sunet când grinda de lemn îi intră în piept, îi străpunse inima şi alunecă la zece metri de el pe asfalt.

Corpul i se prăbuşi la pământ.

— Iisuse, Jack, exclamă Kinsky. Cum…?

— Armonie, spuse Jack. Vreţi o dovadă?

Îşi mişcă mâna.

— A fost ruptă, nu-i aşa?

Cei trei se uitau la Jack miraţi. Un vânt se porni dintr-o dată care sună chiar ca o melodie la un moment dat. Aproape că sunetele vântului formau o voce.

„Aveţi încredere în voi”, părea că spune vântul, „aveţi încredere în *sentimentele* voastre.”

— Mulţumesc, Tom, strigă Jack.

— Ai auzit asta? întrebă Mamudi.

— Nu, dar tu? întrebă Chan.

— N-am auzit nimic, spuse Kinsky.

— S-o ştergem de aici, murmură Mamudi luând o armă de la un soldat doborât.

— Jack?

Linişte.

Cei trei se uitară în sus. Jack nu mai era.

— Începe să mă sperie locul ăsta, spuse Kinsky.

— Nici pe mine nu mă lasă rece, adăugă Chan.

Brusc o uşă se deschise undeva în stânga lor.

Jack ieşi de acolo având în mâini două canistre.

— Ce sunt astea? întrebă Kinsky.

— Resturi experimentale, spuse Jack radiind.

Un sunet puternic se auzi din spatele lor. Soldaţii FSE care mai erau în viaţă, recăpătându-şi curajul, ieşeau din barăci.

— E timpul să plecăm, spuse Jack.

— Nu o să scăpăm niciodată în viaţă de aici, declară Chan.

— Buddha, spuse Jack. Sunt foarte dezamăgit de tine.

— De ce?

Jack se întoarse către Kinsky.

— Hei, aviatorule, mai ai aripile cu tine?

— Ştii prea bine!

— Atunci să mergem! Puţin mai încolo e un elicopter care ne aşteaptă exact pe noi. Chan, Mamudi, luaţi câteva arme pe drum. Trebuie să le arătăm rahaţilor de aici cum trebuie să lupţi de fapt!

Chan şi Mamudi zâmbind uşor o luară la fugă alături de Jack şi Kinsky.

Cei patru ajunseră înaintea trupelor FSE la elicopter.

Jack aruncă canistrele în spate şi luă una dintre puştile AK-47 de la Mamudi. Toţi se urcară în elicopter.

— Cum pornesc eu rahatul ăsta? întrebă Kinsky.

— Are combustibil şi e gata de plecare, replică Jack.

— Nu-mi spune, zise Kinsky nervos, eşti în armonie cu elicopterul?

— Nu, răspunse Jack trăgând în soldaţii FSE, am vorbit cu pilotul pe… patul lui de moarte.

Kinsky porni motoarele elicopterului. Trupele FSE care înaintau începură să tragă.

Din elicopterul care se ridica de la sol Justiţiarii răspunseră cu rafale nebuneşti.

— Trageţi la cap, zâmbi Jack.

— De ce? întrebă Chan.

— Ca să ne distrăm, spuse Jack rânjind ca un animal sălbatic.

Praful ridicat de elicopter îi forţă pe soldaţii FSE să se retragă pentru o clipă.

Cei trei Justiţiari continuau să tragă în trupele FSE aflate în

haos.

Kinsky se lupta cu manşa elicopterului.

— Cred că suntem puţin cam grei, murmură el, sunt de vină canistrele.

Jack dădu din cap.

— Nu e nici o problemă.

Se întoarse către Chan în timp ce elicopterul se rotea pe deasupra capetelor soldaţilor FSE.

— Buddha, încă mai eşti cel mai bun ţintaş?

— Ştii bine, răspunse Chan.

— Verificam şi eu. Canistrele… le arunc. Vreau să aştepţi până când sunt deasupra rahaţilor şi după aia să tragi. O să le arunc una câte una.

— Nu-mi face nici o favoare! spuse Chan.

— Nici nu am de gând, spuse Jack dând din umeri. Mizeriile astea sunt destul de grele.

Jack se uită la terenul de sub ei.

— Curentul produs de elice ar trebui să ne ferească de gaz.

Kinsky se chinui în continuare cu manşa elicopterului încercând în van să-l ridice, dar din cauza canistrelor nu putea lua înălţime.

— Gata? întrebă Jack.

— Gata! replică Chan.

Jack aruncă prima canistră. Chan o urmări cu privirea. Când ajunse la şase metri deasupra soldaţilor FSE, trase.

Canistra în formă de bombă se umplu de găuri. Un gaz de culoarea urinei începu să se scurgă în jos din cauza curentului provocat de elice.

— Încă una, Buddha, strigă Jack aruncând cea de-a doua canistră. A venit momentul ca oamenii lui Maximov să facă şi ei o petrecere. Şi va fi una de *groază.*

Chan trase aer în piept şi sparse canistra cu câteva rafale.

Elicopterul se ridică acum uşor spre cer.

Justiţiarii se uitau în jos către complex. Trupele FSE erau cuprinse de o ceaţă galbenă care le intra pe nări.

— Fiţi atenţi la asta! spuse Jack.

Kinsky se roti cu elicopterul în zonă, timp în care gazul intra pe nările soldaţilor ajungând în cele din urmă la creier.

Trupele FSE încetară să mai tragă asupra Justiţiarilor.

Stăteau nemişcaţi la sol cu ochii închişi.

La nici trei minute soldaţii FSE se măcelăreau unii pe alţii.

Jack începu să râdă. Îşi lăsă capul pe spate şi uitându-se la cerul de deasupra începu să urle.

Cei trei se cutremurară.

Jack se opri dintr-o dată.

— Hei, ce dracu s-a întâmplat cu umorul vostru? În plus e un mod de a mai dezamorsa tensiunea.

Jack stătea în linişte. Se uita la cei trei.

— De ce nu încercaţi? Doar o dată? Dacă nu pentru mine care, apropo, am trecut prin atâtea să vă salvez pielea, atunci măcar pentru… Tom Bee.

— Tom e mort, spuse Kinsky.

— L-ai auzit azi noapte? întrebă Jack.

— Nu, spuse Kinsky calm.

— Chan? întrebă Jack.

— Am auzit vântul, spuse Chan.

— Freddie, un om plin de spirit ca tine cu siguranţă…

— Nu am auzit nimic.

— OK, OK, dădu din umeri Jack. Din partea mea puteţi să nu urlaţi. Nu vă arătaţi sentimentele. Dar trebuie să vă spun ce am vorbit cu Tom azi noapte când mi-a spus că ne dă numai şuturi în cur dacă nu ne adunăm şi nu intrăm în armonie cu lumea. Nu ştiu ce credeţi voi, dar mie îmi vine să *urlu.*

Elicopterul zbura prin aerul nopţii.

Din interior se auzeau urlând patru voci diferite.

25

Elicopterul zbura acum prin cerul care începea să se lumineze. Nu mai ningea. Norii începeau să dispară. Un soare de culoarea portocalie începea să-şi facă apariţia.

Mamudi se uită în jos.

— Cred că jos avem o cursă pe cinste! spuse el.

Un jeep gonea pe stradă urmărit de trei camioane.

Chan îşi puse ochelarii la ochi.

— Aşa e, Freddie. E un jeep FSE. Doi oameni înăuntru. Se pare că în camioane sunt sătenii.

— Vrei să cobor şi să le dau o mână de ajutor sătenilor? întrebă Kinsky zâmbind.

— Ar putea fi interesant, spuse Chan gândind cu voce tare.

— Doar un zbor razant ca să întoarcem jeepul cu roţile în sus.

— Tu ce spui, Jack? întrebă Mamudi întorcându-se cu faţa la Keenan.

Căpitanul Keenan stătea cu capul plecat şi cu ochii închişi în partea din spate a elicopterului.

Faţa lui nu mai avea culoare.

— Jack? repetă Mamudi.

Keenan nu răspunse. Faţa îi era plină de sudoare. Avea respiraţia îngreunată.

Inima îi bătea cu putere.

Mintea îi era inundată de amintiri, de sentimente.

Îşi simţi soţia şi copilul alături de el. Erau aşa de aproape încât îi putea atinge. Ştia că în ciuda abisului creat în lume de ultimul război, vor fi la un moment dat *undeva* împreună. În clipa asta, undeva într-o lume trecută sunt încă o familie. Chiar în acea clipă trecu în alt nivel al existenţei.

Aerul răsăritului îi intră pe nări şi apoi în plămâni având un parfum dulce. Putea simţi fiecare strop de zăpadă topită care se evapora şi era purtată de vânt.

Putea auzi cum frunzele îngraşă pământul. Putea auzi cum primăvara începe să se întoarcă pe pământ.

Putea simţi umezeala în aer care era la fel de dulce ca şi mierea.

Putea *simţi* prezenţa unei noi vieţi care lua fiinţă, a unei noi lumi care se lupta să se nască. Putea simţi speranţele a milioane

de oameni împrăştiaţi în toată lumea.

Mamudi se întoarse către Kinsky.

— Lasă jeepul în seama localnicilor, spuse el. Jack nu se simte bine.

Jack continuă să se bucure de lumea din jurul lui. Simţi dragostea prietenilor lui. Trecut, prezent, viitor. Simţi pierderea celor la care ţinea. Simţi mânia pe care o avea faţă de duşmani. Simţi resentimentele faţă de maşinile de ucis birocratice care au împins lumea într-un abis din care ar putea să nu mai iasă niciodată.

Şi mai mult ca orice simţi hotărârea.

Va fi cel care va sta la baza renaşterii.

Simţea asta.

Ştia asta.

Se bucură de asta.

— Nu am nimic, spuse Jack. Doar că o să-mi ia ceva timp până când mă voi obişnui cu noua mea minte.

Chan şi Mamudi schimbară nişte priviri îngrijorate.

— OK, vechea mea minte, dar puţin schimbată, surâse Jack. Asta vă mai linişteşte?

Chan şi Mamudi îi oferiră nişte zâmbete false. Jack va avea nevoie de tratament imediat ce vor ajunge în Anglia. Jack le văzu feţele, le simţi gândurile şi zâmbi la ei părinteşte. Nu înţelegeau. Poate că într-o zi o vor face.

— Dă-i bice, Kinsky, şopti Jack. Trebuie să ajungem la o înmormântare.

Mamudi şi Chan nu spuseră nimic.

Kinsky dădu din cap şi îndreptă elicopterul către casa lui Kramm.

— Se face, Jack!

Jack îşi aplecă capul şi închise ochii. În mintea lui apăru Little Jon care zâmbea. Băiatul se întoarse şi porni pe calea luminată care ducea către un deal. În vârful dealului era cineva cu părul negru şi lung. Jon va fi în siguranţă în această lume, surâse Jack. Jon va fi protejat.

Dar Jack nu trecuse în lumea aceea încă. Încă mai trebuia să se lupte cu realităţile acestei lumi. Strânse din fălci în timp ce Jon dispărea din visul lui.

— Vei fi răzbunat, puştiule, şopti Jack. Vei fi răzbunat.

Elicopterul trecea peste ramurile scheletice ale copacilor şi se îndrepta direct către soare.

CUPRINS

Partea I.....3
1.....4
2.....11
3.....16
4.....24
5.....29
6.....32
7.....36
8.....42
9.....46
10.....48
11.....50
12.....53
13.....58
14.....64
PARTEA A DOUA.....68
15.....69
16.....73
17.....76
18.....79
19.....86
20.....89
21.....94
22.....100
23.....103
24.....106
25.....111
CUPRINS.....113

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura Z.

- Întâlnire-surpriză cu celebrii „câini ai războiului" zugrăviţi de Swen Hasel în iureşul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
- Reîntâlnire cu Nile Barrabas şi vestiţii SOB - Soldiers of the Beast.
- Întâlnire cu rapidul şi periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forţelor speciale şi al Beretelor Verzi.

RĂZBUNAREA JUSTIŢIARILOR

— Nu-mi vine să cred. Am reuşit ce n-a reuşit tot FSE-ul.

— Şi ce ai reuşit? întrebă Kinsky rânjind.

— I-am prins pe străinii Justiţiari.

— Şi noi suntem de pe pământ, puştiule, zise Crazy Jack. Din America.

— Da, ştiu cine sunteţi. Şi, mai ales, ştiu ce sunteţi, accentuă tinerelul, frecându-şi parcă palmele de bucurie. Tu, spuse el arătând cu arma către Crazy Jack Keenan, eşti Keenan. Eşti înalt de doi metri. Cântăreşti cam o sută de kilograme. Ai talia de şaizeci şi patru de centimetri şi înainte de război te-ai fi potrivit perfect pentru Muscle Beach din California. Arăţi ca o cărămidă. Părul roşu. Ochii albaştri de gheaţă. Nu ai nevoie de o armă ca să te lupţi. Tu eşti o armă.

ISBN 973-9127-31-7 EDITURA Z 2000 Lei